

[Thích Cố Đồng Nhân] Ái Nhân Hảo Trạch

Contents

[Thích Cố Đồng Nhân] Ái Nhân Hảo Trạch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16: Hoàn	43
17. Chương 17: Phiên Ngoại	45
18. Chương 18: Phiên Ngoại 2 :nhạc Phụ Nhạc Mẫu Đại Nhân Giá Đáo	49

[Thích Cố Đồng Nhân] Ái Nhân Hảo Trạch

Giới thiệu

Editor: Thính Vũ MiênBeta: Mặc ThủyThể loại: đam mỹ hiện đại, đô thị, HE. Cảnh tượng mà Thích Thiều Thương nh

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dong-nhan-ai-nhan-hao-trach>

1. Chương 1

Ngày hôm đó, nắng rất đẹp.

Ánh mặt trời đầu hạ, tuy có hơi nóng nhưng vẫn dễ chịu, đi cùng với làn gió dịu mát, khiến người ta bắt giác cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Cố Tích Triều bày ra một cái bàn tròn trong khu vườn nho nhỏ, ôm laptop ra, lắng nghe tiếng gió thổi xào xạc qua cây lá, rót cho mình một tách trà Long Tĩnh Tây Hồ.

Ngồi ngơ ngẩn, thỉnh thoảng bắt lấy một ý tưởng chợt lướt qua trong đầu, ‘tạch tạch’ gõ vào bản thảo.

Đúng là một ngày rất là bình thường a.

Không có gì khác biệt so với rất nhiều ngày trước đó của Cố Tích Triều.

“Đing đongĐing đongĐing đong”

Nhú nhú mày, Cố Tích Triều thấy hơi khó chịu— chuông cửa nhà ai mà cứ kêu hoài vậy?

“Cố tiên sinh, Cố Tích Triều, có ở nhà không vậy!” một giọng nam chọt truyền vào theo tiếng chuông, lớn tiếng gọi tên cậu.

Cố Tích Triều ngẩn ra, a, thì ra là chuông cửa nhà mình...

Cậu sực tỉnh, vội vàng dùng chân móc lấy dép lê vút một bên lại, xỏ xỏ vào, lao nhanh ra cửa, giữa đường mấy lần bị đủ thứ đồ đạc linh tinh làm vướng suýt ngã.

Đứng ở trước cửa, định thần lại một chút, bình ổn hơi thở, chỉnh chỉnh lại tóc, vuốt vuốt áo sơ mi có hơi nhăn, trong thoáng chốc đã lại là vị tác gia nổi tiếng, mắt đeo kiếng gọng bạc, ánh nhìn lãnh đạm— Cố Tích Triều.

“Cố Tích Triều, có không vậy!” Ở ngoài cửa lại la lên.

Cố Tích Triều lại nhú nhú mày, lâu rồi chưa nghe thấy ai nói chuyện lớn tiếng như vậy.

Mở cửa ra, nhìn nhìn dò xét người ngoài cửa, nói, “Tôi không có điếc, không cần la lớn như vậy.”

“Xin chào, ” người đó hoàn toàn lờ đi thái độ bất mãn của Cố Tích Triều, bơ mặt ra nói, “Công ty chuyển phát Đông Phong, thư của ông.”

Trong lòng reo lên, “Hôm nay là ngày độc giả gửi thư, trời, không biết mình bị sao nữa, quên mất tiêu.”

Mặt vẫn không biểu cảm, Cố Tích Triều liếc cái túi vải bố người đó đeo bên người, Ừm, hình như nhiều hơn lần trước...

Công ty chuyển phát lại lên tiếng, “Còn cái này, ” anh ta lúi từ phía sau ra một món đồ gói bằng ni lon, “cũng là gửi cho ông.”

Cố Tích Triều nhìn món đó, không nén được lại thòm ‘A’ lên một tiếng.

Một con gấu bông bự chẳng cao bằng người ta, nhìn gần như vậy, hơi bị áp lực nha.

Cậu ta mở rộng cửa ra, “Anh đem vào giúp tôi.”

“Xin lỗi, tôi phải lo đi đón con của khách hàng, không có thời gian. Xin chào.”

Người đó nói xong, đẩy con gấu bông bự chẳng đó vào người Cố Tích Triều, ‘soạt’ một cái liền bốc hơi khỏi lối vào.

Để lại Cố Tích Triều ôm gấu bông đứng ngẩn ở cửa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, “Trên đời này, thì ra còn có người chảnh hơn mình, đúng là chuyện lạ nha.”

Khi Thích Thiểu Thương nhìn thấy chính là cảnh tượng này, một người con trai vẻ mặt lãnh đạm, mắt đeo kiếng gọng bạc, một đầu tóc quăn quăn chĩa lung tung, mặc áo sơ mi sọc chéo nhăn nhăn, chân mang dép lê hình đầu ếch màu xanh lá, ôm một con gấu bông bự chẳng cao bằng người, đứng ở trước cửa nhà mình, nhú nhú mày.

Thích Thiểu Thương là tới khu này xem nhà.

Vốn là ngôi nhà đang thuê đã hết hạn, lại đúng lúc con trai chủ nhà kết hôn, người ta muốn lấy lại làm phòng cưới, cho nên không cho thuê nữa.

Nguyễn Minh Chính phán một câu, vậy mua một căn đi. Anh ở thành phố Z này 5, 6 năm rồi, bộ chưa tính kiếm cho mình một cái ổ sao?

Thích Thiếu Thương cũng có ý này, an cư lạc nghiệp an cư lạc nghiệp, công ty bây giờ kinh doanh không tệ, đã có thể tính đến chuyện mua nhà rồi. Thế là hắn ta mới tìm một người môi giới địa ốc đáng tin cậy, bắt đầu bước vào con đường trường chinh tìm nhà.

Hồi chiều nhận được điện thoại của người môi giới là Ngũ tiên sinh, nói ở phía nam thành phố có một ngôi nhà rất hợp với yêu cầu của hắn. Thấy hiện tại không có gì bận, Thích Thiếu Thương mới hẹn gặp anh ta để xem nhà.

Xem nhà xong, nói với Ngũ tiên sinh để về nhà suy nghĩ lại, Thích Thiếu Thương đang định lái xe về, thì nhận được điện thoại của Nguyễn Minh Chính.

“Ông chủ, anh có phải vẫn ở đường Cần Phần ở phía nam thành phố không?” Giọng Nguyễn Minh Chính có vẻ ân cần khác thường.

“Ừm, đang định quay về, sao vậy?” Nguyễn Minh Chính ở công ty trước giờ tác phong quả quyết uy phong, giọng điệu như thế này rất hiếm nha. Thích Thiếu Thương có dự cảm không lành, khiến đang giữa tiết trời mùa hè mà tự nhiên rùng mình một cái.

Nguyễn Minh Chính cười “Hi hi”, “Là thế này, bên chỗ đường Cần Phần đó có một khách hàng, hôm nay người phụ trách công việc bên đó bất chợt nghỉ chúng, những người khác lại không rảnh..... Mà anh cũng đúng lúc đang ở bên đó, hay là?”

“Em muốn anh đi làm thay?!” Thích Thiếu Thương tròn mắt.

“Không không không, em chỉ định ‘nhờ anh’ tiện thể thông báo cho khách một tiếng, hôm nay không thể làm, đành đổi lúc khác vậy. Rồi tiện thể xin lỗi luôn” Nguyễn Minh Chính càng nói càng nhỏ.

Thích Thiếu Thương gõ nhẹ tay phải lên vô lăng, “Em, gọi điện báo khách hàng một tiếng không được sao?”

“Vậy không có thành ý a!” Nguyễn Minh Chính lớn tiếng phản đối.

“Hả?” Thích Thiếu Thương nhú mày phát ra âm thanh ngờ vực, hồi trước gặp phải tình huống tương tự, đều là gọi điện thoại để thông báo cho khách hàng mà.

Nghe được ý hắn, Nguyễn Minh Chính di di ngón tay lên bàn, “Được rồi, em không có số của người đó... Nghe nói đó là một tác gia a, trước giờ toàn là do biên tập của anh liên lạc với chúng ta để sắp xếp công việc, chỉ là hôm nay điện thoại của biên tập gọi mãi không thông. Ông chủ à, nhờ anh mà ”

Đầu Thích Thiếu Thương muốn nổ gân máu, “Rồi rồi anh đi, mà Minh Chính, em đúng là không biết mè nheo nha.”

“Thích Thiếu Thương anh đi chết đi!” Nguyễn Minh Chính cuối cùng cũng bộc phát bản tính, đập máy cái ầm.

Nhìn chằm chằm cái điện thoại, Thích Thiếu Thương tưởng tượng ra cảnh Nguyễn Minh Chính phát hỏa, lại nghe thấy điện thoại vang lên.

“À, ông chủ, khách hàng đó tên là Cố Tích Triều, sống ở số nhà 85 đường Cần Phần.....tít tít!”

Không đợi Thích Thiếu Thương phản ứng, điện thoại lại bị ngắt ngang.

Cố Tích Triều, tác gia, số 85 đường Cần Phần... Thích Thiếu Thương bắt đắc dĩ lẩm nhẩm trong đầu mấy thông tin này, cứ vậy đến khi nhìn thấy Cố Tích Triều.

Đây đây đây.... đây là một tác gia sao? Cái người vờ đàng hoàng nghiêm chỉnh nhưng mà thực tế chỉ nhìn một cái là biết ngay có mấy phần bê bối này, nhìn in hệt một học sinh cấp 3 còn ngái ngủ.

Nhưng mà đây đích thực là nhà số 85 đường Cần Phần mà.

Thích Thiếu Thương bèn đi tới, “Có phải là Cố Tích Triều tiên sinh không ạ? Tôi đến từ công ty dịch vụ vệ sinh Thần Long...”

Cố Tích Triều nghe xong, sực tỉnh lại, lộ biểu cảm nghi hoặc nhìn ngó đánh giá cái người tự xưng xuất hiện trước mắt này, “Đàn ông cũng làm vệ sinh nhà nữa a? Lúc trước không phải là một cô gái sao?”

Thích Thiếu Thương cười lên định giải thích, “Không phải, tôi là...”

Nhưng không đợi Thích Thiếu Thương nói hết, Cố Tích Triều chợt giãn mày ra, “Mà cũng không sao, anh đến rất đúng lúc, giúp tôi mang đồ vào đi.”

Hả?

“Cái này không nằm trong phạm vi công việc của tôi, tôi không phải...” Tôi không phải đến để dọn nhà. Thích Thiếu Thương định nói như vậy.

Cố Tích Triều ôm con gấu bông bự, nghiêng đầu nhìn Thích Thiếu Thương, phát ra thông điệp uy hiếp, “Các người không phải lấy tôn chỉ ‘Khách hàng là thượng đế’ sao? Số điện thoại khiếu nại của mấy người, Anh biên tập có để ở chỗ tôi đó.”

Uy hiếp kiểu này....

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều, có chút không dám tin tưởng, đây lại là lời thốt ra từ miệng một tác gia.

Cậu ta viết cái gì vậy, truyện thiếu nhi?

“Anh...”

“Đừng có anh anh anh nữa, anh đem dùm tôi cái túi thư đó vô nhà.”

Sau đó Cố Tích Triều cứ vậy mà ôm gấu bông quay người bước vào nhà.

Có chút đau đầu, Thích Thiếu Thương day day huyết thái dương, đành cam chịu mà nhắc túi thư lên, “Cũng nặng dữ.”

Rồi từng bước đi vào trong nhà Cố Tích Triều.

Sau đó thì tâm linh của hắn bị một cú chấn động dữ dội...

2. Chương 2

Thích Thiếu Thương mặt mày xanh mét, lão đảo về được đến công ty kịp trước giờ tan ca 5g 30.

Vừa vào đến văn phòng, hắn mặt mày u ám nhìn Nguyễn Minh Chính đang vờ chăm chỉ làm việc, “Hôm nay đúng ra là ai phải đến nhà số 85 đường Cần Phần?”

Nguyễn Minh Chính vừa nghe không dính tới mình lập tức đóng tập hồ sơ lại, “Là cô Trương Tiểu Hồng đó.”

Trương Tiểu Hồng? Bộ viết tập làm văn tiểu học sao?! (cái tên thường gặp trong viết văn tiểu học bên TQ)

Thích Thiếu Thương ‘hưm’ một tiếng, “Cô đó hết đau bụng rồi phải không? Kêu vào đây.”

Trương Tiểu Hồng rụt rè đi vào, đứng trước mặt Thích Thiếu Thương bối rối không biết làm thế nào. “Ông chủ à, có chuyện gì zậy?”

“Chiện gì zậy? Tôi hỏi cô, Cửu Hiện Thần Long là như thế nào?!” Thích Thiếu Thương trầm giọng hỏi.

“Ông chủ à, mần răng mà ông biết được...”

Trương Tiểu Hồng kinh ngạc, liếc sắc mặt Thích Thiếu Thương một cái, cuối cùng quyết định dùng tiếng phổ thông chuẩn mực để trình bày.

“Cái này, là Cố tiên sinh này, nhà anh ta thực là loạn quá đi à, các chị em đi được 9 lần thì thật tình chịu hết nổi, mới luân phiên nhau đi, tôi là người thứ năm xui xẻo... bởi vậy Cố tiên sinh mới nói công ty dịch vụ vệ sinh Thần Long của chúng ta là Cửu Hiện Thần Long...” Rụt rè so so đầu ngón tay...

“Vậy ý cô là hôm nay bị khó ở là do nhà của Cố tiên sinh quá loạn gây ra?” Sắc mặt Thích Thiếu Thương từ từ hồi phục bình thường, ngữ khí cũng bình tĩnh lại.

Trương Tiểu Hồng lại ấn tay lên bụng, “Ông chủ, ông không nói tới còn đỡ... tôi thiệt tình không phải làm biếng đâu, chỉ là mới nghĩ tới chuyện phải đi tới nhà Cố tiên sinh đó, tôi liền... ông chủ, cho xin miếng giấy!”

Nói xong, cô ta chụp lấy khăn giấy trên bàn làm việc của Thích Thiếu Thương, vội vàng lao ra khỏi phòng, trực chỉ nhà vệ sinh!

Nguyễn Minh Chính đứng một bên nhìn đến ngẩn ra, “Ông chủ, nhà của Cố tiên sinh đó thiệt tình khủng bố dữ vậy sao?”

Thích Thiếu Thương nghe xong không khỏi thấy dạ dày hơi nhói lên. “Lâu lắm rồi anh chưa nhìn thấy một căn nhà lộn xộn như vậy...” Còn dám nói sau lưng người ta là cái gì Cửu Hiện Thần Long nữa, tôi thấy cậu có bản lĩnh biến cái nhà thành ra bãi rác như vậy mới là Ngọc Diện Tu La đó!

Thích Thiếu Thương từ nhỏ đã biết, nghệ sĩ đa phần là khác người thường.

Bọn họ thích cột tóc đuôi ngựa, để râu xồm xoàm, mặc áo jacket rách rưới, cá tính ngông nghênh, bất chấp con mắt của người đời, sống như là không cần ăn vậy.

Nhưng mà hần quả thật không biết, có phải tất cả những người làm nghệ thuật nhà cửa đều giống như nhà của Cố Tích Triều, hết như là bị cào cào tràn qua, ma quỷ quậy phá, bão Katrina vừa mới quét ngang hay không...

Nơi hành lang có hai đôi giày da loại thông dụng của nam, một đôi dép lê bị vứt lộn lỏi là nơi có thể coi là quang đấng nhất nhà.

Không tính đến một tầng giấy vụn dày cui như thảm phủ đầy sàn phòng khách, những bức vẽ đủ loại đủ kiểu vẽ đủ thứ linh tinh treo đầy trên tường, vô số thư từ chất đầy trên sofa và bàn trà bỏ qua tô mỳ còn lênh bênh mấy cọng trên bàn ăn, hũ mật ong đặt vướng chân đã quá hạn ba tháng, một trái đào mật bị cắn dở đã phủ một tầng lông đáng ngờ, cây xương rồng suýt biến chân người ta thành than tổ ong cũng đừng nói đến mớ chén đĩa chất thành ngọn núi nhỏ trong nhà bếp, đường cát đổ tràn khắp nơi, trên cửa tủ lạnh còn dính một cọng rau.

Đáng nói nhất chính là, có một con Chihuahua ngủ trong cái nôi.

Hần vừa nói đến đây, miệng của Nguyễn Minh Chính đã há to đến có thể nhét được một cái trứng gà, “Chihuahua? Chó?!”

Thích Thiếu Thương chống trán, “Anh vừa nhìn thấy con chó đó, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chắc không phải bữa tối của cậu ta chứ...”

Cũng may là không phải.

Trong lúc Thích Thiếu Thương sững sờ, Cố Tích Triều đã đưa tay ôm lấy con thú cưng ngủ không biết trời đất lên, cười nói, “Ngại quá, Mary rất thích ngủ trong này.”

Nghĩ đến đồng chí Chihuahua Mary nhỏ nhắn nằm cuộn trong cái nôi, lại nhớ tới cảnh tượng những nhân viên vệ sinh có tâm hồn yếu đuối như Trương Tiểu Hồng liên tiếp bị dọa đến mất mật, Thích Thiếu Thương cuối cùng cũng hiểu được lý do bọn họ không thể kiên trì nổi tôn chỉ ‘Lao động là vinh quang’.

“Một người con trai lớn đầu rồi đi nuôi một con Chihuahua...” Nguyễn Minh Chính cảm thấy hơi hài hước.

Thích Thiếu Thương lúc đầu cũng cảm thấy như vậy.

Người này lại đi nuôi chó a, hần thấy cậu ta nuôi bản thân mình còn không xong.

Mà có nuôi chó, Cố Tích Triều không phải cũng nên nuôi cái loại chó săn Weimaraner phẩm chất ưu tú? Huyết thống thuần chủng, bộ lông bóng mượt, nhìn vừa đẹp vừa kiêu hãnh.

Nhưng mà nhìn thấy Cố Tích Triều một đầu tóc quăn chia lung tung ôm lấy Mary không lớn hơn lòng bàn tay cậu là mấy mà mỉm cười cưng chiều, hần chợt cảm thấy, quả thật hài hòa...

“Cả ổ người lẫn ổ chó, anh mất tới hơn 3 tiếng đồng hồ mới dọn dẹp xong...”

Thích Thiếu Thương nằm lãn ra bàn, vô lực nói.

Nguyễn Minh Chính kinh ngạc, “Ông chủ, không phải em chỉ bảo anh đi thông báo thôi sao, nói hôm nay bất ngờ có việc, để đổi ngày khác không phải sao? Sao mà anh lại tự mình làm hết luôn vậy?” Quả thật là có tinh thần trách nhiệm nha, đúng là tấm gương mẫu mực cho nhân viên toàn công ty!

“Để lần sau cho em đi thông báo thì biết...” Thích Thiếu Thương ngược lên nhìn, “Cậu ta căn bản không cho anh cơ hội giải thích, nhất định coi anh là nhân viên phục vụ mới. Lôi anh vào nhà bếp bỏ ở đó rồi tự mình đi ra vườn ngồi. Anh dọn ra được 13 bao rác thì mới coi như tương đối gọn gàng.”

Ai cũng biết hần không chịu nổi bữa bộn dơ bẩn nên nhìn thấy sự tồn tại của cái nơi như vậy, dòng máu yêu sạch sẽ trong người lại sôi lên. Đã sôi lên thì đầu não cũng văng vắt, đến khi tỉnh táo trở lại, phòng khách nhà bếp phòng tắm đều đã quét dọn xong xuôi, cả mớ quần áo bẩn không biết đã tích tụ được bao lâu trong nhà tắm cũng được đổ hết cả vào máy giặt.

Nguyễn Minh Chính rất đổi cảm thông mà vỗ vỗ vai Thích Thiếu Thương, “Ông chủ, anh thật là hiền thực quá đi...”

Thích Thiếu Thương hiền thực hết lời để nói, mà cái điều làm hần choáng nhất, chính là khi hần định tiến công vào phòng ngủ của Cố Tích Triều, vị chủ nhân vốn cố thủ suốt trong vườn chợt xuất hiện, tay ôm Mary, nói với hần một cách kiên định, “Ngại quá, tôi hơi có bệnh sạch sẽ, không thích để người khác vào phòng mình.”

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc khác thường của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương bắt chột tin tưởng, toàn bộ 13 bao rác mà hần vừa đem vứt đều là do hần tạo ra, chứ tuyệt đối không phải của người trước mặt.

Lúc này Thích Thiếu Thương nhìn thấy Nguyễn Minh Chính đang ở ngay trước mặt mình cười lẩn lộn.

“Ừm ừm, cứ cười đi, chúc mừng em, em lại có thêm hai nếp nhăn đó.”

Vội vàng nén lại, Nguyễn Minh Chính lau lau nước vương ở khóe mắt, “Ông chủ à, cực khổ cho anh quá... Còn chuyện xem nhà thế nào rồi...”

Nhớ tới căn nhà xem hồi chiều, lại nhớ tới căn số 85 đường Cần Phấn cách đó không tới 100 m, Thích Thiếu Thương thấy đau cả đầu, “Anh quả thật không muốn gặp lại cậu ta nữa...”

Có người gõ cửa, thư ký của Nguyễn Minh Chính ló đầu vào, “Giám đốc Nguyễn, có điện thoại.”

Nguyễn Minh Chính đi ra, bỏ lại Thích Thiếu Thương ngồi ở chỗ cũ thần thờ.

Rất nhanh đã thấy Nguyễn Minh Chính nói xong quay lại, cô nàng mang một biểu cảm khó nói nên lời mà nhìn Thích Thiếu Thương.

Biểu cảm đó, cơ hồ như có ý hối tiếc, lại cơ hồ như đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Sao, điện thoại có liên quan tới anh?” Thích Thiếu Thương nhíu mày hỏi.

Nguyễn Minh Chính cuối cùng cũng cười phá ra thành tiếng, “Ông chủ, mới này biên tập của Cố tiên sinh là tiểu thư Anh Lục Hà gọi điện cho em, nói Cố tiên sinh rất hài lòng với việc phục vụ của ngày hôm nay, hy vọng lần tới công ty tiếp tục cử nhân viên đó tới làm việc.”

Giơ một ngón tay ra, Thích Thiếu Thương chỉ vào mình, “Me?!”

“Yes!”

“Em không có nói với bà biên tập đó anh là ông chủ sao!”

“Em có nói... nhưng mà Anh tiểu thư nói, ” Nguyễn Minh Chính khẽ ho một tiếng, bắt chước giọng của Anh Lục Hà nói một cách cường điệu, “Ông chủ? Ông chủ thì không cần làm việc kiếm cơm sao? Không lẽ ông chủ trong xã hội chủ nghĩa toàn là mấy kẻ tư bản xấu xa chỉ biết bóc lột người lao động? Đùng có quên là công ty các người đã ký với tôi hợp đồng hai năm đó! Hứ!”

Nguyễn Minh Chính lại đổi vai, “Ông chủ à, anh hãy vì công ty, vì danh dự của các ông chủ trong xã hội chủ nghĩa, cố gắng lên! Quan trọng nhất là, Anh tiểu thư có nói, chỉ cần anh chịu đi, cô sẽ giúp chúng ta được đăng quảng cáo miễn phí một tháng trên báo XX.”

XX là tờ báo có lượng phát hành cao nhất, phí quảng cáo cũng cao nhất toàn thành phố.

.....

“Minh Chính, em lại vì công ty mà bán đứng anh rồi...”

Thích Thiếu Thương không khỏi nhớ đến một câu từ nổi tiếng của Lý Thanh Chiêu: Thê thê thăm thăm thích thích.

Ý của câu này chính là: Thích Thiếu Thương a, người chính là một kẻ thê thăm.

Cùng lúc này, Cố Tích Triều đang ôm Mary ngồi trong khu vườn nhà, hưởng thụ cơn gió đêm hè mát dịu, cất tiếng tán thưởng người nhân viên thu dọn nhà hôm nay.

“Mary à, anh ta lại dọn sạch cả ổ của nhóc nữa, thật là đáng quý nha... Không biết tên anh ta viết như thế nào nhỉ...”

Vừa nói vừa lật mở thư trên bàn, lẩm nhẩm đọc.

3. Chương 3

Thích Thiếu Thương gọi điện cho người môi giới Ngũ tiên sinh, nhờ anh ta tìm giúp một căn hộ khác.

Căn nhà đó vốn rất hoàn hảo, nên khi đối mặt với câu hỏi của người môi giới, hần quả thật không biết làm sao trả lời, chỉ đành nói qua loa mấy câu cho xong chuyện.

Aizz, vừa nghĩ tới trở thành hàng xóm của Cố Tích Triều, không biết sao dạ dày hần lại co rút dữ dội.

Ở trong nhà bếp gọi điện cho người môi giới xong, Thích Thiếu Thương mở tủ lạnh lấy ra hai lon coke, trở ra phòng khách.

“Đây, uống miếng nước rồi nói.”

Tiêu Long Tự và Túc Hồng Ngọc nhận lấy coke, lại bắt đầu tranh cãi chuyện nước có đường hay không có đường cái nào ngon hơn. Mà từ lúc mới bước vô cửa, bọn họ đã liên tục tranh cãi về chuyện nên xây sửa căn nhà theo phong cách nào.

Thích Thiếu Thương nhìn hai người họ, đầu muốn nhói lên.

Tiêu Long Tự là con trai chủ nhà, Túc Hồng Ngọc là con dâu tương lai của chủ nhà. Cũng chính vì hai con người này mà Thích Thiếu Thương phải rơi vào cảnh chạy đôn chạy đáo kiếm nhà khắp nơi. Mà bọn họ lại còn thường xuyên ghé qua thăm viếng, mỗi lần như vậy đều nhằm nhe đánh giá nên sửa nhà thành ra thế nào.

Lại còn xin hần tư vấn nữa.

Có bệnh quá không vậy...

Cứ như vậy, đủ các kiểu nhà như kiểu nông thôn, kiểu hiện đại, kiểu Nhật, kiểu làng quê... lần lượt được đưa ra tranh luận. Kết quả, nếu không phải Tiêu Long Tự lắc đầu quày quạy, thì là Túc Hồng Ngọc cương quyết không nhượng bộ, hai bên xù lông lên, chỉ thiếu điều cãi vã ngay trước mặt Thích Thiếu Thương.

“Hai người xem thế này có được không, dạo này thịnh hành trào lưu hỗn hợp đó.” Thích Thiếu Thương cất tiếng.

“Phòng khách thì theo phong cách tự nhiên, trên tường có thể treo lưới cá, nón lá chi đó phòng ngủ thì làm kiểu cổ điển, đặt một cái giường lớn kiểu nhà Thanh, bên cạnh ảnh đám cưới treo chân dung của Khang Hy Càn Long, cũng có thể bày thêm mấy cái đèn dầu còn phòng tắm thì có thể làm theo phong cách La Mã, dựng hai cái cột trụ La Mã, rất là có khí chất, khăn tắm có thể vắt lên vai bức tượng David, có gu lắm đó...”

Nói nhảm một tràng làm cặp đôi kia bị dọa đến ngớ ra, lòng sùng bái dành cho Thích Thiếu Thương bắt chợt bùng lên.

Thích Thiếu Thương thấy mặt hai người trẻ tuổi tỏ ra vô cùng bồn chồn háo hức như muốn lập tức hiện thực hóa cách nghĩ của hẳn, thàn than: Minh tạo nghiệt rồi.

“...nhà Cố Tích Triều nhất định là...” từ miệng Tứ Hồng Ngọc chọt thốt ra một cái tên khiến Thích Thiếu Thương giật mình.

“Mới nãy em nói gì vậy?”

Tiêu Long Tự cười rồi lập lại lời vị hôn thê vừa nói, “Đó là tác giả Cố Tích Triều mà tiểu Ngọc rất thích đó, nói nhà anh ta nhất định rất là có không khí nghệ thuật, vừa cao quý vừa trang nhã, siêu phàm thoát tục. Nếu mà có cơ hội nhìn thấy nhà anh ta thế nào, tiểu Ngọc nhất định sẽ bài trí nhà cửa giống y hệt.”

Thích Thiếu Thương nhất thời không nhịn được, ngụm trà còn chưa nuốt xuống đã phun phì ra, trực tiếp văng đầy người Tiêu Long Tự còn chưa kịp né.

Thích Thiếu Thương nghĩ, hoang tưởng bị hủy diệt chính là khởi đầu của trưởng thành, vậy rốt cuộc hẳn có nên giúp Tứ Hồng Ngọc mau chóng trưởng thành không đây?

Thiện và ác đấu tranh dữ dội trong lòng Thích Thiếu Thương, cuối cùng hẳn quyết định, để thế giới này tồn tại thêm một chút hoang tưởng vậy.

Chỉ là khi Thích Thiếu Thương lại một lần nữa đứng trong nhà Cố Tích Triều, nhìn thấy cảnh tượng của bãi chiến trường, hẳn bất chợt có một xung động muốn chụp tất cả những thứ này lại, đem gửi cho tạp chí lá cải.

Làm như vậy, hình tượng của Cố Tích Triều trong lòng ngàn vạn thiếu nữ như Tứ Hồng Ngọc sẽ sụp đổ suy ra tác phẩm của Cố Tích Triều không có người xem tức là Cố Tích Triều không kiếm được tiền vậy nên Cố Tích Triều không thuê nổi nhân viên thu dọn kết quả là Cố Tích Triều sẽ tự mình quét dọn nhà cửa.

Suy nghĩ độc ác này cứ quay tròn rồi lại quay tròn trong đầu Thích Thiếu Thương, đeo bám hẳn trong suốt quá trình thu dọn.

Cố Tích Triều hoàn toàn không hay biết tâm tư của Thích Thiếu Thương, chỉ ngồi trong vườn, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn con người đang cần mẫn lao động trong phòng khách, hài lòng gật gật đầu, vẻ mặt đó, giống y như một địa chủ thời xưa mua được một con la khỏe mạnh chịu khó chịu khổ vậy.

Con la, à không, Thích Thiếu Thương dọn dẹp xong nhà bếp nhà tắm phòng khách, thấy hình như đỡ hơn kỳ trước một chút, rác rến giảm lại còn 11 bao.

Xách rác ra ngoài đổ, hẳn quay đầu lại nhìn thấy Cố Tích Triều đang từ trong vườn vẫy vẫy hẳn.

“Có chuyện gì?”

Cố Tích Triều cười tít mắt, nhìn rất ư ôn hòa vô hại, có điều tia sáng lóe lên trong mắt cậu khiến Thích Thiếu Thương có hơi thót tim. “Để tôi xem tướng cho anh.”

“Hả?”

Bất chấp vẻ mặt nghịch ra của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều kéo tay phải hẳn ra ngắm ngắm nghĩa nghĩa, miệng lẩm bẩm, “A, tay tốt tay tốt... mới nhìn là biết có thể viết được chữ đẹp.”

Thích Thiếu Thương nghĩ thầm, xem tay không phải là nam tả nữ hữu sao? Cậu kéo tay phải của tôi làm cái gì chứ?

Lại thấy Cố Tích Triều vỗ tay một cái, phán ra kết luận, “Tiểu Thích,” Cậu ta thường gọi người khác như vậy, áp dụng công thức ‘Tiểu X’, vừa không tỏ ra quá thân mật, lại cũng không quá xa lạ, “Từ chỉ tay của anh cho thấy, anh sinh ra là mạng khổ, cả đời bị người khác nô dịch không góc đầu lên nổi. Cho nên đến bây giờ tuổi tác không còn nhỏ nữa nhưng vẫn phải làm cho công ty dọn vệ sinh. Aiz, sau này cứ đi theo tôi, theo tôi có thịt ăn.”

Không thốt một tiếng, không phải vì Thích Thiếu Thương bị lời nói đả kích, mà là hẳn quả thực không biết làm sao Cố Tích Triều có thể bày ra được bộ mặt nghiêm túc như vậy. “Thầy bói nói tôi là mệnh phú quý,

sau 30 tuổi sẽ có sự nghiệp của mình, từ đó về sau thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp gia đình đều thành công mỹ mãn.”

Ngước mắt nhìn Thích Thiệu Thương không chút dao động, Cố Tích Triều thần nhiên nói, “Mấy tên giang hồ lừa gạt đó nói mà anh cũng tin?”

Khi Cố Tích Triều bày ra bộ mặt bình lặng không gợn sóng đó, những lời từ miệng cậu nói ra so với lúc cười mà nói càng có sức thuyết phục. Cậu ta trước giờ đều biết rõ điều này.

Còn Thích Thiệu Thương ngay lúc này bất chợt quên mất sau lưng mình còn có một công ty vệ sinh Thần Long cùng mấy chục nhân viên, quả thực có chút hoài nghi cuộc đời mình về sau có khi nào sẽ lụn bại, chìm vào trong cát bụi.

Còn đang thần thờ, Cố Tích Triều đã nhét qua một cây bút, “Lại đây lại đây, dù sao cũng quét dọn xong rồi, lại đây làm chuyện có ý nghĩa chút đi, lãng phí sinh mệnh là rất đáng khinh.”

“Tôi thấy quét dọn sạch sẽ căn nhà này mới là chuyện không có ý nghĩa nhất trên đời.”

Đặc biệt là sau một tuần gặp lại, cảm giác này càng thêm sâu sắc.

Cố Tích Triều làm bộ không nghe thấy, kéo túi vải bố ở một bên ra trước mặt Thích Thiệu Thương, “Tôi đã sắp xếp xong rồi, mớ này là các độc giả lần đầu gửi thư, không biết nét chữ của tôi, giao cho anh đó.”

“Giao cho tôi là sao?”

“Viết thư hồi âm a.”

Khi Cố Tích Triều mới bắt đầu sự nghiệp, vẫn còn là một thiếu niên non nớt lãng mạn, nhìn thấy biên tập đem đến thư của độc giả liền vui mừng khôn xiết. Vừa hồi hã viết thư vừa nhủ thầm với lòng, mỗi bức thư độc giả gửi đến đều nhất định phải hồi đáp, mà phải là viết bằng tay. Mấy năm nay cậu luôn tuân thủ lời hứa này.

Có điều gần đây lượng thư độc giả gửi về càng ngày càng lớn, quả thực sắp ứng phó không nổi. Viết văn, rồi còn vẽ tranh minh họa cho mấy tờ tạp chí, công việc càng ngày càng nhiều, thư từ cũng càng lúc càng nhiều, cậu gần như không có thời gian để đọc nữa.

Sau đó, có một Thích Thiệu Thương từ trên trời rơi xuống.

“Đúng rồi, ” Cậu chợt nghĩ ra cái gì đó, “Anh còn chưa biết tôi viết cái gì, có thể nhất thời không thể viết thư đạt đến trình như tôi.” Cậu bèn nhắc Mary đang nằm bẹp trên đùi ra, đứng dậy đi vào phòng sách.

Mấy phút sau, Thích Thiệu Thương nhìn thấy cậu ta đang khệ nệ ôm một chồng sách, đi về chỗ mình. Sau đó đặt sách xuống đất, đếm từng quyển cho hắn xem.

“Quyển này, là tiểu thuyết đầu tiên của tôi, kể chuyện một gã kia ngoại tình trong thời gian vợ có mang, sau khi bị đồng nghiệp phát hiện mới giết chết đồng nghiệp để bịt đầu mối.” Bỏ vào lòng Thích Thiệu Thương.

À, thì ra Cố Tích Triều là tác giả viết sách trinh thám.

“Quyển này, là một tuyển tập truyện thiếu nhi, Mary Thám Hiểm Rừng Thẳm.” Đưa qua.

A? Là tác giả truyện thiếu nhi sao?

“Còn quyển này, tiểu thuyết lịch sử, Sự trôi dạt của Thành Cát Tư Hãn”

Hả? Bộ giỡn hả?

“Đúng rồi, mấy quyển này là tiểu thuyết tình yêu bị Anh Tử ép viết nè... Đọc hết mớ này thì anh có thể viết thư hồi đáp được rồi đó.”

Thích Thiệu Thương ôm mớ sách, trợn mắt, đổ gục.

Mary vui vẻ nhảy từ trên ghế xuống, lon ton bước trên bụng Thích Thiệu Thương. Một hai ba, đồ đầu gối

“Nè, nè!” Cố Tích Triều vỗ ‘Bạch bạch’ lên mặt của người gối, “Đừng có ngất đi chứ, cũng đâu phải bắt anh làm không công...”

=====
Nghị vấn của Ngũ Đại Lang

Ngũ Đại Lang, nam, 30 tuổi, vóc dáng trung bình, mắt kính gọng nhựa màu đen, gương mặt bình thường, người môi giới nhà không có tiếng tăm.

Hôm nay, anh ta nhận được điện thoại từ khách hàng. “Um um, vâng, Thích tiên sinh, tôi sẽ giúp anh chú ý các căn nhà khác. Nhưng mà số 88 đường Cần Phần là căn nhà tốt như vậy, có hơi tiếc đó... ha ha, không sao, nhu cầu của khách hàng là trên hết...”

Cúp điện thoại, Ngũ Đại Lang tiên sinh thở dài, gạch một đường lên mấy chữ đằng sau ‘Số 88 đường Cần Phần’.

Trong 29 năm đầu đời của Ngũ Đại Lang, nghị vấn lớn nhất chính là, cha mẹ tại sao lại liều với nguy cơ anh ta bị người ta cấm sừng mà đặt cho anh cái tên ‘Ngũ Đại Lang’?

(nhân vật trong truyện Thủy Hử)

Mãi cho đến năm 30 tuổi, cái nghị vấn này bị đẩy xuống hàng thứ hai, và một nghị vấn mới của cuộc đời bày ra trước mắt: Tại làm sao mà số 88 đường Cần Phần lại không có ai chịu mua?

Đường Cần Phần vốn không phải tên đường Cần Phần, trước giải phóng nó gọi là đường Phú Bảo, trên vỉa hè có trồng cây Ngô Đồng của Pháp đã hơn trăm tuổi, nhà cửa bên đường đều là căn hộ riêng rẽ, còn có vườn rộng. Tuy không có nhà cửa tráng lệ nhưng những người sống ở đây đều là giới quyền quý đương thời. Sau giải phóng, vì tên đường Phú Bảo quá nặng sắc thái tư bản chủ nghĩa nên mới sửa thành đường Cần Phần (cần cù phần dẫu).

Phần lớn nhà trong khu này đều thuộc về nhà nước, còn lại một phần nhỏ là tài sản tư nhân— Hiện tại đang nằm trong tay của các nhà môi giới. Tuy là nhà xưa, nhưng có các ưu thế như có tỷ lệ cây xanh cao nhất toàn thành phố, cách trung tâm thành phố chỉ có ba cây số, giao thông thuận tiện, an ninh tốt, nội thất đầy đủ, so với nhà cửa bình thường thì dễ bán hơn nhiều.

Nhưng số 88 lại là một ngoại lệ.

Ngũ Đại Lang nhịn không được thở dài.

Số 88 đường Cần Phần, số nhà hên biết bao, không ngừng phát đạt trên con đường chủ nghĩa xã hội thên thang!

(Số 8 trong tiếng Trung hài âm với chữ ‘phát’ trong ‘phát đạt’)

Trên thực tế, căn nhà đại cát đại lợi như vậy mãi mà không bán đi được.

Lục tiên sinh nói Nam Tinh nhà anh ấy cần có một ngôi nhà yên tĩnh

— Còn muốn yên tĩnh cỡ nào nữa? Sao không dọn lên núi ở luôn?

Thôi tiên sinh rất là thích căn nhà này, anh ta đi xem một vòng xong, lại nói với Lý tiên sinh rằng, quanh đây không có lấy một chỗ để uống rượu.

— Hai vị, gần nhà máy rượu của thành phố có căn nhà đó, hai người có muốn mua không?

Đồng bào Hongkong là Hạ tiên sinh và Vu tiên sinh, mới nhìn đã chăm cái vườn lớn đó, nhưng Vu tiên sinh lại nói, chúng tôi không thường đến đây, chỗ tốt như vậy đừng để lãng phí vào tay chúng tôi

— Trời ơi, các người không thể đóng góp một chút xíu cho sự nghiệp bất động sản của tổ quốc đại lục sao?!

Còn Thích tiên sinh, anh ta rõ ràng rất hài lòng với căn nhà, nhưng rốt cuộc lại không chịu mua.

Ông trời ơi! Tất cả những chuyện này, đều là tại làm sao?!

Thế là... từ đó ở trong lòng Ngũ Đại Lang, nhà số 88 đường Cần Phần đã trở thành một địa điểm thần bí.

4. Chương 4

Một câu “Cũng đâu phải bắt anh làm công không” của Cố Tích Triều thế là đã đánh dấu việc sự nghiệp của Thích Thiệu Thương, từ ông chủ công ty vệ sinh đến nhân viên dọn vệ sinh, nay đã lật sang một trang mới.

Thích Thiệu Thương nằm trong vườn nhà Cố Tích Triều, bên cạnh là một chồng sách mà Cố Tích Triều vừa nhét vào lòng hắn, bụng thềm chửi đổng.

Hứ! Là tên nào phát minh ra câu ‘Người chết vì tiền chim chết vì môi’ vậy hả!

Thật ra, cũng không thể trách Thích Thiệu Thương thấy tiền là sáng mắt, vì con đường trở thành tỷ phú của hắn vẫn còn xa lắm lắm.

Chửi xong, hắn ngồi thẳng lên, đoạt từ miệng Mary cuốn “Mary thám hiểm rừng sâu”, tùy tiện lật ra xem.

“Ế! Tiểu Thích, đừng xem nữa, ra phòng khách đi.” Trong nhà truyền ra giọng Cố Tích Triều.

Thích Thiệu Thương đứng dậy, phủ phủ bụi bặm trên người, ôm hết mớ sách vào trong nhà.

“Hả, có chuyện gì?”

Cái bảng đen trên tay Cố Tích Triều ở đâu ra vậy? Hắn quét dọn hết hai lượt mà cũng không nhìn thấy cái này.

Thích Thiệu Thương vô thức liếc một cái về phòng ngủ của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều đặt bảng đen lên sofa, hào hứng nhìn Thích Thiệu Thương, “Giáo trình nhập môn trả lời thư độc giả!”

“Không phải cho tôi về nhà xem mớ sách này sao?”

Tuy là nhiều năm không đụng đến chuyện viết thư, nhất thời không thể viết được như Cố Tích Triều, nhưng mà đọc hết mớ sách kia chắc cũng sẽ hiểu được phong cách của cậu ta.

Cố Tích Triều lắc đầu với Thích Thiệu Thương, “Anh quá ngây thơ rồi. Bây giờ tôi sẽ nói với anh, không chỉ là phong cách trả lời thư của tôi, mà còn là phong cách của độc giả của tôi.”

Cậu vừa kéo túi đựng thư của độc giả qua, vừa gọi Thích Thiệu Thương, “Lại đây lại đây, ngồi xuống, đừng có ngồi lên ghế đó, đó là ghế riêng của Mary đó.”

Nở nụ cười xin lỗi với Mary đang hung hăng nhìn hắn, Thích Thiệu Thương kiếm một cái ghế ở một góc ngồi xuống, nhìn Cố Tích Triều lấy từ trong túi ra mấy lá thư.

Đọc xong lá đầu tiên, cậu ta viết lên bảng đen 3 chữ: Loại ngưỡng mộ.

“Vị độc giả này thích nhất là những truyện thiếu nhi mà tôi viết, trong thư cô ấy thể hiện sự yêu thích dành cho nhân vật chính của ‘Mary thám hiểm rừng sâu’— tiểu Mary, cũng như tình cảm sùng bái dành cho tôi, cô ấy bày tỏ nguyện vọng tha thiết muốn gả cho tôi. Ừm, loại thư thế này, anh nghĩ nên xử lý thế nào?”

Mary chắc là nghe thấy gọi tên mình, thè lưỡi ra tỏ vẻ ngại ngùng, làm Thích Thiệu Thương cười lăn một trận— Độc giả người ta cũng đâu phải muốn cưới mày.

“Tập trung, mau mau trả lời!” Cố Tích Triều lại cầm cây thước không biết biến ở đâu ra, gõ gõ lên tấm bảng đen nhắc nhở Thích Thiệu Thương đang lo ra.

“Khụ, cậu là fan của Vương Tiểu A sao?” Thích Thiệu Thương cười nói, “Gặp tôi, đọc được bức thư này, đầu tiên sẽ bày tỏ ý cảm ơn đối với tình cảm yêu mến của cô ấy, đồng thời nói rõ cô ấy mãi mãi là độc giả quan trọng của tôi. Nhưng mà chuyện cưới gả thì...”

Người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng của Trung Quốc

Đẩy đẩy cặp mắt kính bị trượt xuống, Cố Tích Triều vạch lên bảng đen một chữ “X!” thật bực, ngắt lời hắn, “Sai! Anh phải trả lời là, vui lòng đợi đến khi đạt đúng tuổi kết hôn theo pháp luật quy định rồi hãy tới tìm tôi!” Đồng thời tạo pose quảng bài như nhân vật nam chính trong mấy cái phim Thần Bài, ‘soạt’ một cái

quảng một tấm hình về phía Thích Thiếu Thương. Có điều do công lực không được như thần bài nên tấm hình chưa kịp bay đến trước mặt Thích Thiếu Thương thì đã nghiêng nghiêng ngã ngã rơi ào xuống đất.

Cậu ta khẽ ho ‘khụ’ một tiếng, ngược mắt nhìn lên bức tranh trên tường, làm như không liên can.

Thích Thiếu Thương nhặt lên xem, trong đó là một cô bé khoảng chừng mười tuổi, tóc thắt bím nhỏ, đang ôm thỏ lưu manh (cách người Trung Quốc gọi con Mashimaro).

“Trước khi bắt tôi trả lời, cậu không cho tôi xem hình của độc giả, rõ ràng là che giấu điều kiện. Câu này không tính!”

“À?” Mắt Cố Tích Triều có tia sáng xẹt qua, “Câu tiếp theo!”

Cậu ta mở ra một lá thư, nhìn lướt qua một lượt, viết lên bảng: Loại tư vấn.

“Độc giả này hiện tại gặp phải khổ não về tình yêu, có hai người con trai đồng thời cùng theo đuổi người đó, hai người đều đối với người đó rất tốt, người đó rất phân vân khó xử. Đính kèm là một tấm hình, anh xem xem, làm sao trả lời.”

Thích Thiếu Thương cầm hình lên xem, “Cái cô được người ta theo đuổi đâu?”

Trên hình có ba nam sinh quãng vai bá cổ cười rất tươi, rạng ngời sức sống thanh xuân, nhưng lại không thấy nữ nhân vật chính.

“Ồ giữa là người được theo đuổi đó, hai bên là hai người theo đuổi.”

Cầm Thích Thiếu Thương rất hoa lệ rớt ình xuống đất.

Lượm cầm lên gán lại chỗ cũ, hần chỉ vào hình, “Cái này làm sao mà hỏi âm?”

Hần không kỳ thị tình yêu đồng tính, kêu hần khuyên người ta đi kiếm tình yêu đàng hoàng bình thường như mấy kẻ thủ cựu hay làm, hần quả thật nói không được, nhưng lại cũng không thể ủng hộ khách lệ.

Lộ ra ánh mắt khinh bỉ ‘Có vậy đã bị làm khó rồi’, Cố Tích Triều cầm tấm hình lên, “Ba tên đều là tiểu thụ, ở cùng một chỗ thì làm sao có tiền đồ? Đương nhiên là kêu mỗi người tự đi tìm tiểu công của mình rồi.”

Thích Thiếu Thương trong cùng một đêm, bị cùng một người một lần nữa làm cho té ngựa ra đất.

Nhìn trần nhà bên trên, Thích Thiếu Thương âm thầm rơi lệ, Minh dính vào cái gì thế này?! Cố Tích Triều và độc giả của cậu ta, căn bản không ở trong cùng một thế giới với mình...

Nhưng Thích Thiếu Thương là người kinh doanh, đối với người kinh doanh trọng tín trọng lợi, tất cả mọi sinh vật thế giới khác đều là hổ giấy cả.

Từ ngày hôm đó, hần không chỉ vào mỗi thứ sáu phải đến nhà Cố Tích Triều quét dọn, mà về nhà còn phải đọc sách của Cố Tích Triều, rồi còn lên mạng lĩnh giáo “Diễn đàn Bách Tín” của Cố Tích Triều.

Sau mấy lần như vậy, hần đã có thể không đổi sắc mặt mà hồi đáp với độc giả loại xuyên không tự nhận là đang ở thời Đường viết thư gửi cho Cố Tích Triều, nhờ người đó gửi lời thăm hỏi đến Lý Bạch.

Bây giờ, Thích Thiếu Thương cũng đã đạt đến trình độ có thể vô cùng bình tĩnh đối mặt với tất cả rác rến mà Cố Tích Triều sản xuất ra một cách thần kỳ.

Cái sàn đầy giấy là kết quả chung sức nỗ lực của Cố Tích Triều và Mary.

Cậu ta vẽ tranh minh họa không phải từng trang từng trang mà là từng lổ từng lổ. Có bức chỉ cần một nét không vừa lòng liền tiện tay quăng qua một bên.

Còn Mary có một sở thích lớn, chính là cắn xé giấy, cắn ra được một nùi xong thì vô cùng hứng chí lăn lộn trên đó. Thời xưa có mỹ nhân thích nghe tiếng xé lụa, sở thích này của Mary cũng có thể coi là mô phỏng cổ nhân.

Cho nên mỗi lần Thích Thiếu Thương bắt đầu quét dọn giấy vụn trên sàn thì đều phải đánh vật một phen với Mary đang kiên cường bảo vệ lãnh thổ.

Hôm nay, khi Thích Thiệu Thương đang giằng co với Mary thì loáng thoáng nghe được tiếng chuông điện thoại ‘Đình đình’.

Trước giờ chưa từng thấy cái điện thoại nào trong nhà Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương cứ tưởng là cái thứ như điện thoại không tồn tại trong thế giới dị thường này nữa chứ.

“Cố tiên sinh! Cố tiên sinh!” Hắn hét gọi Cố Tích Triều, vốn đang ở trong vườn ngắm trời mây đến xuất thần.

“...Um?” Cố Tích Triều giật mình, mơ hồ nhìn Thích Thiệu Thương.

Trên đầu Thích Thiệu Thương chảy xuống mấy sọc đen, nhìn mắt Cố Tích Triều, biết ngay lúc này chắc là đang ngủ.

“Điện thoại”.

Gãi gãi đầu, Cố Tích Triều “Ừa” một tiếng.

Đứng dậy, đi thẳng tới cửa phòng ngủ của mình, mở cửa bước vào. Vừa mở cửa ra, tiếng chuông điện thoại liền rõ lên. Thích Thiệu Thương bừng hiểu ra— hèn chi trước giờ không nhìn thấy điện thoại nhà cậu ta.

Còn chưa kịp liếc một cái nội thất của phòng ngủ, cánh cửa đã đóng lại.

“Chủ nhân của mày đúng là thần bí nha.” Thích Thiệu Thương nhìn Mary, nó cũng vui vẻ nhìn lại hắn, hình như tỏ vẻ tán thành lời nói của kẻ xâm chiếm lãnh địa này.

Lợi dụng một khắc phân tâm này, Thích Thiệu Thương liền hốt nó lên, quăng ra ngoài vườn, sập cửa lại.

Gâu gâu gâu! Thích Thiệu Thương, người là tên tiểu nhân bỉ ổi!!

Thích Thiệu Thương huýt sáo, bắt đầu dọn sàn nhà.

Được một lúc, cửa phòng ngủ lại mở ra.

Cố Tích Triều đi ra, co người ngồi lên sofa, bật tivi.

“Sao rồi? Lúc này là ai gọi?” Thích Thiệu Thương chợt thấy lo lo, từ trực giác hắn cảm nhận được cú điện thoại lúc này đã ảnh hưởng đến tâm tình cậu ta.

Mắt không rời khỏi màn hình tin tức, Cố Tích Triều dẫu môi, “Không có gì.”

Um, nếu mà không có gì, có thể đừng nhăn mặt nhíu mày như vậy được không?

Tuy là Thích Thiệu Thương rất muốn biết nội dung của cú điện thoại đó, nhưng Cố Tích Triều cứ cuộn người trên sofa không nói một tiếng, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, chỉ đành dọn dẹp sạch sẽ xong rồi vuốt vuốt mũi ra về.

5. Chương 5

Qua mấy ngày sau, Thích Thiệu Thương đi qua khu đông thành phố xem nhà.

Nhà cũng không tệ, nhưng Thích Thiệu Thương xem tới xem lui, trong bụng so tới so lui, thấy vẫn kém hơn nhà số 88 ở đường Cần Phần.

Ra khỏi khu nhà, Thích Thiệu Thương hỏi Ngũ Đại Lang, “Ngũ tiên sinh, số 88 đường Cần Phần, bây giờ thế nào?”

Ngũ Đại Lang lắc đầu tỏ vẻ thông cảm “Thích tiên sinh, thật tiếc quá, căn nhà đó hôm qua đã có người mua rồi, tiền cọc cũng trả luôn rồi. Anh xem đó, căn nhà tốt như vậy, tìm đâu ra được nữa.” Trong bụng lại rất hả hê: Đáng đời, đáng đời! Người không chịu mua nhà số 88, trước sau gì cũng phải hối hận! “Nhưng mà căn nhà hôm nay giá cả so với giá trị thực sự cũng rất được, anh thử cân nhắc xem.”

Đồng ý trở về suy nghĩ lại, Thích Thiệu Thương lái xe về nhà, khoe mắt chợt bắt được một bóng dáng quen thuộc.

Cố Tích Triều!

Thích Thiếu Thương giật mình suýt chút nữa là tông xe vào vòi nước chữa lửa ở bên đường. Hấn ngừng xe, ráng sức dụi dụi mắt, rồi nhìn lại ra ngoài cửa sổ.

Không sai, gương mặt nhìn nghiêng đó, đầu tóc quăn chĩa lung tung đó, con Chihuahua được ôm trong lòng đó, tất cả đều chứng minh người con trai đứng trước tiệm tạp hóa chơi trò đập chuột chũi đó, chính là Cố Tích Triều...

Từ lúc Thích Thiếu Thương quen biết Cố Tích Triều đến giờ, cũng gần được cả tháng rồi. Tuy số lần gặp không nhiều, nhưng ấn tượng mạnh mẽ nhất mà Cố Tích Triều gây cho Thích Thiếu Thương chính là hai chữ: Trách nam. Hấn từng có một cảm giác, Cố Tích Triều chính là Tiểu Long Nữ ẩn cư trong cỗ mộ, không bao giờ bước ra khỏi ổ của mình nửa bước.

Bởi vậy lần này bắt gặp Cố Tích Triều bằng xương bằng thịt đứng sờ sờ ở ngoài đường, Thích Thiếu Thương liền bị đả kích mạnh mẽ.

Mà cái hoạt động mà Cố Tích Triều hiện đang tiến hành, cũng làm cho Thích Thiếu Thương tràn đầy nghi hoặc.

Cái thứ trò chơi đập chuột chũi này, tuy là có hơi ấu trĩ một chút, nhằm chán một chút, nhưng có cần phải vừa đập vừa nhăn mày nhíu trán sầu khổ như vậy không?

Lực đánh cũng không nhỏ a, đánh đến chuột chũi kêu chít chít, làm ông chủ tiệm tạp hóa cũng liên tục biểu lộ thần thái đau đớn.

Bộ dáng Cố Tích Triều như vậy, toàn thân phát tán ra thứ không khí ‘Nguy hiểm chết người’, Thích Thiếu Thương nghĩ nghĩ, cuối cùng không xuống xe.

Xoay tay lái một cái, hấn quay xe vút đi sau lưng Cố Tích Triều.

Về đến nhà, Thích Thiếu Thương gọi điện cho Túc Hồng Ngọc, “Tiểu Ngọc, thần tượng của em đó, đúng, là Cố Tích Triều đó, anh ta có phải rất thích đập chuột chũi?”

Đầu này, Túc Hồng Ngọc nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Đập chuột chũi... nói mới nhớ, hình như đợt trước có một bài phỏng vấn, phóng viên hỏi anh ấy lúc bình thường thì làm cách nào để giải tỏa áp lực, hình như anh ấy trả lời là, đập chuột chũi để xả stress.”

Xả stress... gần đây xảy ra chuyện gì khiến cậu ta bị áp lực sao?

Không lẽ là cú điện thoại ngày hôm đó?

Thích Thiếu Thương cảm ơn Túc Hồng Ngọc, rồi bắt đầu chìm vào trầm tư.

Quay qua một cái đã tới ngày quét dọn định kỳ hàng tuần.

Thích Thiếu Thương mang theo một bình rượu, một ít đồ ăn, lựa đúng giờ cơm mà tới nhà Cố Tích Triều.

Biểu cảm của cậu ta vẫn giống hệt như hai ngày trước, mây đen vẫn vũ, mặt âm u như sắp đổ mưa đến nơi. Thấy tay Thích Thiếu Thương xách đồ cũng không thèm hỏi, chỉ ngước mắt nhìn hấn.

“Chưa ăn cơm phải không? Nào, uống với tôi mấy ly.” Hấn cầm bình vang đỏ hươ hươ trước mắt Cố Tích Triều.

“Vô duyên vô cớ tự dưng uống rượu gì chứ.” Cố Tích Triều khoanh tay, ngữ khí lạnh tanh.

Thích Thiếu Thương một tay quàng lấy vai cậu, cười nói, “Biết ngay là quên mất hôm nay là ngày gì rồi!”

Giọng điệu này, khiến Cố Tích Triều hoài nghi, hôm nay không lẽ là kỷ niệm hai người gặp gỡ tròn một tháng? Bộ dáng lạnh nhạt có hơi dao động, trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc.

“Hôm nay là ngày 1 tháng 6! Quốc tế thiếu nhi!” Thích Thiếu Thương tuyên bố đáp án chính xác.

Một bên huyệt thái dương của Cố Tích Triều chạy xuống ba sọc đen dày cui. “Tôi 28 tuổi rồi đó, tiểu Thích!”

“Tôi mua bò ướp tương, chân gà, đậu phộng, sườn xào chua ngọt, cá rô nướng.... chắc đều ăn được hết ha?” Thích Thiệu Thương hoàn toàn lơ đi sự phản đối yếu ớt của Cố Tích Triều, dọn dẹp sơ đồ đạc trên bàn, bày đồ ăn ra. “Nào nào, chúng ta hãy cạn ly vì các mầm non tương lai của tổ quốc!”

Từ khi quen biết Thích Thiệu Thương đến giờ, Cố Tích Triều lần đầu tiên bị áp đảo, không có cách phản kháng, nhất thời đành xuôi theo hẳn.

Đến khi cậu ta phát hiện ra thì thấy mình đã cầm ly rượu lên, nhiệt tình khen ngợi, “Món bò ướp tương này mua ở đâu vậy? Ngon quá đi!”

Thích Thiệu Thương cười tít mắt với cậu, phát hiện ánh mắt cậu đã có chút tản lạc.

Quả không uổng công hấn lên mạng search bài phỏng vấn mà mà Tứ Hồng Ngọc nhắc tới. Bài báo đó không chỉ tiết lộ việc Cố Tích Triều đập chuột chũi để xả stress, mà còn rất tận tình thông tin cho độc giả, tửu lượng của Cố Tích Triều rất tệ.

Có câu rượu vào lời ra.

Nhìn thấy Cố Tích Triều uống hết rượu ăn hết đồ ăn, tâm tình thỏa mãn mà xoa xoa bụng, lại đẩy Mary khỏi ghế sofa để nằm xuống, thì Thích Thiệu Thương biết được, đã đến lúc bức cung.

Hắn vô cùng cẩn trọng ngồi chồm hổm xuống trước mặt Cố Tích Triều, tay phải hươ hươ trước mắt cậu.

“A...” Cố Tích Triều mơ mơ màng màng nhìn cái vật thể lúc lắc đó, làu bàu, “Tiểu Thích, anh muốn lại đây thì cứ lại, anh cầm nải chuối làm gì chứ? Tôi không thích ăn....”

Thích Thiệu Thương thiếu điều té ịch xuống đất, cái tên này nhìn ra cái gì vậy?

Nhưng mà điều này cũng chứng minh Cố Tích Triều đã say rồi, thế là hắn yên tâm mà hỏi, “Cố tiên sinh...” Vừa nói ra liền thấy gương gạo, xa lạ thế nào ấy. Nhè nhẹ ho hai cái, hắn bắt đầu lại, “Tích Triều...” lần này tốt hơn rồi, “Gần đây có phải cậu có gì áp lực? Sách mới bán không tốt? Trang mạng cậu thích nhất bị sập? Hay là lo Mary bị mấy con chó bên ngoài cắn dẫn?”

Cố Tích Triều lấy tay phải chống đầu, khẽ ợ lên một cái, “Ừ! Anh nói nhầm cái gì đó, Mary không, không thêm để ý cái bọn đó đâu. Ừ! Tiểu Thích a...!”

Cậu phát hiện tư thế này có hơi mệt, mới dứt khoát nằm xuống luôn, “Anh có từng yêu chưa?”

Ồ? Thì ra là gặp phiền não về tình yêu?!

“Cái này, hỏi đại học cũng có quen một cô bạn gái.”

“Yêu là cảm giác thế nào?”

Cái vấn đề này độ khó rất cao nha, Thích Thiệu Thương trầm ngâm, tiện tay nhắc cái ghế thấp qua ngồi xuống, “Cảm giác.... cảm giác giống như là rất khó dùng từ ngữ để hình dung? Mà rốt cuộc là cậu phiền não chuyện gì?” —Chuyện hắn từng yêu hay chưa không phải là trọng điểm của cuộc ‘đối thoại’ này a.

Mím môi một hồi, Cố Tích Triều bày ra dáng vẻ bối rối mờ mịt, “Hôm đó, Anh tiểu thư gọi điện cho tôi, nói sách mới bán rất chạy. Nhưng mà....”

Sách mới của Cố Tích Triều là một bộ tiểu thuyết ngôn tình đô thị, vừa tung ra đã nhận được sự hưởng ứng nồng nhiệt. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng mà đồng thời với những lời phê bình tích cực, cũng có một nhân vật trong ngành đánh giá, tiểu thuyết ngôn tình của Cố Tích Triều, về các mặt tình cảm khác đều miêu tả rất hay, nhưng chỉ có mỗi tình yêu là chỉ qua loa mấy nét. Nói cách khác, ‘tình yêu’ của cậu không có cảm giác chân thực.

“Anh tiểu thư ra lệnh cho tôi, phải nhanh chóng đi tìm tình yêu.... Đáng ghét, tôi đâu có muốn viết ngôn tình gì đâu, tại cô ấy cứ nhất định bắt tôi viết! Ừ!”

“Cậu chưa từng yêu sao?” Thích Thiệu Thương chen vào.

Cố Tích Triều nén hơi thở, “Tôi.... có đó!”

“Hà?”

Ngượng nghịu trở người, Cố Tích Triều xoay mặt vào lưng ghế sofa, lầm bầm tiếng được tiếng mất, “Hồi học tiểu học, trong lớp có một bạn gái rất đẹp, tôi rất thích bạn đó, lén vẽ rất nhiều tranh hình bạn đó... lên lớp 6 bạn đó chuyển trường, trước khi đi có tặng tôi một cục gôm, tôi cứ tiếc mãi không dùng, bao nhiêu năm nay cứ giữ ở bên mình. Đó, cái này có tính là có không?”

Thích Thiếu Thương cứ tưởng là hôm nay có thể chiến thắng áp đảo Cố Tích Triều, ai ngờ đến lúc cậu nói ra câu này, hắn mới phát hiện, bản thân lại bị đánh bại rồi.

“Đại ca à! Cái này cũng tính là yêu hả?!” Khoan khoan! “Cậu nói cục gôm... có phải là cái cục tròn tròn, hình trái dưa?”

“Um, sao anh biết được? Đợt trước tôi có lấy ra, sau đó không biết đi đâu mất tiêu...”

Thích Thiếu Thương và Mary ngồi ở một bên trao đổi một ánh nhìn, trong chớp nhoáng liền ngoảnh qua chỗ khác.

Thích Thiếu Thương nghĩ, thì ra lần đầu tiên dọn dẹp ổ của Mary, cái cục đã bị Mary cắn đến không còn hình gôm nữa, lại chính là vật kỷ niệm mối tình đầu của Cố Tích Triều sao?

Phật dạy, không thể nói, không thể nói.

Hãy để tội ác này mãi mãi chôn vùi trong đáy tim của hắn và Mary.

“Này, tôi hỏi anh làm sao biết được...” bên này, Cố Tích Triều đã quay người lại, chớp chớp mắt đợi Thích Thiếu Thương trả lời.

“À... Tích Triều, cậu không phải đang phiền não không biết làm sao tìm cảm giác yêu sao? Để tôi, tôi giúp cậu!” Thích Thiếu Thương đối diện với ánh mắt dò xét của Cố Tích Triều, có hơi hoang mang, buột miệng nói ra.

Mắt Cố Tích Triều sáng lên, “Thật hả?” lập tức quên đi nghi vấn của mình, “Tiểu Thích, anh thật là người tốt... ưm...”

Thích Thiếu Thương vừa tránh được một kiếp nạn, định thần nhìn lại, thấy Cố Tích Triều đã ngủ mất rồi.

6. Chương 6

Thích Thiếu Thương là người rất nghiêm túc, có câu quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, lời hắn đã nói ra thì bất mã cũng truy không kịp.

Tuy là cái công việc ‘Cố vấn tình yêu’ đối với hắn quả thực mới mẻ, nhưng mà dững cảm trải nghiệm những điều mới mẻ vốn là một ưu điểm nổi bật trong vô số ưu điểm của Thích Thiếu Thương.

Sau khi lật xem hết N quyển (N 7) ‘Luyện Ái Bảo Điển’ do Nguyễn Minh Chính, Tức Hồng Ngọc, Tiêu Long Tự (?) cung cấp, Thích Thiếu Thương tràn trề tự tin đứng trước cửa nhà Cố Tích Triều.

“Tích Triều, lúa tốt vì phân người đẹp vì lụa, à không, quần áo giáo trình tình yêu bài số 1, bao bì!”

Hắn chỉ đạo Cố Tích Triều đi thay đồ, “Cứ thay đại một bộ đồ rồi tôi dắt cậu đi mua áo.”

Cố Tích Triều nhíu mày, trời đã bắt đầu nóng lên rồi, cậu thật tình rất không tình nguyện rời khỏi căn phòng gắn máy lạnh mát rượi, đi tiến hành cái bài học bao bì gì đó.

“Tôi thấy tôi như vậy là được rồi.”

Mắt liếc lên liếc xuống đánh giá Cố Tích Triều với ngoại hình tóc quăn chĩa chĩa kèm theo áo ngủ in hình gấu con, Thích Thiếu Thương không nói một tiếng, ánh mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Bị khớp trước ánh nhìn của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều dẫu môi, “Có biết cái gì gọi là ‘Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc’ không?” Sau đó chạy tọt vào phòng ngủ.

(Câu thơ đề cao vẻ đẹp tự nhiên)

Một phút sau, cậu ta lại xuất hiện ở trước mặt Thích Thiếu Thương.

Khoanh hai tay lại, Thích Thiểu Thương nghiêng đầu, lại một lần nữa đánh giá từ trên đầu xuống gót chân.
“Còn bộ nào không? Đi thay đi thay nhanh.”

Hắn thật tình không muốn lồi theo một nhóc cấp 3 đi dạo shop.

Chân mày Cố Tích Triều nhíu chặt hơn, nhưng nhớ đến Anh Lục Hà, cậu ta lại quay người, đi vào phòng ngủ.

Khi Thích Thiểu Thương nhìn thấy Cố Tích Triều một lần nữa, hắn đã muốn nghẹn họng.

Cuối cùng, hắn gãi gãi đầu, nói, “Tích Triều, cậu còn có thể mắng hơn được nữa không?”

— Làm ơn, hình chuột Mickey quả thật là con nít quá đi.

Bất chợt nhiệt độ trong phòng tụt xuống dữ dội, thậm chí Thích Thiểu Thương còn có thể nghe được tiếng băng đá rạn nứt ở xung quanh, hắn vội vàng sửa lại, “Được, cứ mặc vậy đi, có thể mặc đồ in hình Mickey thành ra nhất biểu nhân tài khí vũ bất phạm ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái như vậy... cậu quả là không phải người thường nha!”

Nghe xong, mặt Cố Tích Triều đỏ bừng. Cậu ta quay người đi ra, “Dù anh có tăng tôi lên mây, tôi cũng không khen anh rất anh hùng khí khái đâu.”

Nhìn thấy cậu ta luống cuống đi ra hành lang, Thích Thiểu Thương chỉ biết đáp liền mấy câu, “Đúng đúng đúng, tôi là cầu hùng khí khái a.”

Hai người ở hành lang mang giày vào, đang định đi ra, Cố Tích Triều chợt khựng lại. Quay đầu lại nhìn, “Mary, không được cần ống quần.”

Mary ngậm chặt ống quần chủ nhân không chịu buông, kiên định dùng dáng vẻ ngoài hành tinh đặc trưng của Chihuahua để nói với hai người, nó, cũng muốn đi!

Cố Tích Triều lập tức đầu hàng, đang định cúi xuống ẳm nó lên, lại bị Thích Thiểu Thương níu lại, “Tích Triều, khu mua sắm không cho mang thú cưng vào.”

“Nhưng Mary không chịu nhả ra, làm sao đây?”

Hờ hờ, trong quá trình đấu tranh với Mary, Thích Thiểu Thương đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm phong phú, “Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.” Nói xong, lấy từ trong túi ra một khúc xương cao su mới tinh, đưa ngay dưới mũi Mary lắc lắc, “Mùi vị mới nhất đó, cầu cầu thích nhất, siêu cấp đã ghiền, một hai ba!”

Nói đến tiếng ‘Ba’, hắn vung tay lên, khúc xương cao su vẽ một đường vòng cung tuyệt mỹ bay thẳng vào phòng khách, chỉ nghe thấy một tiếng “Gâu!!”, Mary đã nhả quần Cố Tích Triều ra, quay người chạy đuổi theo khúc xương.

“Ngay bây giờ!” Thích Thiểu Thương kéo tay Cố Tích Triều, mở cửa, ra ngoài, đóng cửa, một loạt gọn ghẽ.

Từ sau cửa truyền lại tiếng còi hơi và tiếng cười thủy thủ... a, không phải, là truyền lại tiếng trách cứ phẫn nộ của Mary: Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu gâu gâu!

Phiên dịch lại, vẫn là cái câu kinh điển đó: Thích Thiểu Thương! Người là tên tiểu nhân bỉ ổi!

Tiếc là, tiếng kêu gào bi ai của kẻ thất bại từ xưa đến nay luôn là mật ngọt đối với kẻ chiến thắng. Thích Thiểu Thương huyết sáo, cảm thấy ông mặt trời gay gắt hôm nay sao mà đáng yêu thế.

Nhưng, tâm trạng thoải mái của Thích Thiểu Thương chẳng kéo dài được lâu.

Nhìn thấy mấy bộ đồ mình tư vấn cho Cố Tích Triều cứ bị chê liên tục, hắn thật sâu sắc nghi ngờ Cố Tích Triều không biết có phải là đang báo thù cho Mary hay không nữa.

Cố Tích Triều nói, “Cái này, nhìn điếu quá, pass!”

Thích Thiểu Thương mỉm cười, đi qua quầy khác.

Cố Tích Triều nói, “Nhìn y như lưu manh, pass!”

Thích Thiếu Thương tiếp tục mỉm cười, đồng thời đưa tay ấn cái chũr thập be bé đang gồ lên bên trán xuống. Cố Tích Triều nói, “Cái này, nhìn luộm thuộm u ám gì đâu, pass, pass!”

Nụ cười của Thích Thiếu Thương có hơi co rút, cái chũr thập đã không ấn xuống nổi nữa.

Cố Tích Triều nói, “Cái này...”

Nụ cười của Thích Thiếu Thương cuối cùng cũng hết giữ nổi, hần cầm bộ đồ đó lên nghiêng rằng nói, “Bộ này chưa có thử qua!”

Cô gái bán hàng đứng bên cạnh thấy tình hình không ổn, vội vàng bước lên hòa giải, “Tiên sinh, đây là mẫu mới nhất, dù là về kiểu dáng hay màu sắc đều là thịnh hành nhất trên thế giới năm nay đó. Anh mặc lên nhất định rất đẹp.”

Thực ra dựa vào đôi mắt nghề nghiệp của cô ta, vị khách hàng này trời sinh là người mẫu, mặc phong cách nào cũng đều toát lên vẻ hoàn mỹ, quần áo mặc lên cứ như là may đo theo người vậy.

Cố Tích Triều chỉ cười với cô bán hàng, nhưng không tỏ ý muốn thử chút nào, sau đó trong khi cô bán hàng bị nụ cười đó làm cho ngây ngất, cậu ta quay đầu qua Thích Thiếu Thương, “Tiểu Thích, không ngờ gu của anh lại, ‘cậu ta nghiêng đầu suy nghĩ 2 giây, sau đó tiếp tục, ‘Nhàm chán như vậy.’”

Hai chữ này, như là đá tảng đập xuống đầu Thích Thiếu Thương, đến nỗi mặt của hần cũng tức đến đỏ rần như cà chua. “Cố Tích Triều! Tôi thế này là vì ai đây hả!”

Mấy ngày nay, loại sách mà Thích Thiếu Thương đọc nhiều nhất chính là tạp chí thời trang, trang mạng mà hần lên nhiều nhất chính là mấy trang về phối đồ cho nam giới, câu nói mà hần nói nhiều nhất chính là “Bộ này Tích Triều mặc lên chắc là đẹp lắm”, kết quả, đổi lại được hai chữ ‘Nhàm chán’.

Cố Tích Triều trân mắt nhìn một đám mây đen hội tụ trên đầu Thích Thiếu Thương, sau đó rĩ rả đổ mưa xuống, làm nổi bật lên vẻ mặt ‘tâm linh yếu đuối của tôi đã bị tổn thương’.

Chiếc máy lạnh trong cửa hàng cũng rất hợp tình hợp cảnh mà thổi vù qua một làn gió lạnh, không khí vô cùng thê lương.

Cậu chợt cảm thấy một tí ti hối hận đối với sự kén chọn của mình, bèn đi qua vỗ vỗ lên đầu Thích Thiếu Thương, nhẹ giọng nói, “Tiểu Thích, sorry... hay để tôi mặc thử xem sao?”

Thích Thiếu Thương đặt bộ đồ trong tay xuống, lắc lắc đầu, “Thôi đi, chúng ta qua tiệm khác.” Không nên ép buộc người khác, ép buộc là không có hạnh phúc...

Thật ra sau khi nghĩ một hồi, Thích Thiếu Thương đã nhanh chóng cảm thấy thông suốt.

Hần hoài nghi Cố Tích Triều là báo thù cho Mary, nhưng lại bỏ qua vẻ không tình nguyện hiện trên mặt của Cố Tích Triều khi thử mấy bộ đồ đó. Đó không phải là style quen thuộc của cậu, thế mà hần lại nhất định ép cậu phải thay đổi liền, như vậy ít nhiều cũng là dồn ép người ta. Tục ngữ nói, La Mã không phải được xây nên trong một ngày tục ngữ nói, dục tốc bất đạt tục ngữ nói, gấp quá thì ăn không được đậu hủ nóng...

“Anh muốn ăn đậu hủ gì hả?” Cố Tích Triều thấy hần lăm lăm nhắm trong miệng, chỉ nghe rõ được mấy chữ cuối.

Quay đầu lại tặng cho cậu một nụ cười tươi rói, chỉ số chiến đấu của Thích Thiếu Thương lại tăng vọt đến mức tối đa, “Không có gì. Qua tiệm kế tiếp, cậu nhất định sẽ hài lòng!”

Thích Thiếu Thương đã nghĩ thông, Cố Tích Triều lại vì chuyện lúc nãy mà cảm thấy áy náy, cho nên mọi việc còn lại vô cùng đơn giản. Rất nhanh, hai người đã tay xách nách mang một mớ túi đồ đi ra khỏi tiệm.

Cố Tích Triều quẳng túi đồ và bản thân vào trong xe, cứ như mới hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại gian lao mà thở phào một cái, “Cuối cùng cũng mua xong, về nhà!”

“Nói gì đó,” Thích Thiếu Thương cũng ngồi vào sau tay lái, khởi động máy, “Tiếp theo là, mua điện thoại đi động.”

Một cái cảm rơi 'cạch' xuống đất, “Anh nói cái gì?”

Thích Thiếu Thương đưa qua một tờ giấy, “Con dấu tương lai của chủ cho thuê nhà của tôi tổng kết đó, công dụng của điện thoại di động trong tình yêu.”

Cố Tích Triều cầm qua, nhìn thấy bên trên list ra một dãy ‘1 2 3 4 5’ thì đã thấy choáng váng. “Có thể liên lạc bất cứ lúc nào, có thể cài đặt các phần mềm tình nhân, có thể lưu lại biệt danh ngọt ngào để thể hiện sự trân trọng dành cho đối phương, khi cãi vã cũng có thể lấy ra đập để bộc lộ sự đau đớn trong tim...” vân vân và vân vân....

Tuy rằng cảm thấy không có căn cứ, nhưng khi nghe nói Tức Hồng Ngọc sắp sửa kết hôn, vậy thì tổng kết kinh nghiệm của cô ta chắc cũng có chỗ có thể tham khảo, Cố Tích Triều thế là ngoan ngoãn để cho Thích Thiếu Thương đưa mình đến một tiệm chuyên bán điện thoại, mua một con Nokia vô cùng bền bỉ, vừa có thể dùng làm búa đóng đinh vừa có thể dùng làm gạch đập người trong truyền thuyết, sau đó lại bị Thích Thiếu Thương kéo qua khu bán sim card.

Trong kho số điện thoại, Cố Tích Triều nhìn thấy bao nhiêu là chuỗi số chi chít, mắt cũng muốn biến thành hình nhang muỗi. “Tiểu Thích, anh giúp tôi chọn 1 số đi.”

Thích Thiếu Thương vô cùng kiên nhẫn, dò qua hết từng chuỗi số, cuối cùng chọn ra mấy cái cho Cố Tích Triều quyết định.

Nhướn đôi mắt hình nhang muỗi xem qua một lượt, Cố Tích Triều chỉ ra một chuỗi số, “Lấy cái này đi.”

1377777X577

Cố Tích Triều hí mắt cười với Thích Thiếu Thương, “Để nhớ a, còn có rất nhiều tiểu Thích.”(số 7 trong tiếng Trung Quốc đồng âm với chữ Thích)

Mua sim xong, gắn vào điện thoại, khởi động máy, “Rồi, gọi điện cho tôi đi.” Sau đó lưu lại số mà Thích Thiếu Thương gọi tới.

Thích Thiếu Thương xáp qua coi, thấy Cố Tích Triều lưu hẳn vào mục bạn bè.

Chỉ có một người, một cái tên, Thích Thiếu Thương.

Không biết tại sao, tim của Thích Thiếu Thương, khựng lại một giây.

Hắn bất chợt không biết phải cho số của Cố Tích Triều vào mục nào.

Khách hàng? Hình như hơi công việc quá.

Bạn bè? Cậu ta rõ ràng khác hẳn những người bạn khác của hắn.

Huynh đệ anh em? Còn chưa tới mức đó...

Vậy rốt cuộc, Cố Tích Triều là gì của hắn?

Cuối cùng, Thích Thiếu Thương nhập vào trước số của Cố Tích Triều hai chữ, ‘Tích Triều’, lập ra một mục phân loại mới: ‘?’.

7. Chương 7

Sắm sửa xong bộ cánh, nhưng vẫn chưa phải đã hết một ngày.

Thích Thiếu Thương dừng xe trước một salon làm tóc, sau đó cả buổi không nói tiếng nào, chỉ nhìn cửa tiệm hết mở lại đóng, người ta vào rồi lại ra.

Cố Tích Triều ngồi chỗ ghé lái phụ, bối rối nhìn một bên mặt hắn. “Anh, muốn đưa tôi đi cắt tóc?” Cậu đưa tay kéo kéo tóc mình, ừm, đúng là lâu rồi chưa cắt a. “Sao không vào?” Cậu mở dây an toàn ra.

Nghe tiếng cậu nói, Thích Thiếu Thương quay qua nhìn đầu cậu, “Ừm... thật ra như vậy cũng được lắm.” Nhìn đám thanh niên đội đầu tóc như ổ quạ hay để mái che nửa mặt vô cùng quỷ dị, Thích Thiếu Thương

tự nhiên cảm thấy mái tóc xoăn tự nhiên chĩa lung tung của Cố Tích Triều lại rất là vừa mắt. “Không cắt nữa.”

Hắn vừa nói dứt câu, Cố Tích Triều liền mừng rỡ hoan hô, “Về nhà thôi ”

Nhưng Thích Thiệu Thương lại ấn cậu lại, đưa tay giúp cậu cài lại khóa an toàn, vừa cài vừa hỏi, “Tích Triều, cậu ca được không?”

“Hả?”

Cố Tích Triều còn chưa kịp phản ứng, Thích Thiệu Thương đã nhấn ga, mục tiêu— quán karaoke bụi nhất thành phố.

Châu Kiệt Luân có nói, ăn mặc phải cá tính, đây chỉ là bước đầu tiên nhập môn thôi, tiếp theo còn phải biết đánh đàn biết sáng tác bài hát biết múa côn nhị khúc.

Hoàn tất phần tạo hình rồi, bây giờ chúng ta phải phát triển một số tài nghệ nữa.

Đàn với sáng tác tốn thời gian học, côn nhị khúc quá nguy hiểm, cho nên Thích Thiệu Thương quyết định đưa Cố Tích Triều đi hát karaoke.

Karaoke Gia Lạc rất được giới trẻ ở thành phố W ưa chuộng, chất lượng âm thanh tốt, bài hát đầy đủ, phòng ốc nhiều, phục vụ ổn, là nơi thích hợp để tụ tập giải trí. Khi công ty dịch vụ vệ sinh Thần Long tổ chức các hoạt động tập thể, nơi đây chính là lựa chọn số 1 của Nguyễn Minh Chính. Thích Thiệu Thương đến đây nhiều rồi, cũng thành rành đường rành xá.

Cố Tích Triều quả thật đã lâu lắm mới ra đây.

Cậu còn nhớ lần trước đến quán này, là trước khi nó được tân trang lại. Lúc đó chỉ mới có mười mấy phòng, mỗi phòng đều trang trí giống y như nhà ma. Bài thích ca không được mấy bài, kêu phục vụ cơ bản là phải hét, đồ ăn cơ bản là nuốt không trôi, lúc cầm bill cơ bản là rụng rời chân tay. Gặp phải kinh nghiệm đau thương như vậy, mỗi khi bạn bè kêu ra ngoài ca, cậu cơ bản đều từ chối.

Với lại, bạn của Cố Tích Triều vốn không nhiều.

Cố Tích Triều ngồi trên sofa, vô cùng hào hứng chọn ra một loạt bài hát, ánh mắt lấp lánh lấp lánh nhìn Thích Thiệu Thương đang ngồi một bên.

Thích Thiệu Thương nhìn lên màn hình, ngụm nước vừa mới uống đã phun phì ra hết.

Nào chúng ta cùng chèo thuyền. Hai chú hổ. Đội ca đội thiếu niên tiền phong. Ốc sên và chim hoàng anh... các bài hát thiếu nhi quen thuộc ở Trung Quốc

Cố Tích Triều tròn mắt nhìn hắn ho sặc sụa, “Có ý kiến sao?”

“Không, khặc, không có, cậu hát đi, hát đi.”

Thế là cậu ta lại tươi tắn lên, “Tôi muốn hát mấy bài này lâu rồi.”

Lúc trước đi với bạn, không ai chịu cho cậu hát, nói mấy bài hát con nít làm tổn hại nghiêm trọng khí chất và hình tượng của cậu.

Thích Thiệu Thương bật nắp một chai bia, lẳng lẳng uống, lẳng lẳng lắng nghe Cố Tích Triều hát.

Cố Tích Triều sở hữu âm vực rộng, khi lên cao thì trong trẻo tươi sáng, khi trầm xuống thì ấm áp êm dịu, thậm chí làm cho mấy bài hát thiếu nhi cũng khiến người ta thấy rung động.

Nhân lúc Cố Tích Triều đợi bài tiếp theo, hắn chụp lấy một cái micro nói, “Tích Triều, dựa vào giọng hát này của cậu, muốn cưới con gái không thành vấn đề.”

Cố Tích Triều quay qua, tặng cho hắn một nụ cười rạng rỡ.

Cậu hát xong thì đến tôi lên, hai người luân phiên hát mấy chục bài, thần kinh đã hưng phấn suốt một ngày của Cố Tích Triều bắt đầu thấy hơi đuối.

Cũng mấy năm rồi không có làm nhiều chuyện như vậy trong chỉ một ngày.

Cậu đã quen với lịch trình mỗi ngày ngủ đến gần trưa mới dậy, kiếm cái gì đó cho mình với Mary ăn, sau đó ra vườn ngồi viết viết vẽ vẽ trả lời thư lên mạng ngồi thả hồn lên mây. Đến tối thì ăn một bữa cơm không biết mùi vị gì, xem tivi một lúc, đi tắm, sau đó tiếp tục ở trong phòng khách viết viết vẽ vẽ trả lời thư lên mạng ngồi thả hồn lên mây. Đến 2, 3 giờ sáng, thì đi ngủ.

Thỉnh thoảng ra ngoài đường dạo quanh, đi đập chuột chũi, nhìn ngắm đám đông.

Cũng không biết từ lúc nào, cậu chợt không có ham muốn gì đối với cuộc sống.

Cuộc sống không phải là như vậy sao?

Cậu có một công việc mà mình thấy thú vị, công việc này hình như còn đem lại cho cậu cuộc sống không tệ, cậu có một căn nhà, có thể chứa tất cả đồ đạc của mình, cậu còn có một chú chó đáng yêu, có thể cùng cậu ăn nghe cậu nói chuyện. Nếu mà không có cú điện thoại đó của Anh Lục Hà, cậu cảm thấy cuộc sống của mình bình lặng một cách hoàn mỹ.

Nếu không phải có cú điện thoại đó của Anh Lục Hà, nếu không có Thích Thiếu Thương hỏi cậu “Gần đây có phải có áp lực gì không”, cậu cũng không hề phát giác, cuộc sống của cậu, thì ra là bình lặng đến đáng sợ.

Cho nên hát mệt rồi, cậu ngồi trên sofa nhìn Thích Thiếu Thương đang hát, nửa khuôn mặt nghiêng sáng lên tối đi dưới ánh đèn, lộ ra dáng vẻ rất cao hứng.

Từ trên trời rơi xuống một Thích Thiếu Thương, quả là bảo vật a.

Bảo vật này, bị Cố Tích Triều nhìn đến nổi da gà, mới gượng gạo quay qua nhìn Cố Tích Triều, “Có gì sao?”

“Không có gì. Chỉ là thấy rất vui.”

Thích Thiếu Thương nghĩ nghĩ thấy hình như có gì không đúng, “Có phải cậu mới uống vụng bia của tôi?”

“... uống một xiu xiu.” Ngón trỏ và ngón cái của cậu chụm lại thành một khoảng cách cỡ 1 cm.

Thích Thiếu Thương nhìn cái chai, chai bia vốn còn đầy hơn nửa bây giờ đã nhìn thấy đáy.

Cố Tích Triều rất là vui vẻ nói, “Anh hát tiếp đi, tôi đi vệ sinh.”

Nhìn Cố Tích Triều bộ dạng lằng lằng đi ra khỏi cửa, Thích Thiếu Thương không yên tâm ra cửa đứng ngó ra, lúc này, điện thoại reo lên.

Quay vào phòng nhấn nút dừng bài hát, Thích Thiếu Thương bắt điện thoại, “Tôi nghe?”

Đầu bên kia, là giọng hứng khởi của Ngũ Đại Lang, “Thích tiên sinh! Báo cho anh một tin tốt! Nhà số 88 đường Cần Phần lại bị người ta trả lại rồi!”

“Hả?” Thích Thiếu Thương đang hoài nghi là mình nghe nhầm.

“Người mua đó, đi tìm thầy phong thủy xem căn nhà, nói căn nhà này xung khắc với con gái của cháu trai của ba của em dâu của bà vợ ổng, nên đành phải từ bỏ căn nhà. Cả 30000 tiền đặt cọc cũng bỏ luôn. Chủ nhà rất vui, nói tự nhiên được không 30000 này, nên mới giảm giá bán 10000. Mà tôi thấy anh vẫn rất hứng thú với nhà số 88, nên lập tức thông báo cho anh ngay.”

Thích Thiếu Thương bắt chợt ngộ được, “mất rồi tìm lại” là thứ cảm giác như thế nào.

Sau khi thỏa thuận với Ngũ Đại Lang ngày mai mấy giờ ký hợp đồng, hắn vô cùng háo hức muốn báo tin cho Cố Tích Triều, vị hàng xóm tương lai của hắn.

Cửa được đẩy ra.

“Tích Triều, nói cậu biết một tin tốt nè...”

“Tiểu Thích, anh biết mới này tôi gặp được ai không!” Cố Tích Triều mặt mày rạng rỡ ngắt lời hắn, “Cái bạn tiểu học chuyển trường đi đó! Phó Văn Tình!”

Trong đầu Thích Thiều Thương nổi lên một hình ảnh, một cô gái thân hình thon thả xinh đẹp, trên cổ đeo một cục gồm bự chảng hình trái dưa hấu, thông thả đi về hướng Cổ Tích Triều.

8. Chương 8

Tuy là có hơi kinh ngạc trước tình tiết Cổ Tích Triều và Phó Văn Tình từng là bạn học tiểu học lại bất ngờ gặp lại nơi đất khách, nhưng khi Thích Thiều Thương tận mắt nhìn thấy Phó Văn Tình, hẳn cũng phải công nhận nhan quang của Cổ Tích Triều lúc còn nhỏ quả thật không tệ.

Nói như Bạch Vân đại má, thì Phó Văn Tình có vẻ đẹp mây lá liễu cong cong, môi anh đào chúm chím, ai gặp cũng thích nhìn.

Lòng hẳn mừng khắp khối, ông trời đúng là, cần cái gì thì cái đó đến, Cổ Tích Triều không phải đang định tìm tình yêu sao?

Mối tình đầu đã tự mình đưa đến trước cửa.

Nhưng mà Cổ Tích Triều rõ ràng hoàn toàn không ý thức được chuyện này, nói chuyện với Phó Văn Tình cả buổi, cũng chỉ biết được một số chuyện xảy ra sau khi cô ấy chuyển trường hồi tiểu học, rồi hiện tại đang làm việc ở thành phố này.

Hoàn toàn không đi vào điểm mấu chốt.

Thích Thiều Thương đành phải thỉnh thoảng giả bộ hiểu kỳ chêm vào mấy câu: Phó tiểu thư một mình sống ở thành phố này, bây giờ gặp lại được Tích Triều, coi như là có nhà bên mình, sau này ông xã mà có ăn hiếp cô thì đừng khách sáo, chúng tôi nhất định giúp cô ăn hiếp lại... Chưa có ông xã? A, cũng chưa có bạn trai? Con gái một thân một mình thật vất vả, vậy có gì cần cứ nói ra, bạn của Tích Triều cũng là bạn của tôi mà.... Đúng rồi, để lại số điện thoại đi.

Sau đó trong khi Cổ Tích Triều ngơ ngác nhìn, Thích Thiều Thương bấm lưu số của Phó Văn Tình vào điện thoại Cổ Tích Triều.

Khi lựa chọn phân loại, tay hẳn khựng lại một giây, sau đó dứt khoát đưa Phó Văn Tình vào cột “Bạn bè”.

Do chức năng tự động sắp xếp của điện thoại, ba chữ “Thích Thiều Thương” lặng lẽ xếp bên dưới “Phó Văn Tình”.

Hai người nhìn theo Phó Văn Tình cùng bạn ra về, rồi quay người lên xe.

Dọc đường về không nói tiếng nào, chỉ thấy Cổ Tích Triều ngồi ở ghế lái phụ nghịch nghịch điện thoại đi động mới của mình.

Đến khi bước vào nhà, Cổ Tích Triều chợt nhớ ra lời Thích Thiều Thương nói lúc nãy, “A, hồi nãy anh nói có tin tốt gì?”

Thích Thiều Thương cũng sực nhớ ra, “À, chúng ta sắp thành hàng xóm rồi.”

“Anh thuê nhà ở gần đây?” Cổ Tích Triều vỗ vỗ Mary còn đang tức giận, có chút lo lắng. Ấy da, không thèm nhìn mặt mình luôn.

“Không phải, tôi định mua căn nhà số 88.”

Bàn tay vỗ vỗ Mary ngừng lại, cậu ngược mắt lên nhìn Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương cũng nhìn cậu ta một hồi, cuối cùng thở dài nói, “Tích Triều, quay lại.”

Ngơ ngác sực tỉnh, cậu trả lời, “Tôi có đi đâu đâu.”

Đưa tay vò vò mái tóc rối của Cổ Tích Triều, Thích Thiều Thương vô cùng bất lực nói, “Tuy là người cậu không cử động, nhưng mà khi nghe tôi nói mua nhà, tâm trí cậu đã bay vèo đến góc tường.”

Cổ Tích Triều há miệng, cảm thấy Thích Thiều Thương đúng là một sinh vật thần kỳ. “Làm sao anh biết?!”

Khóe miệng cong lên, Thích Thiều Thương càng lúc càng không nhịn được cười.

Trong khoảng khắc lúc này, Cố Tích Triều mở to mắt, chân trái khê nhướn lên một cm, thân thể cũng hơi nghiêng. Tuy là sau đó vẫn duy trì tư thế này, không có thêm động tác gì khác, nhưng mà hoạt động tâm lý của cậu ta đã bày ra hết sức rõ ràng.

Đưa tay kéo Cố Tích Triều ngồi xuống sofa, sau đó mang bộ mặc đầy sọc đen kéo từ bên dưới ra cục xương chó dính đầy nước miếng và sự phẫn nộ của Mary quăng qua một bên, “Tích Triều, không cần biết tại sao tôi biết. Sao cậu lại kinh ngạc dữ vậy?”

Cố Tích Triều nhú mày, “Anh mà cũng mua được nhà ở chỗ này a... anh trúng vé số mà không nói tôi biết?”

Lần này đến lượt Thích Thiểu Thương khờ ra nhìn Cố Tích Triều, “Trước giờ tôi mua vé số chỉ trúng có 500 đồng hà... cái này không quan trọng. Không lẽ cậu vẫn tưởng tôi chỉ là một nhân viên vệ sinh?”

“Không lẽ không phải?”

“Hôm nay cậu ngồi trên xe tôi nguyên ngày, không lẽ không có một chút xíu nghi ngờ?” Chiếc xe đó tuy không phải siêu xe hào nhoáng gì, nhưng nhìn thế nào thì chắc cũng không phải là loại mà mức lương khiêm tốn của một nhân viên vệ sinh có thể mua được?

Cố Tích Triều ngồi xếp bằng trên sofa, nghiêng đầu nhìn hấn, “Tôi thấy xe cũng được, còn tưởng là xe công ty cho.” Trong lòng còn cảm thán cái công ty này phúc lợi tốt ghê, mấy công ty khác giới lắm là trang bị cho nhân viên một chiếc xe đạp là cùng.

Nhìn Cố Tích Triều mang bộ mặt rất nghiêm túc tin tưởng, Thích Thiểu Thương một lần nữa lại bị đánh bại. “Tích Triều, có công ty tốt vậy, tôi giới thiệu cậu làm được không?”

Mắt Cố Tích Triều lóe sáng lấp lánh, “Được a!”

Thích Thiểu Thương ngẩng đầu lên nhìn, đập vào tầm mắt, là phòng khách vừa được quét dọn xong chưa lâu, nhưng đã kịp biến thành một mớ bừa bộn của Cố Tích Triều.

Hiểu biết của hấn đối với Cố Tích Triều lại sâu thêm một phần: tự hiểu bản thân, 4 chữ này hoàn toàn không tồn tại trong từ điển của cậu ta.

Thế là, sau khi quen biết Thích Thiểu Thương được gần hai tháng, Cố Tích Triều cuối cùng cũng biết được, thì ra Thích Thiểu Thương là ông chủ chính hiệu có một không hai của công ty dịch vụ vệ sinh nhà Thần Long.

Thích Thiểu Thương nghĩ, Cố Tích Triều biết chuyện chắc sẽ nhiệt liệt biểu dương mình, bởi vì hấn thân là ông chủ, lại lấy mình làm gương không nề gian khó xông ra tiền tuyến phục vụ khách hàng, quả thực là hình mẫu của các ông chủ trong chủ nghĩa xã hội!

Tiếc là, Cố Tích Triều luôn luôn có khả năng đem lại kinh hỉ cho Thích Thiểu Thương.

Khi đại não tiêu hóa xong thông tin mới nhất này, cậu dùng ánh mắt có chút cảm thông để nhìn Thích Thiểu Thương, nói, “Cả ông chủ cũng phải ra ngoài để làm việc, quy mô công ty chắc nhỏ lắm. Tình hình kinh doanh không mấy lạc quan. Không sao, người trẻ tuổi à, ai mới đầu khởi nghiệp cũng đều như vậy hết đó.”

Thích Thiểu Thương choáng váng.

Sau đó Cố Tích Triều bắt chợt hào hứng lên, “Anh sắp mua nhà, vậy thì thế này đi! Tôi cũng không biết tặng cái gì, vẽ tặng anh bức tranh treo phòng khách ha.” Nói rồi hào hứng lên, hấn hờ tính chuyện đi lôi giá vẽ ra.

Lại bị Thích Thiểu Thương túm lại. “Đừng vội đừng vội, ngày mai mới ký hợp đồng, chắc mấy ngày nữa mới dọn vào. Bây giờ nói chuyện của cậu cái đã.”

Quay đầu nhìn hấn nghi hoặc, “Tôi? Tôi có chuyện gì?”

“Phó Văn Tình.” Thích Thiểu Thương phun ra ba chữ.

Tuy là Phó Văn Tình xuất hiện bất ngờ, tuy là sự xuất hiện của cô làm lòng hấn có chút phiền não mơ hồ, nhưng mà sự xuất hiện đó đối với Cố Tích Triều mà nói, chắc chắn là đúng lúc.

Bạn học tiểu học, lại từng là đối tượng yêu thầm, bây giờ lại cùng sống nơi xa quê, nam chưa cưới nữ chưa gả, còn có đối tượng hẹn hò nào tốt hơn?

Cố Tích Triều khẽ “Ý” một tiếng, “Anh...” sau đó ra về nghĩ ngợi mà cuộn người ngồi xuống lại sô fa, “Tôi nay anh nhắc bạn ấy tới mấy lần, có phải là đã chấm người ta rồi không?”

Người, có thể chậm hiểu đến được mức độ của Cố Tích Triều, không biết nên nói là hạnh phúc hay bất hạnh nữa.

Sau khi Thích Thiệu Thương lại bỏ ra thêm mười mấy phút nữa để trình bày suy nghĩ của mình, Cố Tích Triều nắm tay phải lại, động vào tay trái, cảm thán nói: “Vây mà không nghĩ ra ta!”

Nhìn vẻ mặt có hơi háo hức của Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương thấy hơi lo.

Cái loại háo hức này không phải là sự hân hoan xuất phát từ tình cảm thật sự, mà là loại hứng khởi sinh ra khi có thể hoàn thành nhiệm vụ để giao cho người ta.

Hắn nhận lời giúp Cố Tích Triều tìm kiếm cảm giác yêu, nhưng không hy vọng cậu coi đây chỉ là một dạng trải nghiệm tìm cảm hứng thông thường của người viết văn.

Nếu mà đi yêu đương bằng tâm thái như vậy, dù cho kết cục có như thế nào, chắc chắn sẽ có người bị tổn thương.

Hứa với Cố Tích Triều về nhà sẽ giúp cậu suy nghĩ ra một chiến lược theo đuổi thật hoàn mỹ, Thích Thiệu Thương nằm trên giường lăn qua lăn lại trần trọc cả đêm, bất chợt không biết chuyện mình làm, rốt cuộc là đúng hay sai.

9. Chương 9

Đối với những chuyện đã quyết, Thích Thiệu Thương thực hiện với tác phong rất nhanh chóng dứt khoát.

Ngũ Đại Lang cũng vì nhiều ký ức đau thương với nhà số 88 đường Cần Phần mà phát huy tối đa khả năng để giúp Thích Thiệu Thương hoàn thành tất cả thủ tục.

Nhờ vậy mà mới có một tuần, Thích Thiệu Thương đã chuyển hết toàn bộ đồ đạc sang nhà mới.

Chủ nhân trước đây của nhà số 88 là một doanh nhân nho nhã, rất có mắt thẩm mỹ, phòng ốc bài trí rất trang nhã tinh tế.

Người doanh nhân này mấy năm trước qua đời, con cái thì một là đã có nhà cửa ở nơi khác, hai là cũng không thích cách bài trí xây dựng như vậy, nên mới rao bán nhà qua công ty môi giới.

Thích Thiệu Thương vừa nhìn thấy ngôi nhà liền thích ngay, lúc đó nếu không vì Cố Tích Triều, hắn đã sớm mua xong rồi.

Nhưng mà, duyên phận đúng là chạy không thoát, thuộc về hắn, cuối cùng cũng là của hắn.

Mà hiện tại trong căn phòng khách trang nhã này, trên bức tường trắng mịn, đang treo một bức tranh.

Hai cậu nhóc bụ bẫm vẽ theo phong cách kute đang ngồi trên cỏ, một cậu đeo chiếc ba lô nhỏ màu xanh, cầm một con cò treu treu một chú cún, cậu kia thì cười lộ hai lúm đồng tiền, vui vẻ nhìn một người một chó đang đùa giỡn. Sống động đáng yêu, như là muốn nhảy ra khỏi bức tranh.

Tứ Hồng Ngọc nhìn thấy bức vẽ, la lên: “Anh Thích à, bức vẽ này dễ thương quá đi! Mà không ăn nhập gì với phong cách căn phòng này hết. Hay là anh tặng em nha anh coi đó, không phải em và tiểu Tiêu đã tặng anh bức kiệt tác ‘Thiếu nữ Avignon’ của Picasso sao? Treo lên ở đây là vừa hợp đó!” vừa nói vừa trèo lên sofa tính động thủ.

Đọa đến Thích Thiệu Thương vội vàng lôi cô nàng xuống, “Tiểu tổ tông a, đừng có động vào!”

Tuyệt đối không thể để cô nàng lại gần nhìn, vì trên đó còn có chữ ký của Cố Tích Triều a. Lỡ mà bị Tứ Hồng Ngọc biết được hắn có qua lại với thần tượng Cố Tích Triều của cô, mà lại dám giấu diếm không tiết lộ mấy may, hắn chắc chắn sẽ lập tức biến thành bức danh họa của Picasso— không thành hình người.

Tiêu Long Tự cũng vội vàng ôm bà xã mình lại, tốt xấu gì cũng là ngày Thích Thiều Thương tân gia, bọn họ sao có thể giống y như quỷ về làng mà càn quét khắp nơi như vậy?

Cậu ta dỗ dành Tứ Hồng Ngọc, “Tiểu Ngọc a, em xem phong cách căn phòng này của anh Thích đâu có hợp với bức tranh, nói không chừng qua mấy ngày ảnh bỏ nó xuống, đến lúc đó em có thể...”

Tứ Hồng Ngọc dẫu dẫu môi phụng phịu, tuy là bị thuyết phục, nhưng vẫn không cam tâm, “Tiểu Tiêu, bức vẽ này phong cách quả thật giống của Cố Tích Triều...”

“Có giống cũng không phải đồ thật đâu mà, em phải bình tĩnh bình tĩnh.”

Bên này Tiêu Long Tự đang an ủi Tứ Hồng Ngọc, bên kia, Nguyễn Minh Chính và Thích Thiều Thương đang rù rì rủ rỉ. “Hôm nay anh dọn nhà, Cố Tích Triều tặng bức này mừng tân gia?”

Thích Thiều Thương len lén liếc Tứ Hồng Ngọc một cái, nhìn thấy cô ta đã bị thứ khác thu hút sự chú ý, mới yên tâm trả lời, “Ừ. Cậu ta cũng muốn lại, nhưng có nha đầu tiểu Ngọc này ở đây, anh còn không liều chết cản cậu ta sao.”

“Sao không cho cậu ta đến? Bộ Tiểu Ngọc với cậu ta có thù sao?”

Lắc lắc đầu, Thích Thiều Thương thực tình rất khó xử.

Nếu mà Tứ Hồng Ngọc nhìn thấy Cố Tích Triều, có bất mãn với hắn thì cũng là một chuyện. Còn có vấn đề khác nghiêm trọng hơn, chính là nếu thần tượng khác người và fan nữ điên cuồng này chạm mặt nhau, Cố Tích Triều không chừng sẽ chấp nhận thỉnh cầu của Tứ Hồng Ngọc, dẫn cô ta về nhà tham quan... vậy hình tượng của Cố Tích Triều...

Nguyễn Minh Chính cảm thông nhìn Thích Thiều Thương đang tưởng tượng đến mặt đầy sọc đen, “Anh cũng thật là khổ tâm lo tính nha.”

Cô có thể hiểu được ông chủ, nếu mà cảnh tượng loạn lạc trong nhà Cố Tích Triều bị phát hiện, vậy chẳng phải cũng cho thấy công việc của công ty vệ sinh Thần Long đã thất bại sao? Chuyện này nhất định sẽ làm tổn hại hình tượng của công ty.

“Ông chủ à, anh đối với công ty thật là, cúc cung tận tụy, có chết không từ!”

Nói xong, nàng ta làm ra một bộ mặt cảm khái mà đi vào phòng ăn, thưởng thức các món ăn ngon mà Thích Thiều Thương đã chuẩn bị để đãi bạn bè mừng tân gia.

Để lại Thích Thiều Thương mang bộ mặt ngơ ngác, “Cái này có liên quan gì đến công ty?”

Còn Cố Tích Triều lúc này, đang cùng Phó Văn Tình đi công viên hải dương xem cá heo.

Từ sau lần tương phùng ở quán karaoke, Cố Tích Triều và Phó Văn Tình thỉnh thoảng có trao đổi một vài tin nhắn, sau đó hai người lại add QQ của nhau, từ đó thường xuyên chat qua lại. Tuy là chia cách hơn mười năm không có liên lạc, nhưng vừa là đồng hương vừa là bạn học, rất nhanh liền có thể thân thiết trở lại.

Dù là vậy, Phó Văn Tình quả thực có chút kinh ngạc trước lời mời hôm nay của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều mà cô từng biết, hình như không giống kiểu có thể chủ động mời con gái đi chơi như thế này.

Khi bị cô thẳng thắn bày tỏ nghi vấn, Cố Tích Triều gãi gãi đầu, “Tiểu Thích nói, hôm nay ảnh dọn nhà, kêu mình đừng có qua đó làm rộn lên. Lại sợ mình chán, nên mới cho mình hai cái vé đi công viên hải dương. Cho nên...”

Dù thế nào đi nữa, nhờ sự sắp xếp của Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều và Phó Văn Tình đã có được buổi hẹn hò đầu tiên.

Hai người dạo chơi trong công viên, xem qua hết các chỗ tham quan, nhìn thấy con thú nào xinh xắn đáng yêu hay là kỳ lạ hiếm thấy, đều không nhìn được mà chạy tới chụp ảnh chung.

Trong hồ cá mập nhìn thấy cá mập trắng đằng sau vách kính há miệng lộ những cái răng bén nhọn, Cố Tích Triều đen sạm cả mặt, vội vàng chạy đi.

Đến hồ sửa, cậu lại háo hức chụp lia lịa các loại sửa, nói có thể dùng làm tài liệu vẽ tranh minh họa.

Đến hồ hải tượng, hai người lại phát hiện công viên hải dương này còn tạo sự khác biệt bằng cách cho nhân viên đeo đuôi cá rất giống thật để đóng vai nàng tiên cá, tạo ra cảnh tượng nàng tiên cá diễm lệ cùng hải tượng thuần phác múa lượn với nhau vô cùng lãng mạn.

Phó Văn Tình nhìn đến kinh ngạc cảm thán, chỉ nàng tiên cá nói với Cố Tích Triều, “Thật là đẹp quá đi.”

“Đẹp thật, ” Cố Tích Triều vội vàng rút một cuốn sổ nhỏ trong túi ra lật ra liếc một cái, xong lại vội vàng nhét lại vào túi, nói với Phó Văn Tình, “Nhưng mà vẫn không đẹp bằng bạn.”

Phó Văn Tình “A” lên, quay đầu nghi hoặc nhìn cậu, “Bạn nói gì?”

“Không có không có!” Cố Tích Triều luống cuống phủ nhận.

Không khí có chút kỳ diệu lên.

Có đôi khi người ta hỏi “Bạn nói cái gì”, không phải vì không nghe thấy, mà là không dám tin nên cần xác nhận. Lúc này mà phủ nhận, lại khiến đối phương cuối cùng cũng khẳng định được rồi.

Phó Văn Tình đỏ mặt, vội quay đầu qua nhìn nàng tiên cá.

Phần thời gian còn lại, hai người ngượng ngượng nghịu nghịu lại có chút vui vẻ hân hoan đi tham quan các thủy cung khác.

Ăn tối ở nhà ăn tự phục vụ của công viên xong, Cố Tích Triều tiễn Phó Văn Tình về nhà.

Ở dưới nhà mình, Phó Văn Tình cúi đầu, nói, “Cảm ơn bạn Tích Triều, hôm nay mình chơi rất vui.”

“Ừm, mình cũng vậy.” Cố Tích Triều cười rất đúng mực, đôi mắt nhìn theo bóng dáng Phó Văn Tình đi vào nhà.

Sau đó quay người lại, thở ra một hơi.

Mệt quá.

Cậu lấy điện thoại ra, nhấn vào một phím.

“A, Tích Triều? Xong rồi?” Đầu kia điện thoại, là giọng nói quan tâm của Thích Thiệu Thương.

“Ừm.”

Bên này Thích Thiệu Thương vừa mới tiễn một đám bạn ra khỏi cửa, thì nhận được điện thoại của Cố Tích Triều. Hắn cảm thấy tâm trạng Cố Tích Triều có chút không ổn, “Sao vậy? Không có tinh thần gì hết. Chơi không vui sao?”

Nhảy lên cái gờ thấp thấp bao quanh khoảng đất trồng hoa bên đường, Cố Tích Triều bước đi từng bước, “Cũng vui. Cũng có nói cái câu sến súa mà anh chép đó, Văn Tình hình như rất vui.”

Cái gì là “Cũng vui” chứ? Cậu nhóc này rõ ràng là không vui về gì. Thích Thiệu Thương bỏ mặc bàn ăn đó không thèm dọn, vừa nghe điện thoại vừa xỏ giày vào, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Công viên nhỏ gần nhà Văn Tình.”

“Tôi lái xe đi đón cậu. Đừng chạy lung tung.” Cố Tích Triều không rành đường khu đó, không dặn trước một câu, nói không chừng lại lạc đường mất. “Đúng rồi, bức tranh mà cậu tặng đó, tôi treo lên rồi, đẹp lắm.”

Nói xong, cúp máy.

Đầu bên này, Cố Tích Triều chợt cười lên. Anh ta khen tranh của cậu đẹp, ừm, so với đi hẹn hò yêu đương, càng khiến cậu thấy vui hơn.

Buổi hẹn hò đầu tiên, Cố Tích Triều cảm thấy hơi mệt. Sau đó, Thích Thiệu Thương phân tích, có lẽ sự việc diễn tiến quá nhanh, vượt quá khả năng tiếp nhận của Cố Tích Triều. Cho nên hắn quyết định hoãn nhịp độ lại.

Không tiếp tục sắp xếp cho Cố Tích Triều và Phó Văn Tình đơn độc ra ngoài nữa, thay vào đó là khi tổ chức một số hoạt động này họ cũng tiện thể kêu luôn cả hai người. Tụ tập, ca hát, đi bar, thỉnh thoảng còn cùng tham gia hoạt động dã ngoại.

Áp dụng cách thức làm quen như vậy, Cố Tích Triều quả nhiên thả lỏng hơn, lần nào cũng cười tít mắt nói với Thích Thiệu Thương, tiểu Thích, hoạt động hôm nay sắp xếp rất tốt nha.

Thích Thiệu Thương cũng làm bộ xiêm nịnh, vừa quét dọn vệ sinh vừa đáp, quý khách, sự hài lòng của ngài là động lực để tôi tiến bước!

Tiểu Cố và tiểu Thích theo phong cách kute

(đây là tác phẩm của nàng Nguyệt tài hoa^^, Nguyệt Nguyệt ta iu nàng)

10. Chương 10

Cuối cùng, sau khi trải qua hai tháng như vậy, Thích Thiệu Thương cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

Hôm nay, Thích Thiệu Thương quét dọn nhà Cố Tích Triều xong— tiện thể nói một câu, từ sau khi hai người thành hàng xóm, tần suất đến dọn dẹp nhà của Thích Thiệu Thương đã tăng từ mỗi tuần 1 lần lên thành 3 ngày 1 lần. Tốc độ tạo rác và bày bừa của Cố Tích Triều và Mary đã không thể theo kịp tốc độ dọn dẹp của Thích Thiệu Thương được nữa. Thế là, bây giờ bất chấp có fan lộ ra vào bất cứ lúc nào, hình tượng của Cố Tích Triều đều có thể được bảo toàn— mới nói với Cố Tích Triều đang múa tay gõ chữ như bay trên bàn phím, “Tích Triều.”

Cố Tích Triều đang viết đoạn kết của một tiểu thuyết. Cậu đeo mắt kiếng, ghim mắt vào màn hình, nghe Thích Thiệu Thương gọi cũng không quay lại, chỉ mơ hồ “ừm” một tiếng.

Lắc lắc hai tấm vé trên tay, Thích Thiệu Thương nói, “Tôi có hai tấm vé của công viên XX....” Hai ngày trước nghe Cố Tích Triều lảm bảm mấy lần nói muốn đi công viên giải trí này, hẳn mới cố tình mua vé.

Kết quả đợi hết nửa ngày, vẫn không thấy Cố Tích Triều có phản ứng gì hết.

Ý, nhiệt tình xep nhanh thế sao?

Đầu nghĩ như vậy, Thích Thiệu Thương nghi hoặc nhìn kỹ Cố Tích Triều.

Ah, phải công nhận, vẻ mặt chuyên tâm chăm chú của Cố Tích Triều cũng thật là cool nha. Vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc đã che lấp đi bản chất ngoài hành tinh của cậu ta.

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêm túc lãnh đạm của Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương nghĩ, Cố Tích Triều hết hứng thú với công viên giải trí rồi, vậy hai tấm vé này không lẽ đem tặng cho Nguyễn Minh Chính? Aiz, để cho cô nàng được lợi rồi, tuần sau cho nàng ta tặng ca thêm vậy, tặng thêm chừng 5 ca gì đó...

Trong lúc hần nghĩ ngợi, bên này Cố Tích Triều tạch tạch gõ diên cuồng, thần tốc gõ vào cuối chương truyện chữ ‘Hết’, xong đẩy bàn ra, cái ghế xoay “xạch xạch” bay vù đến chỗ Thích Thiệu Thương. Thích Thiệu Thương còn đang ngớ người, tấm vé trong tay đã mất tiêu. “Ha! Cuối cùng cũng xong kịp trước deadline rồi! Ngày mai đi chơi! Tàu lượn siêu tốc to nhất dài nhất toàn châu Á! Vòng đu quay siêu cao! Thuyền hải tặc! Nhảy Bungee!”

Nghe Cố Tích Triều nói liền thoáng một tràng, Thích Thiệu Thương dở khóc dở cười, nhóc con này chắc là trông đợi lâu lắm rồi.

Cố Tích Triều reo mừng một hồi, quay đầu mắt lóe sáng lấp lánh nhìn Thích Thiệu Thương, “Chúng ta mai mấy giờ đi?”

Hử? “Chúng ta? Vé này là cho cậu với Văn Tình đi.”

“Anh không đi?”

Ánh mắt chột sa sầm của cậu giống như một mũi tên nhọn, “xoẹt” cái cắm phập vào lương tâm của Thích Thiệu Thương.

Vuốt vuốt mũi, Thích Thiếu Thương chạt vật tìm lý do, “Tôi, mai công ty tôi có việc. Mà hai người từ hồi đi công viên hải dương lần trước đến giờ chưa có đơn độc hẹn nhau ra ngoài chơi. Ngày mai thời tiết tốt, hai người đi chơi, phát triển thêm cảm tình, có thể giúp cậu tìm cảm giác.”

Biết Thích Thiếu Thương nói đúng, Cố Tích Triều cúi đầu, ngồi xếp bằng lên sofa.

Mary thấy vậy, từ trong ổ của mình chạy ra, vụt cái nhảy lên đùi chủ nhân, tìm một góc thích hợp, lại bẹp xuống tiếp tục chảy nước miếng.

Lơ dềnh vuốt vuốt Mary, Cố Tích Triều nói, “Vậy anh cũng chuẩn bị phao rồi ha?”

Cảm nhận được mây đen đang kéo vần vũ trên đầu Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương vô cùng khó hiểu, lúc này còn đang hôn hờ, sao mới một chút đã... “Cậu và Văn Tình cũng thân rồi, không cần dùng phao nữa. Ngày mai cậu muốn nói gì thì cứ nói.”

“Ua... biết rồi. Tôi đi gọi điện cho Văn Tình.”

Trước khi về nhà, Thích Thiếu Thương quay đầu lại nhìn dáng lưng Cố Tích Triều.

Nhìn như thế nào, cũng giống như ai đó đang phát tán ra bầu không khí quý dị “vẽ vòng tròn trừ êm người”.

Trần trọc lặn lộn một đêm, Thích Thiếu Thương rốt cuộc vẫn thấy không yên tâm, ngày hôm sau dậy sớm thật sớm bắt đầu sửa soạn.

Lật rương dỡ tủ lục ra được một cái nón ngư dân, một cái áo gió màu đen lỗ cỡ, một cặp kính râm đeo lên tối hù, một cái khẩu trang từ hồi dịch SARS. Hóa trang hoàn tất, hần bèn ra khỏi nhà.

Đúng, hần đang tiến hành một công tác rất có tiền đồ rất có ý nghĩa— theo dõi Cố Tích Triều.

Hần nhìn Cố Tích Triều ra khỏi cửa, ở tiệm đồ ăn sáng của khu phố mua một phần sữa đậu nành với dầu cháo quẩy, lòng thầm trách móc, ăn có chút xíu sao no?

Hần nhìn Cố Tích Triều đứng ngoắc taxi cả nửa ngày cũng không ngoắc được một chiếc, lại tự trách mình hôm qua sao lại đem xe đi bảo dưỡng, nếu không bây giờ có thể chở cậu ta qua nhà Phó Văn Tình, rồi lại chở hai người đến công viên.

Nhưng nghĩ lại, như vậy cũng gọi là đơn độc hẹn hò sao? Không phải mình thành kỳ đà cản mũi?

Thế là Thích Thiếu Thương một mình giăng xe đến nội thương.

Bên cạnh có một nhóc con đang ngậm ngón tay nói với mẹ nó, “Má à, má coi cái chú đó thật là kỳ quái!”

Mẹ nó kéo nó nhanh chân bước qua ai kia, răn đe cục cứng của mình, “Nhớ kỹ, mai mốt nhìn thấy mấy chú như vậy, tránh xa xa ra...”

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều và Phó Văn Tình nói nói cười cười đi vào công viên giải trí, vội vàng mua một tấm vé vào theo.

Cố Tích Triều đứng ở cửa soát vé giống như có linh cảm, quay đầu lại nhìn về hướng của hần, Thích Thiếu Thương lập tức quay đầu qua nhìn qua người du khách đứng bên cạnh.

Mắt Cố Tích Triều lộ nét nghi hoặc, sau đó cùng Phó Văn Tình đi vào trong.

Còn Thích Thiếu Thương lúc này đang mặt đối mặt với vị du khách cũng ăn mặc rất độc đáo kia.

“Thích Thiếu Thương?!”

“Thiết Du Hạ?!”

“Này, hai người có vô không đây!” Du khách đằng sau mắt kiên nhẫn nói. Thế là hai người vội vàng chạy vào trong công viên.

Cởi khẩu trang ra để dễ nói chuyện, “Cậu... tôi nhớ cậu nói hôm nay được nghỉ trực mà?” Thích Thiếu Thương nhìn người bạn không giống cảnh sát mà giống người ngoài hành tinh ở trước mặt, lòng thấy kinh ngạc, bất chợt hiểu ra, “Có nhiệm vụ đặc biệt? Hôm nay có băng nhóm nào làm giao dịch trong công viên giải trí?” Nếu vậy thì toi rồi, chọn đúng ngày Cố Tích Triều đi hẹn hò.

Hắn phải chạy lên bám theo, lỡ có chuyện gì cũng còn kịp ứng cứu.

Thiết Du Hạ nhìn Thích Thiếu Thương tự hỏi rồi tự trả lời, xong phóng đi mất dạng.

Hắn còn chưa hỏi, Thích Thiếu Thương đường đường là ông chủ, lại đi ăn mặc thành ông chú biến thái vào công viên giải trí là để làm cái gì?

Thích Thiếu Thương sau khi trải nghiệm sự tàn phá của các hạng mục giải trí như tàu lượn siêu tốc, thuyền hải tặc phi thiên, tàu trượt nước, ngồi cốc xoay, trượt xoắn ốc, đĩa bay vô địch xong, lại nhìn thấy Cố Tích Triều và Phó Văn Tình hôn hờ tung tăng đi về hướng nhà ma. Trong bụng thầm rửa, tên tiểu tử này ở nhà ‘trạch’ đến muốn mọc râu, sao mà vừa ra cửa một cái đã thành sinh lực dồi dào như thế này?!

Vấp va vấp vú lần dò vào trong nhà ma, khoe mắt Thích Thiếu Thương chớp được một hình bóng quen thuộc, ô, nhiệm vụ đặc biệt của cậu ta là ở trong nhà ma!?

Khi Thích Thiếu Thương vừa ý thức được điểm này, lập tức tinh thần tăng vọt lên 120%, xông vào trong nhà ma lùng sục khắp nơi tìm Cố Tích Triều và Phó Văn Tình.

Khổ nỗi bên trong nếu không phải đèn đóm u ám thì dứt khoát tối đen luôn, thỉnh thoảng còn nhô ra một con quỷ không đầu giương nanh múa vuốt, quấy rối tầm nhìn của người ta. Thích Thiếu Thương nôn nóng đến mức muốn diễn luôn màn “Chung Quỷ đánh quỷ”.

(vị thần đánh quỷ trừ tà trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc)

Bất chợt, từ không xa truyền lại tiếng hét chói tai của Phó Văn Tình, “A!!!!!!”

Có chuyện rồi!

Thích Thiếu Thương vội chạy về hướng tiếng hét, nhìn thấy hai thân người, hao hao như là Cố Tích Triều và Phó Văn Tình. Hắn liền chộp lấy tay hai người rồi chạy băng băng ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời rực sáng của bên ngoài, hai bên trái phải Thích Thiếu Thương đồng loạt vang lên tiếng hai người.

“Quý khách, quý khách, ông kéo tôi ra đây làm gì vậy!” Bên trái là nhân viên hóa trang thành hồn ma thiếu nữ Sadako.

(nhân vật ma nữ trong bộ phim kinh dị kinh điển “Ring” của Nhật)

“Chú à chú là ai vậy?! Á! Là tiểu Thích!” bên phải là giọng vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ của Cố Tích Triều.

Thích Thiếu Thương nhìn trái nhìn phải, ý! Phó Văn Tình đâu mất rồi?!

Phó Văn Tình lạc mất rồi.

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều ở trong nhà ma tìm tới tìm lui mấy lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phó Văn Tình đâu, ngược lại còn dọa đến mấy cặp tình nhân sợ hết hồn.

Trong bóng tối, Cố Tích Triều bám vào vai Thích Thiếu Thương thì thào vào tai hắn, “Tiểu Thích, anh có thấy chỗ này có chút xíu gì đó quỷ dị...”

Hơi thở nóng ẩm của cậu thổi qua bên tai Thích Thiếu Thương, khiến hắn chợt rùng mình.

Sao vậy cà... lúc này dường như có cái gì đó xuyên qua tim?

Phản ứng của hắn làm Cố Tích Triều càng khẳng định suy nghĩ của mình, “Anh cũng thấy vậy phải không? Anh nói cái nhà ma này, không biết chừng có một địa điểm bí mật, có thể thông với thế giới khác? Không chừng Văn Tình lỡ chạm vào cái gì, rồi...”

Thích Thiếu Thương đẩy cái đầu suy nghĩ nặng nề của cậu ra, nhẹ trách, “Nghĩ lung tung cái gì!”

Câu này, hình như cũng là đang trấn áp chút xíu tâm tư bất chợt nhoi lên trong lòng, “Tác giả ai cũng có sức tưởng tượng phong phú như cậu a? Chúng ta đi ra trước đi, nếu còn không liên lạc được, thì chỉ còn nước thử đi báo cảnh sát thôi.” Không biết tình huống thế này có báo cảnh sát được không nữa...

Nói xong, hắn rành rẽ tìm ra tay của Cố Tích Triều, nắm lấy kéo đi.

Ra khỏi nhà ma, Thích Thiệu Thương bảo Cố Tích Triều gọi điện cho Phó Văn Tình. Gọi mấy lần, điện thoại cứ báo: Số điện thoại mà quý khách gọi hiện đang bận, vui lòng gọi lại sau.

Cố Tích Triều cũng có hơi sốt ruột, nhíu mày nhìn Thích Thiệu Thương, “Làm sao đây?”

Thích Thiệu Thương trầm tư một hồi, do dự không biết có nên gọi điện cho Thiết Du Hạ không, lại lo cậu ta đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, lỡ mà gọi không đúng lúc...

Đúng lúc này, điện thoại Cố Tích Triều reo lên. “A! Văn Tình!” Cậu la lên, vội vàng nghe điện thoại, “A lô, Văn Tình, bạn ở đâu vậy?!”

Phó Văn Tình trong điện thoại nhẹ nhàng giải thích, lúc này mình ở trong nhà ma bị hoảng sợ, cảm thấy hơi khó chịu, cho nên thật tình xin lỗi, không thể đi chơi tiếp nữa. Lần sau nhất định sẽ mời cậu đi ăn, coi như là bù đắp. Sau cùng, muốn Cố Tích Triều tuyệt đối đừng có lo lắng gì hết, vân vân và vũ vũ.

“Nè nè, Văn Tình, bạn thật tình không sao chứ? Có cần mình tiễn bạn về nhà không? Ý, bên cạnh bạn có giọng đàn ông, bạn của bạn à? Cái gì? Ông chú bán bong bóng?”

Cố Tích Triều vẫn rất nghi hoặc mà cúp máy, sau đó hỏi Thích Thiệu Thương, “Tiểu Thích, ông chú bán bong bóng sao lại nói ‘Đừng có phí lời với tên nhóc đó nữa’? Mấy ông chú bây giờ đều bảnh như vậy sao?”

Thích Thiệu Thương mơ hồ cảm nhận, có lẽ bên cạnh Phó Văn Tình có một gã không yên tâm cô ra ngoài đơn độc hẹn hò... Đến đây thì có hơi khó nhằn. Từ chi tiết Phó Văn Tình bỏ rơi Cố Tích Triều mà đi theo cái gã đó cho thấy, địa vị gã đó trong lòng cô rõ ràng cao hơn Cố Tích Triều. Không lẽ từ trên trời rơi xuống một Lâm tiểu thư, lại để người ta nâng đi mất?

(Tức nhân vật Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, dùng chỉ các cô gái xinh đẹp mong manh, ở đây có thể hiểu là mẫu bạn gái lý tưởng)

Thích Thiệu Thương hiển nhiên phải vì vậy mà cảm thấy lo lắng, nhưng mà không hiểu tại làm sao, ở một góc trong đáy lòng, lại từ từ dâng lên một tia vui sướng.

Cố Tích Triều biết Phó Văn Tình không sao, vừa thấy yên tâm, liền sức nghĩ ra một chuyện, “Tiểu Thích, anh không phải nói hôm nay công ty có việc sao? Không lẽ, anh gạt tôi?!” Cố Tích Triều nheo mắt lại, ra vẻ sắp nổi giận.

Tiêu! Quên mất vụ này!

Trên đầu xoẹt xuống mấy sọc đen, trong đầu Thích Thiệu Thương lật tung vô số từ ngữ, chỉ trong tích tắc đã cháy hết mấy triệu tế bào não. “Cái này, là vậy nè. Công ty chuẩn bị cho hội diễn Nguyên Đán, hôm nay đi duyệt tiết mục.”

“Hội diễn Nguyên Đán?! Trung Thu năm nay còn chưa qua nữa mà mấy anh đã chuẩn bị hội diễn Nguyên Đán?” Cố Tích Triều quên mất đang làm dữ, kinh ngạc nói.

“Đúng đó, cậu thấy là chuẩn bị quá sớm đúng không, tôi cũng thấy không cần thiết, cho nên nghĩ lại, mới bảo bọn Nguyễn Minh Chính hoãn mấy ngày hãy chuẩn bị.” Trong lòng thở hắt một hơi, coi như giải thích trót lọt.

Cố Tích Triều bán tín bán nghi, “Vậy anh ăn mặc thành như vậy xuất hiện ở đây để làm gì?”

Ai da, cậu nhóc này sao hôm nay lại tinh tường thế nhỉ?

Thích Thiệu Thương cầm khăn lau mồ hôi trán, giải thích, “Mấy ngày trước cậu cứ nói vòng đu quay ở đây rất là vui, tôi cũng muốn chơi thử...”

Cuối cùng cũng nói trúng chỗ, vừa nghe đến 3 chữ ‘vòng đu quay’, mắt Cố Tích Triều liền sáng rực, nghi hoặc gì cũng bị quét sạch hết, nhảy loi chơi lên, “Đúng đúng, cái vòng đu quay đó, tôi cố tình để dành đến sau cùng đó. Bây giờ Văn Tình về mất rồi, chúng ta cùng đi đi!”

Thế là sự kiện đối gạt của Thích Thiệu Thương, đến đây đã có thể đặt một dấu chấm hết hoàn mỹ.

Chơi hết cả một ngày, Cố Tích Triều cuối cùng cũng thỏa mãn, Thích Thiệu Thương đưa cậu về nhà.

Mỉm cười nhìn cậu vào nhà, vẫy tay, đóng cửa, sau đó quay người, nhưng không về nhà, mà lái xe về hướng trung tâm thành phố.

11. Chương 11

Kỳ Đình Tửu Quán, một quán bar nằm trên con đường ăn chơi đêm nổi nhất của thành phố, cũng là quán bar nổi tiếng nhất.

Nó nổi không phải vì cocktail pha rất đẹp, cũng không phải vì DJ chỉnh nhạc rất bốc, lại càng không phải vì giá cả bình dân phù hợp với đông đảo quần chúng. Mà chính là vì...

“Mày nói xem, hôm nay ai có thể được uống rượu do chính tay Lý Sư Sư pha chế?”

“Hôm nay tao đi mua vé số, trúng được 300 đồng! Hên nha! Hôm nay nhất định là tao!”

“Phì! Thứ đầu heo như mày, ai thèm uống rượu với mày? Mày nói mày trúng số, thắng cha hàng xóm nhà tao hôm nay bị cái bồn hoa rớt trúng chân đó! Còn hên hơn! Tao thấy hôm nay Sư Sư nhất định sẽ uống với tao, mày xem số của tao nè, 44 Chính là Sư Sư đó!”

(số 4 trong tiếng Trung Quốc gần âm với chữ Sư trong tên Lý Sư Sư)

Đúng vậy, điểm hút khách của Kỳ Đình Tửu Quán, chính là bà chủ Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư, tuổi vừa đôi tám— đúng, là hai mươi tám, không phải mười tám— chiều cao 1m68, cân nặng 48 kg, phong tình vạn chủng như hoa như ngọc trầm ngư lạc nhạn bệ nguyệt tu hoa, cầm kỳ thi họa hết thảy đều tinh thông, thư từ ca phú phun châu nhả ngọc xuất khẩu thành thơ, từ nhà trẻ đã là hoa khôi vườn trẻ, một đường tiến công thẳng lên đại học. Kết quả vừa tốt nghiệp đại học, trong khi bạn học chạy đôn chạy đáo săn đầu mê trán tranh giành một chỗ trong các ngày hội việc làm, cô nàng vẫy tay áo một cái, đã khai trương Kỳ Đình Tửu Quán.

Mỗi tối một lần, Lý Sư Sư đích thân quay số, người may mắn trúng thưởng không chỉ được miễn phí toàn bộ chi phí trong ngày hôm đó, mà còn được uống rượu ngon do chính tay Lý Sư Sư pha chế.

Thích Thiệu Thương quen được Lý Sư Sư, cũng là bắt nguồn từ một ly rượu may mắn như vậy.

Từ đó trở thành tâm giao, nhưng chỉ như vậy chứ không có gì khác.

Hôm nay Lý Sư Sư quay số xong, cùng người may mắn trúng thưởng uống rượu xong, Thích Thiệu Thương đã ngồi ở chỗ quầy bar uống hết ba lượt rượu. Bartender thấy hắn không có tinh thần lắm, cũng chỉ đưa rượu ra, không nói năng gì.

“Sao hả, ông chủ Thích lâu rồi không uống rượu sầu, hôm nay bị làm sao?”

Lý Sư Sư đi qua ghé bên cạnh hắn ngồi xuống, mở miệng trêu ghẹo, “Có phải là vì hôm nay em uống rượu với anh đẹp trai kia nên có người ăn giấm rồi phải không?”

Thích Thiệu Thương quay qua nhìn nàng, cười khẩy một tiếng, “Bao nhiêu năm nay, em có gặp qua ai đẹp trai hơn anh chưa?”

Ngoác tay kêu bartender lấy một ly Coke, Lý Sư Sư nhẹ than, “Ồ, còn có tâm tình nói giỡn nữa, xem ra anh cũng không phải đang uống rượu sầu. Còn đang phiền não chuyện tình yêu của vị đại tác gia nhà anh sao?”

Không trả lời, cầm ly rượu lên lắc nhẹ, Thích Thiệu Thương nhìn đóa giải ngữ hoa trước mặt, chột nói, “Sư Sư, anh hỏi em một chuyện nha.”

(đóa hoa biết nói chuyện, chỉ các cô gái tinh tế, thấu hiểu tâm lý người khác)

“Nói đi.”

“Nếu mà, anh nói là nếu mà, khi nhìn thấy một người, em liền cảm thấy rất vui vẻ khi người đó cần giúp đỡ, em liền bắt chập tất cả mà dốc hết tâm trí nghĩ cách cho người đó chuyện mà người khác làm sẽ rất quái, người đó làm lại khiến em thấy hoàn toàn bình thường nhìn thấy người đó hèn hò với người khác, trong lòng liền có chút bực bội mơ hồ dù cho người đó có phạm phải sai lầm gì, em lúc nào cũng có thể bao dung cho

người đó, tha thứ cho người đó...” Thích Thiếu Thương nói chậm chậm từng chữ, giống như đang cố hết sức để tìm ra từ ngữ có thể diễn đạt được ý nghĩ của mình.

Lý Sư Sư mất kiên nhẫn, ngắt lời hắn, nói, “Cái gì mà em em em chứ, không phải muốn hỏi như vậy nghĩa là gì sao? Anh hai à, làm gì mà như đàn bà vậy. Tôi nói anh biết, dựa vào kinh nghiệm chinh chiến tình trường bao nhiêu năm của tôi, anh chính là đã thích người ta rồi á. Mà tôi còn biết bây giờ trong lòng anh đang nghĩ cái gì nữa.”

Còn chưa nói hết, đã bị người ta quăng ra cái kết luận “thích rồi”, Thích Thiếu Thương thấy như bị sét đánh. “Em biết, bây giờ anh đang nghĩ cái gì?”

Bĩu môi, Lý Sư Sư nhúng ngón tay vào ly Coke, vạch từng nét lên mặt quầy bar.

Chấm, sổ, chấm, ngang, sổ, sổ, ngang, sổ, ngang gấp, ngang, ngang.

Ngang, sổ, sổ, ngang gấp, ngang, ngang, ngang, sổ, hất, ngang sổ móc, ngang, ngang.

(tên các nét chữ)

Ầm!!!!

Một tia sét xẹt qua, rọi sáng bừng chút tâm tư bé nhỏ nằm sâu dưới đáy lòng của hắn.

Sấm sét, mưa rào, mọi người mau mau gom quần áo vào nhà!

12. Chương 12

Thích Thiếu Thương nhìn hai chữ mà Lý Sư Sư viết ra, gương gao hỏi, “Đây, chính là điều anh đang nghĩ?”

“Không lẽ tôi đoán sai?” Lý Sư Sư cong cong chân mày khóe mắt, trong câu hỏi đã hàm chứa khẳng định.

“Anh làm sao có thể thích cậu ấy được? Cậu ấy là khách hàng của anh, là con trai!” Thích Thiếu Thương kích động nhìn qua Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư nhướn mày, “Thì sao chứ? Anh thích cậu ta, mà cậu ta lại tình cờ là con trai, chỉ có vậy thôi.”

Nhìn thấy nàng ta nói thản nhiên như vậy, Thích Thiếu Thương chột thấy đuối lý, “Không lẽ như vậy cũng tính là thích sao?”

Chính lúc này, DJ trùng hợp phát ra một bài ca, gây hiệu ứng thiên lôi đánh trúng đầu Thích Thiếu Thương.

Lời ca đó là: Nếu như vậy còn không gọi là yêu! Tôi có gì đâu phải bi ai!

Lý Sư Sư búng tay cái tách, nói, “Không tin hả, vậy chúng ta thử làm trắc nghiệm đi.”

Làm thế nào? Thích Thiếu Thương nhìn Lý Sư Sư lôi từ dưới quầy bar ra một quyển sách bìa đỏ.

Nhìn quen quen, rất giống mớ luyện ái bảo điển, ái tình chỉ nam chất đống ở nhà...

“Chỗ em lúc nào cũng chuẩn bị sẵn cái này?”

“Ai da, anh không biết nam nữ thời nay đều có rất nhiều khúc mắc về tình yêu sao? Bình thường người ta đến than thở với tôi, tôi đều tính phí hết đó. Nể tình bạn bè, cho anh miễn phí. Đừng có phí lời nữa, bây giờ bắt đầu, tôi hỏi anh trả lời. Hãy dựa vào cảm giác đầu tiên nhất để trả lời thật nhanh.” Lý Sư Sư lật quyển sách bìa đỏ ra, dùng phong thái của chuyên viên tư vấn tình yêu lão luyện mà Thích Thiếu Thương còn xa mới có thể theo kịp.

Hỏi: Khi không nhìn thấy người ta có thấy nhớ không?

Đáp: Có.

Thích Thiếu Thương nói, “Lúc đó anh nghĩ tới không biết cậu ta có cùng Mary lật tung cả cái nhà lên chưa. Cái này cái này không thể chứng tỏ là thích được!”

Lý Sư Sư trợn mắt khinh bỉ, tiếp tục hỏi.

Hỏi: Nhìn thấy cái gì tốt, cái gì ngon cái gì hay, đều muốn mua cho người ta?

Đáp: Đúng.

Thích Thiếu Thương lại giải thích, “Đồ tốt phải chia sẻ với bạn bè chứ!”

Lý Sư Sư “Stop” một tiếng, “Sao không thấy anh đem chia cho tôi?”

Hỏi: Nhìn thấy người ta đi với người khác, có hy vọng người ở bên cạnh chính là mình?

Đáp: .... cái này....

Làm ơn trả lời yes hoặc no!

Thích Thiếu Thương chọn “Yes” xong vẫn ngoan cường vùng vẫy: “Anh chỉ muốn ở bên cạnh hướng dẫn cậu ta mà thôi!”

Quyển sách đỏ bị Lý Sư Sư cầm phang lên đầu hắn, “Đồ mù yêu đương, còn muốn chỉ dẫn cái gì, anh chính là muốn phá hoại thì có!”

Thế là, giữa tiếng gào của người ca sĩ trên sân khấu, những lời giải thích không ngừng của Thích Thiếu Thương và những tiếng ‘chặc chặt chặt’ khinh bỉ của Lý Sư Sư, một bài trắc nghiệm đã được hoàn thành.

Lý Sư Sư quăng quyển sách ra trước mặt Thích Thiếu Thương, Anh tự mình xem đi.

Thích Thiếu Thương run rẩy cầm lên xem.

Kết quả bài trắc nghiệm là: Chúc mừng bạn! Tình cảm của bạn đối với người đó đã không thể dùng từ “thích” để hình dung được nữa, nếu đó không phải là tình yêu, tác giả quyển sách này sẵn sàng biểu diễn một màn nhảy lầu hoa mỹ cho bạn xem!

Thích Thiếu Thương học ra một ngụm máu, woa, bên trên còn có cái cầu vòng nhỏ nữa.

“Đây là tên tác giả khôn kiếp nào viết vậy!”

Lý Sư Sư rất bình tĩnh cầm miếng giẻ lau mặt quầy bar, “Thật ngại quá, chính là kẻ hèn bắt tài tại hạ đây.” Sau đó gom mắt cái ly trước mặt Thích Thiếu Thương, “Về nhà sớm đi, lo nghĩ xem làm cách nào để theo đuổi người ta mới là đúng đắn. Đúng là buồn cười, cậu ta muốn tìm cảm giác yêu, anh còn bày đặt làm người hướng dẫn, anh cứ trực tiếp xông lên đóng cặp không phải là ok sao.”

Thế là, trong sự thôi thúc của Lý Sư Sư, Thích Thiếu Thương lảo đảo quay trở về nhà.

Tắm cũng không tắm, quần áo cũng không thay, đổ ầm lên giường, không bao lâu sau ý thức đã trở nên mơ hồ.

Có điều giấc ngủ này thật tình không được thoải mái.

Trong đầu hắn, Cố Tích Triều ở đủ hình dáng đang tấn bộ, thù người, viết chữ, nói chuyện, chọc Mary. Gương mặt ngơ ngác khi ôm gấu bông, nắm lấy tay hắn xem chỉ tay, mặt mày nhăn nhó tưng mấy cái phao tình yêu... Cười lên giống như một con cáo tinh ranh, nhưng trên thực tế chỉ là một con cún ngọc chỉ biết đập chuột chũi để xả stress mà thôi.

Cứ như vậy, Thích Thiếu Thương cứ chấp chờn nửa tỉnh nửa mê. Lúc thì nhăn nhúm mày lại, lúc lại cười bật thành tiếng.

Ngủ đến trời sáng, tỉnh dậy theo thói quen, nằm trên giường suy ngẫm nửa ngày, cuối cùng gọi điện thoại cho Nguyễn Minh Chính, bảo hôm nay không đi làm, sau đó ngay lúc Nguyễn Minh Chính quạu lên bắt đầu cảm rằm chuyện hắn phá hỏng mộng đẹp của người khác, thì cúp máy cái rụp, rút phăng dây điện thoại bàn, lại ụp người lên giường.

Nhưng không thể ngủ lại được. Chỉ đành nằm ềnh ra đó nghĩ ngợi lung tung. Tay vô thức vạch vạch lên tấm trải giường.

Chấm, số, chấm, ngang, số, số, ngang, số, ngang gập, ngang, ngang—Tích.

Ngang, số, số, ngang gập, ngang, ngang, ngang, số, hát, ngang số móc, ngang, ngang— Triều.

Hắn rên lên, vùi mặt vào trong gối, tiêu tùng ròi, đúng là bị cậu ta đánh gục rồi....

...làm sao đây...

Nhưng mà, thích cậu ta, hình như cảm giác cũng không tệ.

Trong đầu cứ ong ong mấy giọng nói.

Có giọng kêu: Thích thì đi thưa đi.

Giọng khác lại nói, thưa cái gì mà thưa! Người ta là con trai á!

Con trai thì sao chứ? Cái đồ không biết xấu hổ nhà người kỳ thị tình yêu đồng tính a?!

Ta không có! Nhưng mà người thích Cố Tích Triều, Cố Tích Triều người ta phải thích lại người sao? Người xem cậu ta và Phó Văn Tình hợp rơ biết bao nhiêu!

Thích Thiệu Thương thầm gào lên một tiếng “S!T!O!P!”, lật người ngồi dậy, đi tắm, giặt áo, ăn cơm.

Sau đó trong đầu nghĩ đến, Cố Tích Triều, bây giờ đang làm cái gì?

Mở máy tính lên, đăng nhập QQ, liền thấy biểu tượng của Cố Tích Triều chớp nháy.

“Tiểu Thích tiểu Thích!”

Thích Thiệu Thương vội vàng trả lời, “Cái gì cái gì?”

Cố Tích Triều gửi một icon buồn bã, “Mới nãy, hình như tôi bị thất tình.”

Hả!!!! Cậu yêu hồi nào mà thất tình?! Trên đầu Thích Thiệu Thương lập tức kéo đầy mây đen, sầm chớp âm âm...

“Mới nãy Văn Tình gửi tin cho tôi...” Cố Tích Triều đương nhiên không biết tâm tình lúc này của Thích Thiệu Thương, thuận tay gửi luôn đoạn đối thoại của cậu với Phó Văn Tình.

Đoạn đối thoại đó đại ý là: Sau nhiều năm như vậy, có thể ở nơi đất khách gặp lại được bạn cũ là Cố Tích Triều, Phó Văn Tình thấy vô cùng vui sướng. Trong mấy ngày gặp gỡ tiếp xúc với Cố Tích Triều, cô cũng cảm nhận được tâm ý của cậu. Nhưng cô lại không thể tiếp nhận, bởi vì trong lòng cô luôn có hình bóng một người. Người này luôn ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cô, nhưng trước giờ đều không chịu bày tỏ. Cho đến khi Cố Tích Triều xuất hiện, khiến anh ta cảm nhận được nguy cơ, ngày hôm qua cuối cùng mới chịu chính thức tỏ tình với cô. Vì vậy.... xin lỗi.

Cố Tích Triều bối rối, “Tiểu Thích, có phải tôi bị người ta lợi dụng không?”

Ồ, đến lúc này cậu ta lại trở nên nhạy cảm quá chừng. Thích Thiệu Thương đổ mồ hôi lạnh mà nghĩ.

Nghĩ lại, thấy có hơi tức.

Cái cô Phó Văn Tình này! Thích người khác rồi mà không chịu nói sớm cho Tích Triều biết. Bây giờ lợi dụng xong rồi, một câu “xin lỗi” là có thể rũ bỏ người ta?!

“Tích Triều, đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ là hai người không có duyên thôi. Đừng có buồn...”

“Thế này là thất tình?” Cố Tích Triều gõ xong, lấy tay xoa xoa đầu mình, “Tiểu Thích, thất tình hình như cũng không buồn lắm a.” Tại sao trong phim ảnh, tiểu thuyết, mấy người nam nữ kia khi thất tình lại đau khổ đến chết đi sống lại?

Yên lặng một hồi, Thích Thiệu Thương gõ ‘tạch tạch tạch’, “Cậu căn bản không thích cố?”

“Ồ, là vậy a? Tôi đang tính, chương tiếp theo của tiểu thuyết để cho nhân vật chính thất tình, vừa đúng lúc có thể áp dụng tâm tình của mình vào.... kết quả lại không phải thất tình a...” Cố Tích Triều có chút thất vọng, kế hoạch thế là đi tong ròi. “Anh tiểu thư gọi điện, anh đợi chút.”

Biên tập Anh Lục Hà gọi lại.... Thích Thiệu Thương thấy hơi lo. Không phải là bảo Tích Triều đi tìm con gái để yêu đương nữa chứ? Nếu mà phải, thì biết làm sao đây...

Không lâu sau, Cố Tích Triều gửi một cái icon mặt cười thật to. “Anh tiểu thư nói, quyển tiểu thuyết trinh thám lần trước rất được hoan nghênh, bảo tôi bỏ cái bộ tình yêu đô thị rề rà đó qua một bên, lập tức suy nghĩ tình tiết vụ án mới. Tiểu Thích, anh qua phụ tôi suy nghĩ đi!”

Đầu Thích Thiểu Thương chảy xuống mấy sọc đen. Cái cô Anh Lục Hà này không phải là muốn gió được gió muốn mưa được mưa quá sức rồi? Có biên tập như cô ta, nhà xuất bản đó còn chưa sập tiệm?!

Trong đầu lại nảy ra một ý nghĩ. “Tích Triều, cậu viết tiểu thuyết tình yêu thì cần tìm đối tượng để yêu... vậy viết tiểu thuyết trinh thám, không lẽ là phải đi giết người?”

“Giết anh đó!”

[Tác giả] Có phải là mọi người cảm thấy, tiểu Thích đã giác ngộ rồi, Văn Tình đã bốc hơi rồi, chuyện này có thể thuận theo tự nhiên mà gao nấu thành cơm, ván đóng thành thuyền?

NO, NO, NO... Cố Tích Triều luôn luôn có thể khiến bạn không thể ngờ nổi...

Đón đọc chương sau Hi hi hi

13. Chương 13

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, buổi chiều trời mây âm u, trong không khí có cảm giác xao động bất an. Đến tối, bầu trời đen kịt bắt đầu đổ mưa. Mưa không lớn, nhưng lại khiến buổi tối cuối hạ tăng thêm phần lạnh lẽo âm u.

Hàng ăn của lão Vương vì vậy cũng vắng ngắt.

Hàng ăn này tuy nằm trong con đường nhỏ, nhưng thường ngày buôn bán cũng rất được, khoảng 9 giờ tối trở đi, mấy cô cậu trẻ tuổi ca hát xong xem phim xong hò hẹn xong sẽ kéo ra đây, tấp vào mấy hàng ăn lớn nhỏ bên đường để ăn uống nhậu nhẹt, làm rộn cả con đường nhỏ.

Chỉ là tối nay, không biết sao có chút khác lạ, trong tiệm chỉ có mấy người khách lác đác, mấy tiệm khác thì đã đóng cửa từ sớm rồi. Hay là tại trời mưa?

Đến gần 10 giờ, mấy người khách lác đác cũng lần lượt tản đi hết. Lão Vương ngồi trước quầy hàng nghe tiếng gió nổi lớn, ngẩng lên nhìn trời, tối mù mịt. Trong đầu chợt nổi lên một câu.

Đêm đen gió lớn, thích hợp giết người.

Ý nghĩ mơ hồ này khiến lão rung mình. Má ơi, nghĩ bậy cái gì?! Còn không mau dọn hàng về nhà ôm vợ ngủ!

Có điều cơn rung mình vừa rồi cũng làm thấy mắc tiểu. Lão Vương quơ quơ mấy cái gom hàng lại, khóa cửa tiệm, cất tiền kiếm được cả ngày vào rồi chạy ra nhà vệ sinh công cộng ở gần đó.

“Má nó! Sao không có đèn!” Lão Vương ngạc nhiên, lòng chợt thấy run.

Bốn chữ “Đêm đen gió lớn” lại lướt qua đầu. “Đánh nhanh rút gọn!” lăm bắm lăm bắm, ngẩng đầu nhắm mắt, tiếng nước chảy vang lên “rột rột”.

Kéo dây kéo quần, lão Vương bèn chạy ra ngoài. Chính ngay lúc bàn chân vừa rời khỏi nhà vệ sinh công cộng, lão ngoái đầu nhìn lại...

“A!!”

“Tôi nói, Tích Triều... chúng ta có thể nào mở đèn để suy nghĩ tình tiết được không?”

Trong bóng tối, một giọng nam vang lên, câu chuyện lão Vương thế là bị gián đoạn.

Một giọng nam khác đáp, “Hả? Tiểu Thích, anh sợ hả?”

“Không không,” Thích Thiểu Thương phủ nhận, “Tôi chỉ là cảm thấy tối thui tối mù như vậy, rất dễ buồn ngủ.”

“Vây a...” Cố Tích Triều hồ nghi nói, “Vây sao anh cứ nắm tay tôi hoài không buông?”

Thích Thiệu Thương thấy hên là chưa kịp mở đèn, nếu không thì bộ mặt đỏ rực của mình bây giờ chắc cũng ngang ngửa màu quốc kỳ.

Vội vàng thả tay Cố Tích Triều ra, hắn mò mẫm trong bóng tối đi tìm công tắc đèn, tiện thể hít thở sâu mấy cái để bình ổn tâm tình.

Tay của Tích Triều mềm mại, ấm áp, thon dài, móng tay được cắt gọn gàng, thật khó tưởng tượng được chủ nhân của đôi tay như vậy, lại có thể trong một khoảng thời gian dài kiên trì bền bỉ mỗi ngày tạo ra bao nhiêu là rác— Được thôi, hắn thừa nhận là Cố Tích Triều bây giờ đã cải thiện được một chút rồi — nhưng mà, cái này không phải vấn đề quan trọng. Vấn đề quan trọng là, lúc này hình như hắn rất là không nỡ thả bàn tay đó ra...

Chết mất thôi.

Hai tay xát mạnh lên mặt, thấy tỉnh táo rồi mới mở đèn lên, xong quay lại sofa ngồi xuống. “Rồi, tiếp tục suy nghĩ.”

Đang viết tiểu thuyết trinh thám, tiếp theo đương nhiên là xuất hiện một vụ án kinh người rồi. Lão Vương đáng thương thế là bị một cái bao đựng thi thể bị cắt xẻo nằm trong góc nhà vệ sinh dọa đến ngã bệt ra đất, tè ra một vũng. Cảnh sát rồi thám tử rồi pháp y đều ùn ùn kéo đến chật ních cái nhà vệ sinh công cộng.

Ngón tay Cố Tích Triều gõ nhẹ trên phím chữ, nhưng không gõ ra chữ. Cậu ta bỏ mặc Thích Thiệu Thương một bên, tự mình chìm vào thế giới tưởng tượng. Thích Thiệu Thương thấy cậu không còn níu kéo mình bắt suy nghĩ nữa, mới thở phào một hơi.

Vào nhà bếp rót cho Cố Tích Triều một ly sữa, lại cho Mary ăn một ít thức ăn, cuối cùng tự khui cho mình một lon bia, Thích Thiệu Thương yên lặng ngồi xuống một bên trả lời thư cho độc giả của Cố Tích Triều.

Làm đến bức thứ ba, hắn cảm thấy, cuộc sống thế này, thật đẹp biết bao.

Nhưng giây phút tốt đẹp không được lâu bền. Cố Tích Triều bất chợt gọi một tiếng nghe rất đáng ngờ, “Tiểu Thích...”

“Hử?” Hắn quay đầu qua nhìn cậu.

“Anh nói xem, cái tên giết người biến thái này đối với nạn nhân là cưỡng trước giết sau, hay là giết trước cưỡng sau?”

“Phụt!!!” Ngụm bia mà Thích Thiệu Thương vừa mới uống vào đã văng ra rõ xa.

Hắn quả thực có chút hoài niệm giai đoạn Cố Tích Triều viết tiểu thuyết ngôn tình, ít nhất hắn cũng không phải lâu lâu lại đối mặt với mấy câu hỏi kinh dị như vậy. Nhìn trời, trong lòng gào thét: Tôi có quen tên biến thái sát nhân nào đâu, tôi làm sao mà biết hắn ta nghĩ cái gì chứ!!!

Nhìn thấy phản ứng của Thích Thiệu Thương, Cố Tích Triều gật gật đầu, vừa gõ xuống vừa nói, “Ừm, là giết trước cưỡng sau đi, wa wa, thật là biến thái quá nha!”

Nhìn thấy cậu ta tự mình nói lại tự mình trả lời như vậy, một góc trong lòng Thích Thiệu Thương chợt đổ sụp.

Trước khi gặp được Thích Thiệu Thương, không biết bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm, Cố Tích Triều đều là cô độc một mình, ở trong căn phòng lớn, đối diện với Mary và bốn bức tường, sáng tạo ra các câu truyện. Người ngoài nhìn vào thấy cậu ta ‘trạch’ một cách thoải mái như vậy, bây giờ nhìn lại, thực ra là rất cô đơn.

Thích Thiệu Thương ở một bên mà thương cảm, ray rứt, còn hứa hẹn sau này nhất định phải ở cạnh Cố Tích Triều, nhìn cậu ấy thành công, nhìn cậu ấy kết hôn sinh con, nhìn cậu ấy được hạnh phúc.

Đây chính là cảm giác yêu một người?

Cố Tích Triều không biết tâm tư hắn đang sôi sục, tự dưng nhảy tưng lên, bỏ laptop qua một bên, quay qua Thích Thiệu Thương, “Tiểu Thích tiểu Thích, dậy, chúng ta dựng lại hiện trường kẻ cưỡng sát giết người.”

“Hả?!”

Thích Thiếu Thương chưa kịp phản ứng, liền bị Cố Tích Triều nhào đến đè xuống lưng ghé sô fa, rồi nghe cậu ta một mình lầm nhảm, “Ừm, tên cuồng sát trước tiên bóp chết nạn nhân, như vậy như vậy...” tay cậu khum lại trên cổ Thích Thiếu Thương.

Hai người gần quá đi. Thích Thiếu Thương nghĩ.

Tóc Cố Tích Triều có hơi dài ra, mềm mại rũ xuống, mấy lọn tóc phất qua cổ Thích Thiếu Thương, ngứa ngứa.

Bắt đầu nghĩ lung tung rồi.

“Không đúng, căn cứ vào lý luận XX và quy tắc OO, chỉ có trong tình huống nạn nhân không cử động thì động tác thế này mới có thể bóp chết anh. Nếu nạn nhân chống cự thì tôi phải đổi tư thế.” Cố Tích Triều vẫn đang lải nhải, lại đổi tư thế khác.

Tư thế mặt áp mặt.

Có câu “Bách nhãn thành cương”, trong lịch sử có những sinh vật thần kỳ như Liễu Hạ Huệ, Ninja Rùa... có thể chứng minh cho bốn chữ này. Nhưng mà, rõ ràng Thích Thiếu Thương không phải là một trong số đó.

(nhấn nhện chịu đựng sẽ trở nên mạnh mẽ kiên cường)

Khi Cố Tích Triều vẫn đang trong tư thế dựa áp lên người Thích Thiếu Thương, lầm nhảm một tràng về động cơ gây án của tên cuồng sát, Thích Thiếu Thương rớt cuộc thẳm thờ dài một tiếng, sau đó dứt khoát đưa tay bưng lấy mặt cậu, hùng hổ găm lên.

Nè nè, không phải nhà người vừa mới quyết định sẽ lạng lẽ nhìn người ta kết hôn sinh con, lạng lẽ nhìn người ta hạnh phúc sao! Đang làm cái gì vậy!!

Thiên thần trong lòng tức đến bốc lửa ùng ùng, kết quả bị ác quỷ cầm chìa đá một phát văng vèo vô ổ của Mary.

Ba mươi giây trôi qua... Miệng lưỡi quán quýt, nước miếng hai bên giao lưu tốt đẹp.

“Nhắm mắt lại!”

“Ua...”

Một phút trôi qua... nhiệt độ cơ thể tăng vọt, gấp ghé ngưỡng 40 độ C.

“Tiểu Thích, anh uống mất lon bia Thanh Đảo cuối cùng rồi...”

“Im!”

“Ua...”

Ba phút trôi qua... tim đập ình ình như trống.

“Tiểu Thích, hình như tôi thở không nổi...”

“...!”

Đến khi Thích Thiếu Thương phát giác mình đang làm cái gì, hai mắt Cố Tích Triều đã biến thành nhang muỗi, rất mất hình tượng mà ngắt đi luôn.

Cậu ta lại ngốc đến mức không biết dùng mũi để thở sao?

Thích Thiếu Thương luống cuống tay chân, vội đặt Cố Tích Triều nằm ra sô fa, vừa vỗ vỗ gương mặt nóng rực của cậu, vừa gọi lên, “Tích Triều, Tích Triều...”

Cố Tích Triều nhanh chóng hồi tỉnh từ trạng thái “chết giả”, vừa mở mắt ra nhìn thấy một cái mặt bánh bao bự chảng ở ngay trước mặt, cậu liền giật bắn người lên. Trợn tròn mắt, tay phải chỉ vào Thích Thiếu Thương, “Anh anh anh!” lại chỉ vào mình, “Tôi tôi tôi!”, rồi không biết phải nói gì tiếp.

Nhưng Thích Thiều Thương thì hiểu, Cố Tích Triều chỉ là muốn nói “Tại sao anh lại hôn tôi!”. Không lẽ bây giờ đi nói với cậu ta, là vì tôi thích cậu mất rồi?

Nhìn Cố Tích Triều bối rối không biết làm sao, Thích Thiều Thương còn bối rối hơn, hần chột quay người nhảy qua ghế sofa, vào giờ phút này, hần thật sự vô cùng hâm mộ Lưu Tường!

(vận động viên nhảy vượt rào nổi tiếng thế giới của Trung Quốc)

Nhưng khổ nỗi hần chỉ có thể hâm mộ chứ không thể học được bản lĩnh đó.

Hần nhảy không qua nổi cái ghế, té cái rầm xuống đất. Túc tốc bò dậy, xông ra cửa như tên bắn.

Mở cửa ra, đêm rất đen, gió thổi “ù ù”.

Đúng là. Đêm đen gió lớn, một đêm đầy biến cố...

14. Chương 14

Đọc một đường Thích Thiều Thương dùng tư thế chạy vượt rào của Lưu Tường mà cuống cuống tháo chạy, vô cùng mất hình tượng mà chạy về đến nhà, cửa chưa kịp đóng chặt lại, liền gọi điện cho Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư vừa uống rượu với khách xong, thông thả đi về quầy bar, nhân viên quầy bar ném điện thoại qua cho cô nàng. cầm lấy điện thoại, lâu lâu một câu “Tên tiểu tử này càng ngày càng không biết phép tắc”, rồi nhấn nút nói chuyện, “A lô...”

“Xư xư xư xư xư... “ Thích Thiều Thương lắp ba lắp bắp.

Lý Sư Sư vô cùng thông thả đi về phòng nghỉ của mình, vừa đi vừa sửa lưng hần, “Vị tiên sinh này, vui lòng uốn lưỡi lên rồi lập lại. Sư Sư ”

“Sư sư!”

“Phát âm thật là... nào, theo tỷ tỷ lập lại một lần, mười bốn là mười bốn, bốn mươi là bốn mươi, không được nói mười bốn thành bốn mươi, cũng không được nói bốn mươi thành mười bốn.”

(câu nói để tập phân biệt hai phụ âm trong tiếng hoa, tương tự như phân biệt s và x)

Thích Thiều Thương tức tối động nắm tay lên sofa, “Đừng giỡn nữa, không xong rồi!”

Nghe giọng Thích Thiều Thương như lửa đốt, Lý Sư Sư khẽ nhướn một bên mày liễu, “Cái gì... đừng nói anh ăn cậu ta rồi nha?”

Thích Thiều Thương ngẩn ra, “Là sao?”

“Thì là hai người yêu tinh đánh nhau chứ sao?”

Thích Thiều Thương không kìm được, một ngụm máu “phụt” ra đến nội thương. “Em em nghĩ đi đâu vậy! Con gái con đũa, tư tưởng sao lại không thuần khiết như vậy!”

Lý Sư Sư lặng đi nửa ngày, tư tưởng của cô không thuần khiết, đến hôm nay hần mới biết sao?

“Anh muốn tìm cố vấn tình yêu thuần khiết hả? Xin lỗi nha, hôm nay cô ta bị tôi nhốt vào góc xếp rồi. Bái bai.”

Thích Thiều Thương vội vàng năn nỉ ỉ ôi. Bây giờ ngoài Lý Sư Sư ra, không còn ai có thể giúp hần giải quyết vấn đề. Sau khi tường thuật ngắn gọn lại chuyện xảy ra tối nay, hần mới hỏi, “Làm sao đây?”

Sự việc tiến triển thành như vậy, Lý Sư Sư lại tỏ ra phần khởi. “Chúc mừng anh nha.”

Trên đầu có một hàng vạch đen chảy xuống rất thẳng thớm, “Em đang cười trên nỗi khổ của anh đó hả?”

Lý Sư Sư thẳm thờ dài, chỉ dẫn một kẻ tự cho là cao thủ tình yêu nhưng thực chất có mức EQ vô hạn tiệm cận 0 này biết cách yêu đương, quả là một công trình gian khó.

(Emotional Intelligence Quotient: chỉ số thông minh xúc cảm)

Sau đó, cô nàng vô cùng nhẫn nại mà giải thích cặn kẽ cho Thích Thiếu Thương.

“Cố Tích Triều là một người rất thông minh, nhưng EQ rất thấp, nói thông tục một chút chính là thần kinh hơi thô. Cái điểm này lại rất giống với anh...”

“EQ của anh rất cao nha!” Thích Thiếu Thương phản ứng.

Lý Sư Sư rửa cằm, cao cái đầu anh! “Anh còn ngắt lời tôi nữa, tôi cúp máy à.”

Thích Thiếu Thương im bật.

Theo Lý Sư Sư, Thích Thiếu Thương âm thầm lặng lẽ xâm nhập vào cuộc sống của Cố Tích Triều, khiến cậu trở nên quen thuộc với việc có một người như hấn ở bên cạnh, đối xử tốt với cậu, khiến cậu thấy yên tâm.

Từ những việc mà dạo gần đây Thích Thiếu Thương thổ lộ với Lý Sư Sư cho thấy, trong lòng Cố Tích Triều chắc chắn là có một chỗ dành cho Thích Thiếu Thương.

Nhưng chỉ quen thuộc thôi thì không được, có khả năng gây cho cậu ta thứ cảm giác sai lầm là ‘Thích Thiếu Thương là bạn tốt’.

Lúc này cần có một sự đột phá, khiến cậu phải trực tiếp nhìn nhận sự tồn tại của Thích Thiếu Thương đối với cậu có ý nghĩa gì.

Mà cái hôn kinh thiên động địa choáng đầu váng óc tối nay, chính là một cơ hội như thế.

“Ày, Sư Sư, cho phép anh ngắt ngang một cái.” Thích Thiếu Thương lấp bắp, “Nếu cậu ấy không chịu nổi kích thích này, cảm thấy anh là kẻ biến thái, cuối cùng không thèm để ý anh nữa, vậy phải làm sao?”

“Nếu vậy, thì chỉ đành coi như anh xui xẻo. Tranh thủ chấm dứt sớm, ai về nhà nấy ai lo thân nấy, khỏi lãng phí thời gian của nhau.” Lý Sư Sư dứt khoát tổng kết, nghĩ nghĩ, lại an ủi mấy câu, “Mấy ngày này anh tạm thời đừng tìm cậu ta, cho cậu ta một chút thời gian để thích nghi. Cái này gọi là lát mềm buột chặt, lấy lùi làm tiến. Tôi tin rằng, hà hà...” cô nàng nói lấp la lấp lửng. Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, thế nào lần này cũng có kịch hay để xem.

Lý Sư Sư cứ “Hà hà” như vậy mà cúp điện thoại.

Thích Thiếu Thương nhìn màn hình điện thoại mà nghếch ra, “tin rằng”? Tin cái gì?

Nhận được lời chỉ dẫn mơ hồ như vậy từ Lý Sư Sư, Thích Thiếu Thương chỉ còn cách lên giường trùm mền, lại lăn trái lăn phải cả một đêm.

Ở bên này, Thích Thiếu Thương đang trần trọc, còn bên kia, Cố Tích Triều vẫn đang còn ngơ ngác. Lúc này, lúc này xảy ra chuyện gì? Cậu bị tiểu Thích hôn rồi à...

Ôm Mary ngồi lên sofa, Cố Tích Triều ngửa đầu nhớ lại tình cảnh lúc này. Ừm, ừm, tiểu Thích thế này thế kia, thế kia thế này... Một hồi, mặt bừng lên đỏ rực.

“Wa!!” Cố Tích Triều la lớn, “Cái này là hôn!”

Cậu vội nhào tới trước máy tính, tạch tạch tạch ghi lại cảm giác khi được hôn, sau đó lưu vào trong folder “Tư liệu”.

Mary sủa lớn “Gâu!”, Cố Tích Triều lập tức ngừng lại, “Đúng nha, bây giờ không phải là lúc viết tư liệu... tại sao tiểu Thích lại hôn mình?”

Đúng rồi, cái này mới là vấn đề quan trọng...

Cố Tích Triều lại bắt đầu trầm tư.

Thích Thiếu Thương sao lại đi hôn cậu? Không lẽ, anh ta thích cậu?

Ừm... vậy sao cậu lại không đẩy anh ta ra? Không lẽ, cậu cũng thích anh ta?!

Ý, hình như hôn cũng không đến nỗi ghê như tưởng tượng...

Đúng rồi, không phải tiểu Thích nói hỏi đại học chỉ có quen một cô bạn gái thôi sao?

Kỹ thuật lợi hại như vậy không biết học từ đâu nữa...

Tư tưởng của giây trước và giây sau hoàn toàn sượt qua nhau, mắt hút vào trong không gian nào bộ môn mê mông. Có lẽ, tư duy của người nghệ sĩ, chính là lan man bay nhảy như vậy.

Hay có lẽ, chỉ là Cố Tích Triều đặc biệt khác người mà thôi.

Ngồi nghĩ lan man một hồi, Cố Tích Triều vẫn không tìm ra được đáp án, nhưng lại thấy có hơi buồn ngủ rồi. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, “Ồ, 3 giờ rồi.... đi ngủ thôi.”

Không nghĩ ra tại sao Thích Thiếu Thương lại hôn cậu cũng không sao cả, ngày mai tiểu Thích sẽ đến mà, hỏi ảnh không phải sẽ biết sao? Nghĩ như vậy, Cố Tích Triều an tâm đi ngủ.

Nhưng mà ngày hôm sau, Thích Thiếu Thương không thấy đến.

Không qua dọn dẹp vệ sinh, không mang thịt bò mua ở cái tiệm đầu hẻm đến cho cậu ăn, không dắt Mary ra ngoài tản bộ ngắm chó xinh, không đến giúp cậu suy nghĩ tình tiết.

Cố Tích Triều nghĩ, chắc là anh ta có việc.

Nhìn điện thoại một hồi, lại bỏ xuống, sau đó đi vẽ một bức tranh, cảm thấy không vừa ý, xé ra vứt xuống đất. Mary chạy tới cắn xé, cao hứng sửa “gâu gâu”. Cố Tích Triều nhìn nó cười một hồi, chợt cảm thấy nếu để Thích Thiếu Thương nhìn thấy, chắc sẽ mắng cậu với Mary mất. Thế là cậu đi lấy chổi, quét sạch giấy vụn.

Đổ thức ăn trưa vào tô cho Mary, Cố Tích Triều nấu cho mình một tô mì bò Khang sư phụ. Ừm, hình như lâu rồi không có ăn mì ăn liền. Cũng nhớ cái vị này ghê.

Cố Tích Triều ăn mì xong, theo thói quen lúc trước, đặt tô mì lên bàn.

Cậu nghĩ, ngày mai tiểu Thích mà đến, lại nói cậu bày bữa cho coi.

Nên cậu mới uống hết nước mì, rồi đem tô mì bỏ vào thùng rác.

Nhưng mà, hôm sau nữa, Thích Thiếu Thương vẫn không đến.

Cố Tích Triều từ lúc ngủ dậy đã nhìn điện thoại miết.

Có nên gọi điện không?

Tiểu Thích có xảy ra chuyện gì không?

Cuối cùng nhện không được ấn xuống cái số đó.

Nhưng mà số điện thoại mà cậu gọi đã tắt máy.

Trong nhà hình như có điện thoại công ty của Thích Thiếu Thương.

Cố Tích Triều lật hết tủ kệ trong phòng, cuối cùng tìm ra được danh thiếp công ty dịch vụ vệ sinh Thần Long. Gọi điện thoại qua, Nguyễn Minh Chính nói, “Ông chủ a? Anh ấy đi công tác rồi. Bao lâu? Khoảng một tuần lễ. Anh có cần chúng tôi cử một nhân viên khác đến làm vệ sinh không? Nhân viên của chúng tôi người nào người nấy đều xinh tươi như hoa tay chân lạnh lẽo tay nghề giỏi giang đảm bảo làm quý khách hài lòng...”

“Bà cô này, cảm ơn, tôi không có nhu cầu.” Cố Tích Triều khách khí nói.

“À, vậy xin chào anh.” Nguyễn Minh Chính nghiêng răng kèn kẹt, nghĩ bụng, Cố đại tác gia, tôi tuyệt đối không nói ông chủ biết anh tìm ảnh đâu!

Ông chủ một công ty dịch vụ vệ sinh, đi công tác làm gì chứ? Cố Tích Triều nghĩ không ra.

Cậu bỏ điện thoại xuống, quay đầu gọi Mary, “Mary, chúng ta đi tản bộ đi.”

Ừm, mặc cái gì đây? Cái này đi, lần trước đi mua cùng với Thích Thiếu Thương.

“Mary, đi nào.” Cậu nhìn sợi dây dắt mà Mary ngậm trong miệng, “Cái này là thàng trước tiểu Thích mua thức ăn cho cưng được tiệm thú cưng tặng phải không? Cưng thích nó lắm a...”

Mặc áo khoác xong, gắn dây cho Mary, Cố Tích Triều ra khỏi cửa.

Lộ trình tản bộ, từ nhà số 85 đường Cần Phần đến nhà số 88 đường Cần Phần, lại từ nhà số 88 đi về nhà số 85, cứ như vậy vòng tới vòng lui mấy lần, Cố Tích Triều cuối cùng cũng xác định được, “Anh ta đúng là không có nhà.... Mary, chúng ta đi mua thịt bò ngon ngon đi.”

Ông chủ nhiệt tình chọn cho Cố Tích Triều mấy miếng thịt ngon nhất, nhưng Cố Tích Triều lại cảm thấy thịt bò hôm nay không ngon chút nào.

Sao lại như vậy nhỉ?

15. Chương 15

Đã năm ngày trôi qua kể từ cái đêm xảy ra sự kiện “nụ hôn chấn động”.

Cũng có nghĩa là Cố Tích Triều đã năm ngày không nhìn thấy Thích Thiếu Thương.

Trong khoảng thời gian đó, Cố Tích Triều đã ăn sạch sẽ hết tất cả mì gói trong nhà, một gói dưa món quăng trong góc tủ lạnh cũng bị cậu dỡ ra xơi sạch.

Cậu tập thành thói quen dắt Mary đi dạo, khi dạo xong quay về thì tiện thể mua một phần thịt bò. Nhưng mà vẫn cảm thấy chẳng ngon lành gì. Cuối cùng đành đổ hết cho Mary, làm nó ăn đến cái bụng tròn căng, nằm bẹp trong ổ không thể nhúc nhích.

Đi dạo xong, Cố Tích Triều bắt tay vào công việc.

Hạn giao bản thảo tới nơi rồi, mà chữ nghĩa cứ nhảy đi chơi đâu mất, hầu như không có năng suất gì hết. Lúc nào cũng là sau khi ngồi viết cả buổi, định thần lại, mới phát hiện nhân vật chính trong lúc đang suy luận tình tiết vụ án, trong đầu lại suy nghĩ những thứ linh tinh lộn xộn như “Thích Thiếu Thương sao còn chưa quay lại? Mình đói muốn chết rồi...”. Thế là vội vàng xóa hết, lại bắt đầu nghiêm chỉnh ngồi viết, “Thề trên danh nghĩa của thần tượng nhà mình là Harry Portman, mình nhất định phá giải vụ án mạng này!”

Sau đó, công ty chuyển phát nhanh gửi đến thư độc giả tháng này.

Cố Tích Triều xé từng lá ra, liếc qua, sau đó chia số thư cần Thích Thiếu Thương trả lời thành một xấp.

Cậu vào QQ mà Thích Thiếu Thương đã lâu không thấy sáng lên, gõ tin nhắn:

Tiểu Thích, có nhớ ba tiểu thụ lần trước không? Bây giờ họ có rất nhiều khúc mắc về tình yêu, anh về nhớ giúp họ giải đáp nha.

Tối hôm nay, Cố Tích Triều gõ xong chữ cuối cùng trong bản thảo, thở ra một hơi thật dài. Gửi xong cái file mà Anh Lục Hà ở đầu kia đang đợi đến mắt muốn lóe lên xanh lè, cậu vờn người duỗi lưng, quay đầu lại nói với Mary, “Mary, đi tắm nào.”

Mary bé bỏng cả ngày nay run rẩy chìm ngập trong bầu không khí trầm trọng của “ngày chạy deadline đáng sợ”, nghe vậy lập tức cảm thấy đời ‘cậu’ ngập tràn ánh sáng, “gâu gâu gâu” lúc lắc cái đầu, vui vẻ chạy theo Cố Tích Triều vào trong nhà tắm.

Tuy rất kỳ quái, nhưng mà thực tế, Mary quả thực là một chú chó rất thích tắm rửa.

Nó ngoan ngoãn ngồi trước mặt Cố Tích Triều, để mặc Cố Tích Triều vò tới vò lui trên người nó, còn nó thì dùng móng nghịch nghịch con vệt đồ chơi màu vàng— đó là do Thích Thiếu Thương mua riêng cho nó để chơi khi tắm rửa. Nếu nó là người thì vẻ mặt bây giờ chắc là đang rất hưởng thụ... tuy là chủ nhân của nó lại cất lên mấy bài hát kỳ cục như mọi lần.

“Mình là mình thích tắm rửa, con rùa là con rùa lật ngửa, ô ô ô Coi chừng mấy con bọ chết, thật nhiều là nhiều bong bóng, ô ô ô ô Mình là mình thích tắm, cho da dẻ đẹp đẽ, ô ô ô ô đội nón bơi lên nhảy nhót, ô

ô ô ô...” Đây là ca khúc kinh điển của Cố Tích Triều, chỉ dành để biểu diễn khi tắm cho Mary, nhịp ca và tiết tấu kỳ lạ kết hợp với nhau rất hoàn mỹ, vì vậy Mary cũng chỉ còn cách chịu đựng.

“Um, bài này ca bao nhiêu lần rồi, hay là đổi bài khác đi.” Nghe thấy Cố Tích Triều lẩm bẩm, “Lần trước tiểu Thích gửi mình cái bài đó hình như cũng hay...”

Thế là, cậu bắt đầu phối hợp tiết tấu nhạc điệu, đổ xà bông tắm chó lên người Mary. “Chà chà rửa rửa chà chà rửa rửa, ô ô Chà chà rửa rửa, ô ô”

Trên cái đầu bé nhỏ của Mary chảy xuống rất nhiều dòng nước xà bông, cùng rất nhiều sọc dài màu đen.

Trong khi đang kỳ cọ, Cố Tích Triều bắt đầu thả hồn đi lang thang, Thích Thiệu Thương đi công tác lâu quá hà... hay là chút nữa gọi điện hỏi thăm? Nhưng mà bây giờ là 1 giờ đêm, không biết anh có đi ngủ chưa? Tự nhiên gọi qua, có phải là kỳ cục lắm không...

Cậu ta hể mà không tập trung, tay đang làm gì cũng không chú ý. Khi Cố Tích Triều cầm vòi nước dội xà bông cho Mary, vô ý để nước hơi nóng, còn làm bọt xà bông văng vào mắt Mary.

Xà bông đó là dùng công thức dịu nhẹ, nhưng mà vào mắt thì cũng hơi xót. Mary “Gâu” một tiếng thật lớn, quay người muốn nhảy ra khỏi dòng nước. Cố Tích Triều định thân lại, vội đuổi theo Mary đang ướm như chuột lột, “Mary, Mary! Đừng có làm nước văng tùm lum ra ngoài!”

“Bạch!!”

Mary đang sải chân phóng như bay, chợt nghe thấy phía sau truyền lại một tiếng động thật lớn, nó bèn thẳng kít lại, quay đầu nhìn.....

!!!!!!

Cố Tích Triều chỉ lo đuổi theo Mary, không để ý dưới chân, một chân đạp trúng ngay con vịt nhỏ màu vàng trơn nhẫy, sau đó “vút” một cái, vô cùng đau thương mà ngã đầu té ầm trong nhà tắm.

Nếu có thể dùng bốn chữ để hình dung tâm tình của Mary lúc này, đó chính là “mất hồn mất vía”.

Nếu cũng dùng bốn chữ để hình dung cảm giác của Cố Tích Triều lúc này, đó chính là “đau thấu trời xanh”.

Trên sàn nhà tắm, nước xà bông lúc này còn chưa chảy đi hết, dòng nước ấm đã nguội lạnh, bên trên còn trôi lênh bênh mấy sợi lông chó, Cố Tích Triều nằm trên sàn nước, trước mắt tối sầm, không thể cử động.

Trong lòng thờ dài, cậu nghĩ, đầu đau quá, không biết có chảy máu không.... không biết có chết không đây. Tiểu Thích, anh còn không quay lại, là không được gặp tôi lần cuối đâu... xác của mình không biết phải bao lâu mới được phát hiện nhỉ? Có lẽ rất nhanh trên mục xã hội của báo sẽ có tin mới, tiêu đề là “Tác giả trẻ quen sống cô độc, ngã chết trong nhà tắm mấy ngày không ai phát hiện.” Nghĩ ngợi lung tung nửa ngày, cậu cảm thấy mình đúng là thê thảm quá.

Bên này, Mary nhìn thấy chủ nhân nằm bất động trên sàn, hoàn toàn không có biểu hiện sẽ ngồi dậy, bản năng trung thành của chó bùng phát lên. Nó giữ mạnh hết nước trên người, chạy lại chỗ Cố Tích Triều, sủa lớn bên tai cậu, nhưng chỉ nghe được một câu thì thào “Mary cưng ồn quá...”. Nó nôn nóng chạy rít rít qua lại, nhưng vẫn không biết làm thế nào.

Nó chạy đến hành lang sủa “gâu gâu”, sủa hết nửa buổi, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của ai đó, nhưng cũng không có kết quả. Đang nửa đêm, chủ các căn hộ khác trong khu nhà xưa này đã ngủ mất rồi. Đang ngủ mê, có người còn lau bầu “Chó nhà ai vậy, ồn muốn chết.”

Mary chạy lại phòng khách, bắt chợt mắt sáng lên! Đó, cái đó, nó từng nhìn thấy chủ nhân sử dụng qua, nói mấy câu vào đó, Thích Thiệu Thương rất nhanh sẽ chạy đến!

Mary nhảy vọt lên sofa, chĩa mỏ vào điện thoại Cố Tích Triều mà sủa inh ỏi. Nhưng cái điện thoại... không có một chút động tĩnh. Mary lấy móng rắng sức vật tới vật lui cái điện thoại, nhưng cũng không có chút xíu phản ứng.

“Tít. Tít. Tu...tu...tu...” Không biết ấn trúng phím nào, điện thoại, bắt chợt gọi thông.

16. Chương 16: Hoàn

Khi Nguyễn Minh Chính nói với Cố Tích Triều là Thích Thiều Thương đi công tác, Cố Tích Triều cứ thắc mắc mãi, ông chủ một công ty dịch vụ vệ sinh thì đi công tác làm gì nhỉ. Nhưng thực tế, Thích Thiều Thương đúng thật là đi công tác. Công ty dịch vụ vệ sinh Thần Long ở thành phố này phát triển rất thuận lợi, Thích Thiều Thương sớm đã có ý mở thêm chi nhánh ở thành phố A lân cận.

Lúc trước có tuyển một số người làm nghiên cứu thị trường ở thành phố A, gần đây công việc có phát sinh một chút vấn đề, hẳn phải gấp rút đi qua đó giải quyết. Vốn là có thể phái người khác đi, nhưng mà lại xảy ra cái chuyện đêm đó, thế là hẳn quyết định cho bản thân và Cố Tích Triều một chút thời gian để bình tĩnh lại— nhất là Cố Tích Triều, cho nên Thích Thiều Thương mới thân chinh ra trận.

Có điều, hẳn quả thật đã đánh giá mình quá cao. Thì ra hẳn đã quen với việc ngày ngày nhìn thấy Cố Tích Triều, nhìn thấy cậu cười, nhìn thấy cậu làm bộ nghiêm chỉnh, nhìn thấy cậu ngây ngô gây chuyện tùm lum, sau đó bản thân đi thu dọn hậu quả.

Mấy ngày nay, bận rộn công việc đến tối tắm mặt mũi, không có thời gian lên QQ, check mail, nhưng mà mỗi ngày khi quăng mình lên giường, trong đầu hẳn cứ xoay tròn mấy ý nghĩ, Tích Triều hôm nay có ăn cơm chưa? Có phải lại thức khuya nữa không? Ông trời phù hộ cậu ta đừng có quậy tung cái nhà lên....

Ý nghĩ cuối cùng mỗi tối trước khi đi ngủ của hẳn đều là, Tích Triều, tôi lập tức, sắp sửa trở về rồi đây.

Công việc vốn dự tính phải mất một tuần mới xong, hẳn dồn sức cày bừa tăng ca trong năm ngày là hoàn thành, xong lập tức lái xe về nhà. Nhân viên của chi nhánh khuyến can, nói trễ rồi, để ngày mai về cũng được mà.

Thích Thiều Thương cười cười, dù sao ở đây cũng không ngủ nổi.

Lái xe hơn bốn tiếng đồng hồ trên đường cao tốc, khi về đến nhà đã là khuya lác khuya lơ. Loáng thoáng có tiếng chó sủa. Hẳn lê tấm thân mệt mỏi vừa định mở cửa vào nhà, điện thoại trong túi chợt reo lên.

Tên của Cố Tích Triều vui vẻ nhấp nháy trên màn hình.

Thích Thiều Thương có hơi kinh ngạc, mấy ngày nay Cố Tích Triều không hề gọi điện thoại cho hẳn.

Không ngờ hẳn vừa quay lại, điện thoại liền gọi đến. Cái này không lẽ chính là tâm linh tương thông!

Hẳn bắt điện thoại, “A lô?”

“Gâu gâu, gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu gâu!!” Đầu bên kia, là tiếng sủa inh ỏi của Mary.

Nội tâm Thích Thiều Thương tức thời giàn giụa nước mắt, Mary, tao một chút cũng không muốn tâm linh tương thông với mày đâu....

Bắt chợt tim thót lại!

Cố Tích Triều, cậu bị sao rồi?!

—————Lược bỏ trích đoạn Anh hùng cứu mỹ nhân—————

Khi Cố Tích Triều tỉnh lại, cậu nhìn thấy bác sĩ đang nói chuyện với một người, người đó quay lưng về cậu, dáng lưng rất quen.

“Vị tiên sinh này bị chấn động não nhẹ, nhưng không nghiêm trọng lắm, với lại được đưa đến đây khá kịp thời, nằm thêm một chút thì có thể về rồi. Về nhà nằm trên giường nghỉ ngơi 1, 2 tuần lễ, chú ý giảm nhẹ hoạt động trí não thì sẽ hồi phục rất nhanh.”

“Vâng, vâng, nhớ rồi nhớ rồi.” Chủ nhân của dáng lưng đó luôn miệng đáp.

Cố Tích Triều khe khẽ gọi, “Tiểu Thích...”

Thích Thiều Thương tức khắc quay đầu, bỏ mặc bác sĩ qua một bên, lao tới bên giường bệnh của Cố Tích Triều, “Tích Triều, là tôi, cậu có nhớ tôi không?”

Bác sĩ đứng đằng sau ho lên, “Khụ, Thích tiên sinh, ngã vậy không đến nỗi mất trí nhớ đâu.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Thích Thiếu Thương đưa tay vuốt trán của Cố Tích Triều, nhẹ gạt mớ tóc hơi rối của cậu qua một bên, “Cậu thật biết tự lo cho mình nha, tôi mới đi có mấy ngày, cậu đã làm cho mình thành ra thế này rồi.” Hắn bày ra bộ mặt thất vọng trách móc.

Cố Tích Triều nói, “Tiểu Thích, đầu tôi đau...”

Mặt Thích Thiếu Thương liền biến sắc, đau lòng không thôi.

Bác sĩ đứng một bên với vẻ mặt bất lực, hai người này thế này là thế nào đây, coi mình như là không khí chắc?

“Đầu đau là bình thường, đợi chút để y tá chích cho anh một mũi thuốc giảm đau thì sẽ ổn thôi.”

Bác sĩ nói xong, Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều kinh ngạc nhìn qua, đồng thanh nói, “Ý, bác sĩ còn ở đây à?”

Vị bác sĩ bị triệt để ngó lơ ngậm ngùi dán mấy lớp băng keo gắn lại trái tim thủy tinh mong manh của mình, sau đó ngậm ngùi đi ra cửa. Trước khi ra khỏi cửa, ông ta lại ló đầu vào, để lại một câu, “Phòng cấp cứu đang thiếu giường, không có gì thì cảm phiền hai người về nhanh cho.”

“Này là bác sĩ kiểu gì vậy, lại đi đuổi bệnh nhân...” Thích Thiếu Thương oán trách nói, “Tích Triều, đi chích thuốc rồi chúng ta về nhà.”

“Ừm. Tiểu Thích, sao mà mũi anh nhét khăn giấy vậy?”

“À! Đầu có gì...”

Chích thuốc xong, tình hình Cố Tích Triều có đỡ hơn. Nhưng thân thể cứ nhũn ra, có hơi ngại di chuyển. Thích Thiếu Thương ngồi khom xuống, quay đầu lại nói, “Tích Triều, lên đi. Tôi công cậu ra bãi xe.”

Cố Tích Triều không nhẹ, thân người cao một mét tám mấy, đè lên người không phải nhẹ nhàng gì. Thích Thiếu Thương cứ vậy mà công cậu, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Đường ra bãi xe của bệnh viện có hơi xa, có hơi buồn chán. Cố Tích Triều nằm bẹp trên lưng Thích Thiếu Thương, hỏi, “Tiểu Thích, quần áo trên người tôi, là ai thay vậy?”

“Mary...”

“Tiểu Thích, tai của anh đỏ lên kìa.”

“Vậy, vậy hả? Tối nay trời nóng quá.”

“Tiểu Thích...”

“Ừm?”

“Anh thích tôi hả?”

Thích Thiếu Thương suýt chút nữa là quăng Cố Tích Triều xuống đất.

Cố Tích Triều tất nhiên không muốn lại bị té đến chấn thương não lần nữa, hai tay ôm cứng cổ Thích Thiếu Thương mới không bị té xuống, Thích Thiếu Thương thì bị cậu siết đến ho khù khụ.

“Khụ khụ, khụ khụ!”

“Tiểu Thích, tôi cảm thấy mình có hơi kỳ lạ. Hôm đó, tại sao anh lại hôn tôi? Tôi nghĩ hết năm ngày, cũng nghĩ không ra nguyên do?”

“Cậu có ghét tôi hôn cậu không?”

“... Không, không ghét. Cho nên tôi mới thấy là mình kỳ lạ đó.”

Thích Thiếu Thương suýt chút lại liệng Cố Tích Triều xuống đất.

“Tôi nghĩ, chắc là anh thích tôi. Nhưng mà, tôi lại nghĩ, nếu mà anh thích tôi thì tại sao lâu vậy lại không liên lạc với tôi? Tôi gọi điện cho anh thì anh tắt máy... Thế là, tôi lại thấy khó hiểu...”

“Cậu gọi điện cho tôi hồi nào? Điện thoại của tôi mở liên tục mà.” Thích Thiếu Thương bói rồi.

“Thì là...” Cố Tích Triều giơ ngón tay ra đếm, “Ngày thứ hai sau khi anh đi công tác.”

Thích Thiếu Thương rửa thềm, “Mạng di động chết tiệt!!” Hôm đó, điện thoại của hắn không nhận được một chút tín hiệu nào hết, sau vụ đó có rất nhiều người nói gọi điện cho hắn nếu không bị “tắt máy” hay “đang bận” thì cũng là “ngoài vùng phủ sóng”.

Nhưng mà hắn lại phải cảm ơn, mạng di động tối nay đúng là rất nể mặt.

“Đúng rồi, Tích Triều, tại sao Mary ấn đại mấy nút thì có thể gọi tới điện thoại của tôi vậy?”

“À... Tôi thiết lập số điện thoại của anh thành nhấn một phím tắt là gọi được.... Ngày đầu tiên mua điện thoại về đã thiết lập như vậy đó.” Cố Tích Triều lấy làm đặc ý, “Tiểu Thích, tôi có thông minh không?”

“... Tích Triều, cậu có phải là thích tôi không?”

“A!? Thế này là thích sao?” Cố Tích Triều kinh ngạc.

——||||| Thích Thiếu Thương nghĩ, chúng ta đúng là một đôi thần kinh thô chính hiệu a.

“Tích Triều, đi về tôi làm món ngon cho cậu với Mary ăn.”

“Được á! Tôi đói mấy ngày nay rồi... Không đúng! Tiểu Thích, anh rốt cuộc là có thích tôi hay không?”

“Đợi về nhà, cậu từ từ giải thích cho tôi vụ cái phòng ngủ của cậu là như thế nào.”

“A, cái đó... anh nhìn thấy rồi a... Không đúng! Anh rốt cuộc là có thích tôi không? Nếu mà tôi thích anh, anh lại không thích tôi thì không phải là tôi bị thiệt thòi rồi sao? Ai da, tiểu Thích à, đầu tôi đau quá, bác sĩ nói tôi phải giảm thiểu hoạt động trí não a...”

“Được rồi được rồi, đừng có nghĩ nữa, tôi thích cậu, thích cậu có được chưa?”

“Um ^^ đầu hết đau rồi. Tiểu Thích.”

“Um?”

“Tôi cũng thích anh.”

“Tôi biết.”

Ra khỏi bệnh viện, chân trời đang lộ ra một tia sáng ban mai.

Một ngày mới tốt đẹp, đã bắt đầu rồi.

^^ Hoàn ^^

17. Chương 17: Phiên Ngoại

Trước khi chính thức bắt đầu phiên ngoại, tác giả muốn kể một câu chuyện cười. Có một người đi xem bói, thầy bói mù nói: Nửa đời trước của anh sẽ rất khổ. Người này mới hỏi: Vậy nửa đời sau có phải sẽ đại phú đại quý? Ông thầy bói nói: Không, nửa đời sau thì anh đã quen rồi. Được rồi, câu chuyện cười này rất nhạt, mà còn rất nặng nề, mà mọi người có lẽ sẽ cảm thấy không có chút xíu liên hệ gì tới câu chuyện của chúng ta. Nhưng trên thực tế, cuộc đời của Cố Tích Triều lại rất giống với cái người đi xem bói kia. Chỉ khác biệt ở chỗ, người kia cả đời khổ sở mãi cũng quen rồi, còn Cố Tích Triều thì quá sức suôn sẻ, suôn sẻ đến mức xem như là chuyện thường, đến mức khiến người ta có chút chán ghét. Ba mẹ Cố Tích Triều đều là giáo viên, cả đời chỉ sống theo nề nếp khuôn khổ, cộng thêm có một chút thanh cao của người trí thức, nên đối với đứa con duy nhất có tiêu chuẩn hơi bị cao, yêu cầu hơi bị nghiêm ngặt. Dưới sự chỉ dạy của ba mẹ, Cố Tích Triều từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, tinh thần hăng hái, tích cực phấn đấu, thành tích các môn học đều xếp hàng top, cầm kỳ thi họa gì cũng biết qua, chỉ là về vận động thì không được tốt lắm— về điểm này, ba mẹ Tích Triều cũng không mấy bận tâm, để con trai chạy đến mồ hôi mồ kê đầm đìa trên sân tập quả thực không hợp với thẩm mỹ quan của họ cho lắm. Thế là Cố Tích Triều ở dưới ánh mặt trời sáng lạn mà trưởng thành, cái gì cũng biết chút chút, nhưng trên thực tế thì không đặc biệt hứng thú với bất kỳ

cái gì hết. Cậu chỉ là làm theo ý nguyện của ba mẹ, hoàn thành thật tốt tất cả mọi việc. Người ngoài nhìn vào thấy cậu có cuộc sống thuận lợi như vậy, quả thật là ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cố Tích Triều cũng rất thỏa mãn. Không có ai lại đi ghét chuyện mình được “vạn sự như ý”

cả. Nhưng vào cậu năm tốt nghiệp đại học, mọi chuyện đã thay đổi. Lúc đó, Cố Tích Triều đang chuẩn bị làm theo kế hoạch của ba mẹ, nhẹ nhàng thi vô một vị trí công chức nào đó, thì có biến cố phát sinh—được rồi, đừng có nghĩ bậy bạ, ba mẹ Tích Triều không có vì lý do thiên tai nhân họa gì gì mà từ già côi đời, Cố Tích Triều cũng không có bị vật thể bay không xác định gì gì từ trên trời rớt xuống trúng đầu. Chẳng qua là ba cậu trên đường đi làm về, nhất thời ngứa tay, mua mấy tờ vé số. Kết quả... ông trúng 5 triệu tệ. (giải độc đắc của Trung Quốc, tương đương 787.000 USD hoặc 16.400.000.000 D — tính theo tỷ giá lúc đăng truyện này) Bất ngờ ngoài sức tưởng tượng này quả thực là quá “cầu huyệt”

, khiến cả gia đình chấn động. Nhưng mà chuyện vẫn chưa hết. Bên này ba cậu đang nghĩ, trúng thưởng là chuyện tốt, nhưng mà trúng lớn như vậy, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống, phải tìm một chỗ yên tĩnh để mau chóng dọn nhà đi. Đầu bên kia, lại có một thông tin cũng “cầu huyệt”

không kém truyền lại. Một người bà con xa xôi tí mù sống ở thành phố Z tỉnh H trước khi chết đã để lại di chúc, nhất định để một căn nhà cho Cố Tích Triều. Lý do... Ừm, lý do chính là: Bà lão này cảm thấy Cố Tích Triều trông rất giống môi tình đầu của bà. Hai người mấy năm thuận buồm xuôi gió của Cố Tích Triều, tất cả mọi biến cố đều dồn lại một lúc mà bùng nổ. Thật là cái cuộc đời không “cầu huyệt”

thì không thú vị mà. Ba mẹ Tích Triều gặp đả kích liên liên, tâm tính thay đổi mạnh, hay có thể nói là bản chất nổi loạn tiềm ẩn dưới bề ngoài thanh cao nghiêm chỉnh đã bùng nổ như núi lửa... bọn họ... bọn họ làm xong thủ tục nghỉ hưu sớm, vứt thẳng con lại căn nhà đó, tay nắm tay lên đường đi du lịch vòng quanh thế giới. Trước khi đi, còn ân cần dặn dò: “Con trai, con đã vì ba mẹ sống hai mươi mấy năm trời, trước giờ chưa từng được sống cuộc sống của riêng mình. Bây giờ ba mẹ đi sống cuộc sống mơ ước đây, con...”

Con hãy tự sinh tự diệt đi! Chiếc máy bay màu bạc vạch một tia sáng lấp lánh ngang qua bầu trời, Cố Tích Triều đến năm hai mươi mấy tuổi bị ba mẹ vô tình vứt bỏ đứng ở sân bay, phun ra câu nói tục đầu tiên trong đời: Mẹ nó, bây giờ có đi thi công chức nữa không đây! Tuy là ba mẹ Tích Triều đã thả cho con trai sống ngày tháng tự do thỏa ý, nhưng mà bản thân Cố Tích Triều cũng không biết mình rốt cuộc muốn sống cuộc sống như thế nào nữa. Đơn thuần, tích cực, thẳng thắn, đó chính là trạng thái cuộc sống trước đây của cậu. Như vậy không phải rất tốt sao? Không lẽ bây giờ phải đổi sang hướng khác, đi trải nghiệm một chút mùi vị trụ lạc? (tiểu Cố muốn học hư ><) trụ=” lạc=” bước=” thứ=” nhất,=” chính=” là=” không=” ghi=” danh=” thi=” công=” chức=” theo=” kế=” hoạch=” vạch=” sẵn.=” bước=” thứ=” hai,=” chính=” là=” làm=” đầu=” tóc=” rối=” bù,=” mở=” banh=” ba=” cái=” nút=” áo=” sơ=” mi=” phía=” trên,=” ngâm=” phì=” phèo=” một=” cây=” tằm=” xĩa=” răng=” thẳng=” tiến=” ra=” quán=” bar.=” tiếc=” là,=” ngay=” khi=” cổ=” tích=” triều=” đặt=” chân=” vào=” một=” quán=” bar,=” liền=” bị=” sóng=” âm=” thanh=” cực=” đại=” và=” mùi=” rượu=” bia=” thuốc=” lá=” ngạt=” thở=” hắt=” văng=” ra=” ngoài.=” trụ=” lạc,=” hình=” như=” không=” đơn=” giản.=” bước=” thứ=” ba,=” chơi=” game=” online?=” đến=” khi=” bị=” người=” ta=” không=” biết=” vì=” cái=” gì=” mà=” pk=” đến=” lần=” thứ=” mười=” mấy=” xong,=” cổ=” tích=” triều=” bỏ=” luôn=” tài=” khoản.=” cổ=” tích=” triều=” định=” đi=” kiếm=” việc,=” nhưng=” lại=” phát=” hiện=” cái=” xã=” hội=” này=” gian=” trá=” lừa=” lọc,=” đấu=” trí=” đấu=” mưu=” kinh=” tâm=” động=” phách.=” cậu=” bè=” ngoài=” vẫn=” trán=” tĩnh=” tự=” nhiên,=” về=” đến=” nhà=” liền=” viết=” đơn=” xin=” thôi=” việc.=” viết=” hết=” mười=” mấy=” lá=” đơn=” thôi=” việc=” xong,=” cậu=” phát=” hiện=” thay=” vì=” viết=” mấy=” thứ=” vô=” dụng=” này,=” chẳng=” thà=” đi=” viết=” tiểu=” thuyết=” còn=” hơn.=” sau=” đó,=” cổ=” tích=” triều=” phát=” hiện,=” một=” mình=” rúc=” trong=” nhà=” viết=” tiểu=” thuyết,=” so=” với=” cùng=” một=” đồng=” người=” bon=” chen=” đầu=” đá=” thì=” hứng=” thú=” hơn=” nhiều.=” sau=” khi=” ở=” trong=” một=” trang=” văn=” chương=” quy=” mô=” lớn=” trên=” mạng=” viết=” được=” mấy=” bộ=” truyện=” dài,=” phát=” triển=” được=” một=” lượng=” fan=” lớn,=” biên=” tập=” của=” trang=” đó=” mới=” tìm=” đến=” nơi=” để=” đặt=” mua=” bản=” thảo,=” tiểu=” thuyết=” của=” cậu=” cũng=” được=” xuất=” bản=” hàng=” loạt.=” sau=” cùng,=” cổ=”

tích="" triều="" chính="" thức="" nộ="" đơ="" ngh="" công="" việ="" đàng="" làm,="" ký="" hợp="" đơng="" vớ="" nh="" xuấ="" bản="" củ="" anh="" lục="" hà,="" trở="" thàn="" nh="" vãn="" chuyê="" nghiêp.="" đén="" lúc="" này,="" cớ="" tích="" triều="" đả="" phát="" hiệ="" ra="" trạg="" thá="" cuộ="" sớg="" thíc="" hợp="" nhấ="" vớ="" mìn,="" đó="" chín="" là="" ——="" trạch.="" cứ="" thê="" mà="" khõng="" thẽ="" quay="" đầu.="" mả="" cho="" đén="" khi="" gặ="" đượ="" thíc="" thiế="" thươg.="" bấ="" ngờ="" lớn="" nhấ="" trong="" cuộ="" đờ="" cậu.="" “kẽ="" xõg="">

“Um. Xong rồi.”

Thích Thiếu Thương cười lên, hôn Cố Tích Triều, “Tích Triều, nhưng mà cậu còn chưa giải thích, căn phòng của cậu rốt cuộc là thế nào.”

Cố Tích Triều tròn mắt nhìn Thích Thiếu Thương, ngay lúc này, hai người đang cuộn lại trên một cái giường, gối lên một cái gối, cậu kể chuyện hết nửa ngày, buồn ngủ đến híp mắt, “Tôi chưa nói sao?”

Đây là ngày thứ sáu sau khi Cố Tích Triều bị ngã, hai người sau khi ở bệnh viện xác định tâm ý xong thì nhanh chóng quần lấy nhau. Để thuận tiện chăm sóc cho Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương nhắc luôn hành lý còn chưa kịp cất vào nhà qua, dựng lều đóng trại ngay trên sofa phòng khách nhà Cố Tích Triều. Cố Tích Triều nghi hoặc nói, Giường tôi lớn lắm, anh không ngủ chung sao? Ông trời, tác giả có thể thể với trời, câu này của Cố Tích Triều, hoàn toàn không có ý nghĩa lệch lạc nào hết. Những bạn nào tưởng tượng lung tung như Thích Thiếu Thương vui lòng niệm thầm 100 lần: Thượng đế, xin tha thứ cho tâm hồn không thuần khiết của con! Thích Thiếu Thương khá là rung động trước đề nghị này. Nhưng mà một là căn nhắc chuyện Cố Tích Triều đang bị thương, hai là hấn có hơi ớn căn phòng ngủ quý dị của Cố Tích Triều, cho nên đề nghị này đưa ra đã mấy ngày nhưng vẫn không được thực hiện. Nói đến phòng ngủ của Cố Tích Triều... Hôm đó, Thích Thiếu Thương nghe “tiếng cầu cứu”

của Mary từ trong điện thoại, liền cấp tốc bay tới trước cửa nhà Cố Tích Triều. Gõ cửa, không ai trả lời, chỉ nghe thấy Mary đang sửa cuông lên sau cửa. Thích Thiếu Thương nôn nóng như lửa đốt, nhìn qua nhìn lại, bốn bề không có người, liền đưa tay ra sau cái bồn hoa lớn ở cạnh cửa, mò ra một cái— chìa khóa. “Tên nhóc này, đã nói cậu ta đừng có bỏ chìa khóa ở đây, dạo này an ninh không tốt!”

Hấn trách móc, rồi rất là tự nhiên mà dùng chìa khóa mở cửa nhà Cố Tích Triều ra. Mary hùng dũng xông lên, dẫn Thích Thiếu Thương chạy về phía nhà tắm. Hiện ra trước mắt Thích Thiếu Thương, là Cố Tích Triều mặt trắng bệch như giấy nằm trên vũng nước lạnh. Tim nhói đau, Thích Thiếu Thương thấy trước mắt như tối sầm. Hấn vừa định chạm vào Cố Tích Triều, đúng lúc cậu mở mắt ra, nhìn thấy là hấn, chợt cười lên, “Tiểu Thích, anh về rồi a... tôi, đầu ngã đau quá...”

Thích Thiếu Thương biết cậu bị ngã rồi, cũng không dám làm cử động mạnh. Hết sức cẩn thận ôm Cố Tích Triều lên, từ chỗ tiếp xúc truyền đến từng đợt run khẽ, Thích Thiếu Thương đau đến rối bời gan ruột. “Tích Triều, đừng lo, tôi đưa cậu đến bệnh viện ngay đây.”

Nhưng mà trước khi đi bệnh viện... hình như phải thay đồ sạch cái đã. Thích Thiếu Thương ôm Cố Tích Triều, một chân đạp mở tung cửa căn phòng ngủ mà trước đó rất lâu Cố Tích Triều từng lấy lý do có bệnh ở sạch mà không cho hấn vào. Sau đó, là mây giây sững sờ. Um, căn phòng này không hề lộn xộn, mà hoàn toàn ngược lại, đây là căn phòng gọn gàng nhất trong nhà Cố Tích Triều. Tất cả đồ đạc đều có vị trí riêng, được bày biện cứ như viện bảo tàng. Một cái giường lớn, đặt ở bên cửa sổ hướng nam. Kế bên giường là một cái tủ đầu giường, đối diện giường với tủ là một cái tủ áo lớn. Ba món này, là ba món đồ bình thường nhất trong căn phòng. Chiếm hết nguyên một mặt tường kế bên giường, là mấy chục cái bằng khen lớn nhỏ đủ loại. Ở bức tường đối diện, là những cái mặt nạ đủ kiểu đủ dáng tràn đầy màu sắc của các xứ sở xa xăm, quạt Nhật Bản, dao găm truyền thống Yengisar, gốc cây không biết lấy ở đâu ra... (sản phẩm thủ công truyền thống nổi tiếng của vùng Yengisar, thuộc Tân Cương Trung Quốc) Chính giữa phòng, là một cái tủ triển lãm cực lớn, bên trong chất đủ thứ đồ kỳ quái lạ lùng chưa từng nghe qua chưa từng nhìn thấy, thậm chí Thích Thiếu Thương còn thấy nguyên một cái đầu lâu trắng hếu đang phát ra ánh sáng âm lạnh. Hèn gì Cố Tích Triều không chịu để cho người khác vào trong phòng ngủ. Nhưng tình huống khẩn cấp, Thích Thiếu Thương cũng không suy nghĩ nhiều, đặt Cố Tích Triều xuống giường, giũt đại mấy món quần áo từ trong tủ ra, quay người lại bắt đầu thay đồ cho Cố Tích Triều. Thay đồ... Tuy là tình huống khẩn cấp, nhưng khi thân thể trắng trẻo của Cố Tích Triều từ từ lộ ra trước mắt Thích Thiếu Thương, hấn rốt cuộc

vẫn có chút choáng váng. Cố Tích Triều hiếm khi ra khỏi cửa, làn da bị che dưới lớp quần áo lâu ngày không thấy nắng, so với con trai bình thường thì trắng hơn rất nhiều tứ chi thon dài, nằm ngửa ra đó, hình như rất yếu ớt. Thích Thiệu Thương có năm ngày không nhìn thấy Cố Tích Triều, sớm tối nhớ mong, lúc gặp được lại trúng ngay cảnh tượng có tính kích thích thế này, chúng ta cũng không thể trách sức chịu đựng tâm lý của hắn quá kém, cũng không thể trách hắn trong lúc nguy cấp thế này, con mắt vẫn không ngừng tới lui trong khu vực phía dưới cổ và phía trên đùi của Cố Tích Triều, ánh mắt có đôi chút nóng bỏng. Chỉ có thể nói, tình cảm khó kiềm chế, tình cảm khó kiềm chế... Nè! Tình cảm khó kiềm chế, không phải máu mũi khó kiềm chế! Người còn không thay đồ xong, Cố Tích Triều không chỉ bị ngã mà còn bị cảm lạnh đó! Thích Thiệu Thương gơ tay tự tát vào mặt hai cái, lấy miếng khăn giấy nhét vào mũi, nhắm mắt lại thay đồ cho Cố Tích Triều, giữa chừng còn gài nhầm hai cái nút. Đương nhiên, mấy chuyện này cũng không to tát gì, sau đó Cố Tích Triều có truy hỏi, đều bị Thích Thiệu Thương dùng mấy câu đơn giản nói cho qua. Nhưng Thích Thiệu Thương so với Cố Tích Triều thì khó qua mặt hơn nhiều. Nhìn thấy Cố Tích Triều sắp khỏi hẳn rồi, Thích Thiệu Thương bắt đầu dò hỏi chân tướng của căn phòng ngủ. Kết quả, Cố Tích Triều kể một mớ linh tinh, đều là ký ức hồi còn nhỏ, hết nửa ngày cũng không nhắc đến chuyện căn phòng tại sao lại như vậy. Hắn lay lay Cố Tích Triều, “Tích Triều, mau nói đi, nói xong thì có thể ngủ rồi.”

“Anh ngốc quá, tôi nói bao nhiêu đó, anh không thể lĩnh hội được ra sao?”

Cố Tích Triều rất bất mãn, “Ba mẹ tôi đi hoàn thành giấc mơ thời trẻ là đi vòng quanh thế giới, cứ dăm bữa nửa tháng là gửi về mấy thứ đặc sản địa phương nơi họ đến. Mới đầu tôi đem chúng chất vào trong phòng. Kết quả, có năm ba mẹ về thăm, nhìn thấy liền nói tôi không biết trân trọng tấm lòng của họ. Cho nên mới bày lại mớ đồ lưu niệm, để tôi ngày nào cũng nhìn thấy, lúc nào cũng cảm kích tình yêu thương của ba mẹ dành cho mình. Tất cả chỉ đơn giản vậy thôi!”

.... Tâm tình của Thích Thiệu Thương chỉ có thể dùng 3 chữ cái để thể hiện, đó là ORZ. “Vây, vây mấy cái giấy khen...”

chắc không phải ba mẹ Tích Triều thu thập từ khắp nơi trên thế giới chứ hả? “Đó là bằng khen mà tôi nhận được từ nhỏ đến lớn đó, ba mẹ cứ nhất định treo lên cho bằng được, còn không cho tháo xuống nữa. Xấu hổ quá đi... Cho nên tôi cứ không cho ai vào trong phòng mình đó!!”

, Cố Tích Triều dẫu môi. Nhưng thực tế, nói đến ba mẹ, khóe miệng của cậu lại nhếch lên cười. Ba mẹ Tích Triều rong ruổi khắp nơi, thường đem những câu chuyện thú vị hoặc lạ kỳ xảy ra ở nơi họ đi qua viết vào thư kể cho cậu, trở thành nguồn cảm hứng bất tận cho những cuốn tiểu thuyết của cậu. Hai người này, sau khi trải qua mấy chục năm sống hết sức nghiêm túc thực tế, bây giờ mới thực sự được hưởng thụ những ngày tháng vui vẻ nhất. Chỉ là đứa con trai này của họ, từng muốn học theo ba mẹ sống phóng túng thỏa ý, nhưng kết quả, sau một thời gian ngắn ‘truy lạc’, vẫn hồi phục lại bản tính học sinh gương mẫu, thậm chí còn bắt đầu hưởng thụ cảnh sống ẩn dật cô tịch ngay trong lòng thành phố. Nhưng mà, nhà của Cố Tích Triều cũng bắt đầu nhanh chóng phát triển theo hướng dơ bẩn bừa bộn lên. Theo lý mà nói, đứa trẻ có quá trình trưởng thành như Cố Tích Triều lẽ ra ít nhiều phải có chút bệnh sạch sẽ. Nhưng trên thực tế, ngày thường mẹ Tích Triều luôn chăm lo chu đáo cho con trai, cả lược cái trứng gà cũng là bóc sẵn cho cục cứng ăn. Thế nên khi ba mẹ đi du lịch xa, Cố Tích Triều học không được cách sống phóng túng, nhưng lại thực sự học được cách biến căn nhà thành ra chuồng heo, một chút bệnh sạch sẽ kia sớm đã cuốn bay theo gió rồi. Sự tình chỉ đơn giản như vậy thôi. Các bạn nào lỡ suy nghĩ lung tung phức tạp, xin hãy hít thở sâu một cái. Thích Thiệu Thương hít thở sâu một cái, rồi quay đầu qua nói với Cố Tích Triều, “Tích Triều, bây giờ đầu còn đau không?”

“Ua, ”

Cố Tích Triều nghiêng đầu nghĩ một hồi, “Hết đau rồi.”

Nhưng mà, buồn ngủ quá... Thích Thiệu Thương bật người nhồm lên, lao chồm lên người Cố Tích Triều: “Tốt! Không đau nữa, vậy thì an ủi cái người mấy ngày nay cực khổ chăm sóc cho cậu một chút đi!!”

“Không chịu, đầu đau lắm!!! Ô!!!!!!!”

Cố Tích Triều hét lên định nhảy xuống giường chạy trốn, nhưng đã bị Thích Thiệu Thương hôn ngay chính diện, vùng vẫy, vô hiệu. Từ từ, hơi thở gấp gấp lên, tay vòng lên cổ người kia, khóe miệng hiện lên một thoáng cười. Ngày tháng Cố Tích Triều được Thích Thiệu Thương bầu bạn sẽ còn thuận lợi kéo dài tiếp,

mãi cho đến khi người này đã quen thuộc người kia như hít thở không khí, bầu không khí ngọt oi là ngọt Ngoài cửa, Mary sửa gấu gâu. Đêm càng lúc càng khuya, cũng (sao lại là “cũng” chứ?) rất là tốt đẹp.

18. Chương 18: Phiên Ngoại 2 :nhạc Phụ Nhạc Mẫu Đại Nhân Giá Đáo

Hôm nay, Thích Thiệu Thương đóng nguyên bộ đồ tây bảnh bao xuất hiện trong nhà Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều nhìn hấn lạ lùng, cậu chưa từng nhìn thấy hấn nghiêm chỉnh như vậy, nhất thời không kịp thích ứng. Cậu vừa mang giày vừa nói, “Đi đón máy bay thôi mà, đâu cần ăn mặc long trọng vậy?”

“Cần chứ.” Thích Thiệu Thương kiên định nói, nếu lắng nghe kỹ, còn có thể phát hiện trong giọng của hấn có chút sợ sệt, “Khó có dịp ba mẹ em về nước, anh nhất định phải đón tiếp với dáng vẻ hoàn mỹ nhất.”

Từ hồi Cố Tích Triều đơn giản báo tin ba mẹ mình về nước thăm thân nhân cách đây mấy ngày, Thích Thiệu Thương chưa có đêm nào ngủ được ngon giấc. Ngày nào hấn cũng nghĩ tới nghĩ lui, làm cách nào để ba mẹ Tích Triều chấp nhận chuyện con trai mình chọn một người đàn ông để chung sống một đời.

Ở nhà Thích Thiệu Thương, trên dưới có tới mấy anh chị em, cha mẹ quản đứa này lột đứa kia, thấy Thích Thiệu Thương thực tình là không có Cố Tích Triều là không được, làm um một trận cũng phải cho qua.

Nhưng mà nhà Cố Tích Triều thì lại khác, trên trời dưới đất chỉ có mỗi một mụn con này, khả năng cha mẹ họ Cố đồng ý cho họ ở bên nhau nhất định là vô hạn tiệm cận 0.

Thích Thiệu Thương nghĩ tới lập tức sắp phải đối mặt với gió mưa giông bão, trong lòng nảy sinh cảm giác oanh liệt như tráng sĩ sắp hy sinh, có lẽ lần này họ về nước là do nghe được đồn đại phong thanh gì gì. Vậy thì, chỉ còn nước từng bước hành động. Trước tiên, phải dùng thân phận bạn tốt xuất hiện trước mặt ba mẹ Tích Triều, để cho họ đẹp đi sự phỏng bị đối với hấn, sau đó thể hiện sự quan tâm tỉ mỉ chu toàn không chút sơ sót....

Thích Thiệu Thương đã lập ra kế hoạch tác chiến gồm 1 2 3 4 bước, mỗi bước lại phân làm 1 2 3 4 mục nhỏ, sau mỗi mục nhỏ còn có a b c d điểm cần chú ý, kế hoạch vạch ra có thể nói là hoàn hảo mỹ mãn không một kẽ hở kết hợp chặt chẽ lý luận và thực tiễn có tính thực tế cao... sau đó bản kế hoạch này bị Lý Sư Sư đọc trộm, cô nàng mới cảm thán, “Chỉ cần chỉnh sửa lại chút xíu là thành một bộ tài liệu giáo trình ‘Bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu’ rồi!”

Nhưng mà, khi Thích Thiệu Thương ở sân bay nghe Cố Tích Triều giới thiệu với ba mẹ, “Ba, mẹ, đây là bạn trai của con, Thích Thiệu Thương”, kế hoạch này đã triệt để đi lạc hướng ngay từ bước đầu tiên.

Ba mẹ Tích Triều mỉm cười nhìn Thích Thiệu Thương đang hóa đá, gật đầu nói, “Được được, trông còn tươi tỉnh hơn cả trong hình.”

Thích Thiệu Thương đang hóa đá dùng nghị lực kiên cường của mình, chờ ba người nhà họ Cố trở về số 85 đường Cần Phần.

Vừa vào cửa, ba mẹ Tích Triều không nén được thốt lên, “Ui trời ơi, mình à, xem kìa, cái sàn nhà này sạch bóng.”

“Đúng đó, giống y như mới đánh sập vậy.”

“Ừi, mình xem chỗ này, đây là hoa tươi đó, không có bị chết khô!”

“Trong tủ lạnh thế mà lại không có đồ uống hết date với trứng gà lên mốc!”

“Mấy cái áo gôì này toàn là mới giặt không đó!”

“Trên đầu tivi cũng không có bụi nha!”

“Trời ơi, trong ổ của Mary lại chỉ có mấy cọng lông này thôi!”

Kinh ngạc cảm thán nửa ngày trời, cuối cùng hai bậc phụ huynh mới nhìn nhau, quay đầu hỏi con trai, “Tích Triều à, chúng ta có vào nhầm nhà không vậy?”

Chỗ này làm sao có thể là nhà của con trai mình được. Từ hồi hai vợ chồng vứt đứa con lại mà rông ruổi khắp thế giới, mỗi năm quay lại đều thấy cái nhà này loạn lên như vừa kinh qua.

Hai người không hện mà cùng chạy về hướng phòng ngủ, mở cửa ra nhòm vào, bên trong vẫn bài trí y như cũ.

Đến lúc này mới dám tin, chỗ này đúng là số 85 đường Cần Phần.

Cố Tích Triều kéo Thích Thiệu Thương đang đứng một bên, đặc ý nói: “Toàn là nhờ công lao của tiểu Thích, con đã nói ảnh rất giỏi giang mà.”

“Đúng là không tệ nha.” Mẹ Tích Triều gật đầu khen, vẻ mặt hài lòng đến không thể hài lòng hơn.

Thích Thiệu Thương vẫn không thể tin nổi, chuyện này... sao lại khác một trời một vực với suy nghĩ của mình vậy. Hình như hẳn không biết tại sao mà đã được chấp nhận rồi.

Sau đó, Cố Tích Triều ở ngoài vườn nói chuyện với ba mẹ, Thích Thiệu Thương ở trong nhà bếp chuẩn bị cơm trưa.

Ba Tích Triều ngửi thấy mùi thức ăn bay ra từ nhà bếp, cảm thấy an ủi nói, “Đều là món mà con trai thích... đúng là quá hiền thực rồi.”

Ăn xong bữa trưa thơm phức ngon lành hấp dẫn, người nhà họ Cố ngồi trong phòng khách xem tivi, Thích Thiệu Thương rúc trong bếp rửa chén.

Mẹ Tích Triều nói với con trai, “Con cũng thật là, tiểu Thích người ta làm cơm rồi, đến lượt con rửa chén đi chứ? Công chuyện nhà phải biết chia sẻ mới được.”

Cố Tích Triều còn chưa kịp nói, Thích Thiệu Thương từ trong nhà bếp liền đáp ra, “Dì à, không sao đâu. Thay vì để cậu ấy đập bể mấy cái chén sứ rất đẹp này, chẳng thà để con rửa cho gọn.”

Mẹ Tích Triều thế là rất hài lòng cười lên. Đặt tay lên tay con trai, bà nhẹ nhàng nói, “Ày, thế này là mẹ yên tâm rồi...”

Ba mẹ Tích Triều ở được một tuần lễ thì lại chê là nhàn quá, đòi đi tiếp. Theo lời họ nói, lễ hội diễu hành của giới đồng tính tổ chức một năm một lần sắp bắt đầu rồi, bọn họ phải đi đến đó tham gia náo nhiệt.

Buổi tối trước ngày lên đường, mẹ Tích Triều kéo Thích Thiệu Thương đang định về nhà lại.

“Thiệu Thương, lại đây, dì có lời muốn nói.”

Cái tuần này của Thích Thiệu Thương, có thể dùng 4 chữ để hình dung “Mơ mơ hồ hồ”, còn có 4 chữ nữa là “Hồi hộp nơm nớp”. Cứ tưởng là bão tố kéo đến, kết quả lại là mặt trời rạng rỡ chiếu rọi nơi nơi. Dù là nhà họ Thích, mới đầu nghe nói hẳn và Tích Triều ở với nhau thì cũng náo một trận cho có. Nhưng mà phản ứng của ba mẹ Tích Triều ... so với gió xuân còn ấm áp thân ái hơn ba phần, sao lại không khiến Thích Thiệu Thương vừa thở phào vừa e sợ đằng sau còn ẩn tàng huyền cơ?

Cho nên khi mẹ Tích Triều giữ hẳn lại, quả tim của hắn lập tức vọt lên cổ họng.

Đến rồi đến rồi! Bão tố phong ba cuối cùng cũng kéo đến!!

Ở một bên, Cố Tích Triều quay lưng vào trong đánh cờ với ba, ánh mắt cầu cứu của Thích Thiệu Thương rơi vào không khí.

“Dì à... dì cứ nói đi.” Thích Thiệu Thương nhắm mắt liều một phen, nói.

Mẹ Tích Triều ngấm nghĩa đánh giá Thích Thiệu Thương một lượt, cười tít mắt lấy từ trong túi xách ra một món đồ, nhẹ nhàng đặt vào trong tay hắn. “Thiệu Thương, miếng ngọc này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đã được truyền từ đời ông cố của Tích Triều lận đó, chỉ truyền con dâu không truyền con gái. Là bà của Tích Triều truyền lại cho dì, bây giờ dì trao nó cho con. Hy vọng con và Tích Triều hòa thuận mỹ mãn, gắn bó dài lâu.”

Dưới đây là quá trình biến hóa nét mặt của đồng chí Thích Thiệu Thương

( )

(o)

rz.....

.....

.....

Thích Thiếu Thương xin thề, hẳn nghe được một ai đó phát ra tiếng cười “hi hi hi”.

Hôm sau, trong sự hân hoan đưa tiễn của mấy đứa nhỏ, ba mẹ Tích Triều an lòng thỏa dạ mà lên máy bay.

Nhìn thấy phụ huynh vừa ra khỏi tầm mắt, Thích Thiếu Thương lập tức nghiêng răng nói với Cố Tích Triều còn đang cười toe, “Đại tác gia của tôi làm ơn cho hỏi, ngài đã thêu dệt câu chuyện gì với cha mẹ của mình vậy?”

Nét cười cứng lại trên mặt, Cố Tích Triều giả nai nói, “Đâu có đâu, không có nói gì hết á...” Sau đó bắt đầu đánh trống lảng, “Đúng rồi, ba mẹ em đi rồi, tối anh dọn qua lại đi.”

“Nhất định là phải dọn về rồi, con, dâu, trong, nhà mà!” Thích Thiếu Thương nhấn mạnh từng chữ.

Cố Tích Triều có dự cảm, tối hôm nay, cậu sẽ chết rất thảm, rất thảm.

Đúng rồi, Lý Sư Sư sau khi biết được toàn bộ quá trình sự việc mới sửa lời của mình lại:

“Kế hoạch tác chiến của đồng chí Thích Thiếu Thương đơn giản dễ thực hiện, hiệu quả nhìn thấy liền, các nàng dâu vụng chuẩn bị gặp cha mẹ chồng mau tranh thủ giành giật nhau mua, mỗi người thủ sẵn một quyển. Có cẩm nang này trong tay, vấn đề nan giải từ xưa đến nay là quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ được giải quyết gọn gàng rất ráo, xã hội hòa hợp sẽ càng hòa hợp hơn”

Cố Tích Triều chốt lại: Đồng ý với ý kiến trên.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dong-nhan-ai-nhan-hao-trach>